

ΚΚΕ(μ-λ)

Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (μαρξιστικό-λενινιστικό)

8η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Θέσεις
για τη διεθνή
και εσωτερική
κατάσταση

Νοέμβρης 2014

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η σύμπλεξη της οικονομικής κρίσης με τη διαδικασία αναδιάταξης και οι βασικές εκφράσεις της

1 Πάνε έξι χρόνια από τη χρεοκοπία των τραπεζών στις ΗΠΑ, που πυροδότησε την κρίση στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα ως εκδήλωση και ως αποτέλεσμα της συνολικής, γενικευμένης και αθεράπευτης κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Σήμερα η οικονομία των ΗΠΑ εμφανίζει κάποια σημάδια ανάκαμψης κυρίως βέβαια στους χρηματιστηριακούς της δείκτες, αλλά και κάποιο συμμάζεμα στα δημοσιονομικά της. Και αυτό την ώρα που οι προβλέψεις για την παγκόσμια οικονομία διορθώνονται συνεχώς προς το χειρότερο, με την ανεργία και μια σειρά δείκτες του εμπορίου, των εξαγωγών, της κατανάλωσης και άλλων ενδεικτικών της κατάστασης της πραγματικής οικονομίας να έχουν βαλτώσει για τα καλά σε πλανητική κλίμακα. Μια σειρά προβλέψεις μιλάνε για παγκόσμια ύφεση προ των πυλών την ίδια ώρα που οι σοβαρές ανοικτές γεωπολιτικές συγκρούσεις απειλούν να επιδεινώσουν απρόβλεπτα την έτσι κι αλλιώς ευάλωτη παγκόσμια οικονομία.

2 Πρωταγωνιστεί στο οικονομικό βάλτωμα η ευρωζώνη, με την τραπεζική κρίση να έχει μετεξελιχθεί σε σοβαρή κρίση χρέους των κρατών αλληλοτροφοδοτούμενη με τη δομική και διαρθρωτική κρίση της που απειλεί την ίδια την ύπαρξή της. Η ύφεση απειλεί πλέον την ίδια τη Γερμανία, ο ευρωπαϊκός νότος βυθίζεται σε γενικευμένα πολιτικοοικονομικά αδιέξοδα και όλα αυτά επιδεινώνουν το πολιτικό πρόβλημα της Ε.Ε. και της ευρωζώνης αλλά και των κρατών της. Χαρακτηριστικές εκφράσεις της κατάστασης αυτής είναι τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών, τα αυτονομιστικά δημοψηφίσματα σε Σκωτία-Ισπανία, τα προβλήματα που βάζει ο Κάμερον, η πρόσφατη ιστορία με τον Γιούνκερ κ.ά. Καθοριστικά στην έντονη αστάθεια στη Γηραιά Ήπειρο επιδρούν η γεωπολιτική σύγκρουση στην Ουκρανία, αλλά και γενικότερα η όξυνση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού που δεν μένει πλέον στον νομισματικό, εμπορικό ή ενεργειακό

πόλεμο, αλλά συμπυκνώνεται σε πιο συγκεκριμένη αναζήτηση συμμαχιών για πιο ανεβασμένη γενικευμένη σύγκρουση στην οποία οδηγείται το σύστημα συνεχώς και με ενίσχυση της τάσης ξανά να ξεπεραστούν τα όρια που βάζει η ύπαρξη των πυρηνικών όπλων.

Αν ο Γκορμπατσόφ 25 χρόνια μετά την πτώση του τοίχους του Βερολίνου φοβάται την επιστροφή στον ψυχρό πόλεμο και εγκραλεί τις ευρωπαϊκές καγκελαρίες να συνεργαστούν με τον Πούτιν, στην άλλη όχθη του Ατλαντικού κυβερνητικά στελέχη του «ειρηνιστή» Ομπάμα μιλάνε ήδη για εποχή των ατέλειωτων πολέμων, πριν καν πιεστούν από τη νίκη των ρεπουμπλικάνων στις πρόσφατες ενδιάμεσες εκλογές.

3 Δεν μπορούμε να προβλέψουμε τι επιφυλάσσουν τα επόμενα δύο χρόνια με τον Ομπάμα στο τιμόνι της πιο επικίνδυνης ιμπεριαλιστικής δύναμης. Ούτε τι θα ακολουθήσει από τους διαδόχους του, είτε αυτή είναι η μιλιταρίστρια, φιλοσιωνίστρια και φιλοπόλεμη Χίλαρι Κλίντον είτε τα ρεπουμπλικανικά γεράκια. Για μας είναι ήδη ξεκάθαρα δύο πράγματα:

α) Πως ο «ειρηνιστής» Ομπάμα απλώς θέλησε να ξεβαλτώσει τις ΗΠΑ από τα αδιέξοδα της πολιτικής των Μπους και να σύρει ξανά τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και

β) Πως η πρόσφατη εκδήλωση της βαθιάς κρίσης του συστήματος επιβάλλει αλλά και δίνει την ευκαιρία στους ηγεμόνες του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού άρματος (ΗΠΑ) να κινηθούν ξανά και ακόμη πιο επιθετικά στα παγκόσμια πράγματα. Από την άλλη, οι πολεμικές εξορμήσεις έχουν πλέον μεγαλύτερα ρίσκα ακόμη κι από την εποχή των αποτυχημένων εκστρατειών των Μπους, απαιτούν περίσκεψη και όχι βιασύνες... Γιατί σήμερα και η Ρωσία του Πούτιν δεν συγκρίνεται μ' αυτήν του ανεκδιήγητου Γέλτσιν και ο πολυπολικός κόσμος κατά μια έννοια είναι ήδη γεγονός, έστω κι αν η ισχύς των ΗΠΑ παγκόσμια και ταυτόχρονα σε μια σειρά επίπεδα επιδρά καθοριστικά και βάζει όρια στις κινήσεις των άλλων παικτών.

Οι ΗΠΑ αφενός έχουν διδαχθεί από τις προηγούμενες επιθετικές εξορμήσεις, από την άλλη όμως πιέζονται από το βάθος της κρίσης που απειλεί με επικίνδυνες υποτροπές και δεν επιτρέπει εφησυχασμούς, αντίθετα

τροφοδοτεί την επιθετικότητα. Ούτε βέβαια επιτρέπεται ανέξοδους τυχοδιωκτισμούς. Ειπώθηκε χαρακτηριστικά όταν προετοιμαζόταν επέμβαση στη Συρία πως τα προβλήματα της μη επέμβασης θα ήταν μεγαλύτερα από το δεδομένα υψηλό ρίσκο και τις περιπέτειες της επέμβασης.

Η ιμπεριαλιστική ισχύς, για να πιάνει τόπο, να αξιοποιείται και να παράγει σαν τέτοια πλεονέκτημα και στην αντιμετώπιση της κρίσης, πρέπει να πείθει ότι είναι ικανή να υλοποιεί και τις πολεμικές της απειλές. Πιέζονται επίσης οι ΗΠΑ από το γεγονός πως όσο καθυστερούν να θέσουν επιθετικά τα ζητήματα τόσο αφήνουν χρόνο σε «συμμάχους» και ανταγωνιστές να διαμορφώσουν τους δικούς όρους.

Να λοιπόν ποια είναι, στη συγκυρία που διανύουμε, η εξήγηση της επικίνδυνης επιθετικότητας αλλά και της διστακτικότητας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Να γιατί με τον τρόπο που ερμηνεύουμε τα πράγματα από την πλευρά μας δεν πιστέψαμε στιγμή ούτε το νέο άνεμο του Ολάντ στην Ευρώπη ούτε είδαμε κανένα ειρηνικό περιστέρι στο πρόσωπο του Ομπάμα. Να γιατί απαιτήθηκε, σ' αυτήν ακριβώς την πυρακτωμένη συγκυρία, το άνοιγμα του πιο επικίνδυνου μετώπου στην Ουκρανία που όσο παραμένει ανοικτό (και εύκολα δεν κλείνει) απειλεί θανάσιμα τον πλανήτη.

4 Για την κρίση και τις άγριες εκδηλώσεις της μετά το 2008 είπαμε εγκαίρως ότι δεν είναι απλώς κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, των golden boys και του καζίνο-καπιταλισμού. **Είπαμε πως είναι κρίση γενικευμένη, που σέρνεται χρόνια και, ανεξαρτήτως του πώς εκδηλώνεται κάθε φορά, έλκει πάντα την καταγωγή της από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής - και είναι στις μέρες μας κρίση του ιμπεριαλισμού. Κρίση αναπαραγωγής του συστήματος, κρίση που συμπλέκεται με τη διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων παγκόσμια.** Σαν τέτοια αξιοποιείται από τις ΗΠΑ για να εκβιάσουν ξανά συμμαχίες για γενικευμένη σύγκρουση, παρ' ότι τα πυρηνικά συνεχίζουν να την καθιστούν για την ώρα ανέφικτη. Ανέφικτη γιατί κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη θέλει την παγκόσμια κυριαρχία και όχι την καταστροφή του πλανήτη. Δεν υπάρχουν τρελοί στα κρίσιμα κουμπιά. Υπάρχει όμως και βαθιά η γενικευμένη και αθεράπευτη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Μια σειρά αυταπάτες για τη φύση του συστήματος και της κρίσης του συνέχισαν και, δυστυχώς, παρά τα γεγονότα και την πραγματικότητα, συνεχίζουν να πλήττουν την Αριστερά. Ωστόσο, οι δυνάμεις του συστήματος κινήθηκαν και συνεχίζουν να κινούνται χωρίς καθόλου

αυταπάτες. Οι δυνάμεις του κεφαλαίου σε πλανητική κλίμακα επιτάχυναν την επίθεση στην εργατική τάξη και ευρύτερα στον κόσμο της δουλειάς, ενώ διεκδίκησαν και διεκδικούν μεγαλύτερο πεδίο δράσης σε βάρος μικρομεσαίων, αγροτών κ.λπ. Η στρατηγική επίθεση του κεφαλαίου επιταχύνθηκε για ν' απαντήσει –υποτίθεται– την κρίση του, αλλά ουσιαστικά κάνοντάς την ευκαιρία για να σαρώσει κάθε έννοια εργατικού δικαιώματος.

Το κεφάλαιο δεν νοιάζεται πια ούτε καν για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, σαρώνει μικρομεσαία στρώματα γιατί θέλει όλο το πεδίο δικό του και αυξάνει συνεχώς τις στρατιές ανέργων και εξαθλιωμένων. Κλείνει εργοστάσια, ερημώνει την ύπαιθρο, λεηλατεί και καταστρέφει τον φυσικό πλούτο και την ίδια τη φύση. Καταστρέφει την πιο σπουδαία παραγωγική δύναμη. Τον ίδιο τον εργαζόμενο, που τον πετά στην ανεργία, την υποαπασχόληση και ακόμη βρίσκει το θράσος να του ζητά να δουλεύει χωρίς μισθό, ολότελα δηλαδή σαν δούλος στο μεσαίωνα της εποχής μας που διαμορφώνει η πολιτική του κεφαλαίου.

Και, βέβαια, ως ιμπεριαλισμός, έστω κι αν δεν του είναι για την ώρα εφικτή η πολεμική καταστροφή γενικευμένης κλίμακας, το ρήμαγμα και η καταστροφή χωρών με άμεσες ή έμμεσες φονικές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις είναι μια ασταμάτητη διαδικασία. Μια διαδικασία με εφιαλτικά αποτελέσματα για τους λαούς, ενταγμένη δομικά πλέον, όπως ομολογείται άλλωστε, στη βάρβαρη λειτουργία του συστήματος.

Η σημερινή κρίση, που όπως λέγεται είναι η μεγαλύτερη που γνώρισε ποτέ το σύστημα, αποδεικνύει πως καμιά αειφορία δεν είναι δοσμένη στο πλαίσιο του. Ούτε της κοινωνίας ούτε της φύσης που μας θρέφει και μας περιβάλλει.

Τα γεγονότα αποδεικνύουν πως το σύστημα όχι μόνο αξιοποίησε για τις πράσινες μπίζνες του την υποτιθέμενη ευαισθησία για το περιβάλλον και την κλιματική αλλαγή, μα τώρα κλιμακώνει τον ενεργειακό πόλεμο για τον πράσινο και μαύρο χρυσό και δεν διστάζει, ιδίως στις ΗΠΑ, να τον παραγάγει με την καταστροφική για το περιβάλλον μέθοδο της υδραυλικής ρηγμάτωσης από σχιστόλιθο. Η καταστροφή του κόλπου του Μεξικού από την BP και η Φουκουσίμα όπου ξαναστήνονται τα πυρηνικά εργοστάσια, παρ' ότι η ραδιενέργεια απ' το ατύχημα πέρασε στις απέναντι ακτές του Ειρηνικού στην Καλιφόρνια, δείχνουν μια όχι ασήμαντη πλευρά της επικινδυνότητας ενός συστήματος που η αθεράπευτη κρίση του σε αλληλοτροφοδότηση με τον ανταγωνισμό το κάνει να κινείται λυσσαλέα και καταστροφικά για τον εργαζόμενο άνθρωπο, το μέλλον της ανθρωπότητας και της φύσης ολάκερης.

Ο ενεργειακός – νομισματικός – εμπορικός πόλεμος στην υπηρεσία της γενικευμένης γεωστρατηγικής σύγκρουσης

5 Πολλά γράφονται και ακούγονται καθημερινά χρόνια τώρα για τους πολέμους, για το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο και τους δρόμους μεταφοράς τους. Τα μονοπώλια των ιμπεριαλιστών καταστρώνουν πλάνα για νέες γεωτρήσεις ακόμη και σε μεγάλα θαλάσσια βάθη, σε παγωμένες θάλασσες και νέες τεχνολογίες (αξιοποίηση σχιστόλιθου) αναπτύσσονται και νέοι αγωγοί σχεδιάζονται κόντρα σε άλλους αγωγούς και πάει λέγοντας. Και βέβαια συχνά αυτά τα σχέδια ποτίζονται με το αίμα των λαών.

Η γεωπολιτική σημασία τέτοιων σχεδιασμών και αγωγών μεταφοράς έχει αποκαλυφθεί ήδη χαρακτηριστικά τόσο με την περίπτωση του North Stream που συνδέει απευθείας Ρωσία-Γερμανία μέσω Βαλτικής όσο και με την εξελισσόμενη σύγκρουση στην Ουκρανία που αφορά πρώτα και κύρια τη στρατηγική σύγκρουση ΗΠΑ-Ρωσίας αλλά και το μέλλον τροφοδότησης της Ευρώπης με φυσικό αέριο. Ταυτόχρονα, το ανεβοκατέβασμα της τιμής του πετρελαίου όπως φαίνεται εντάσσεται στο πλαίσιο του ίδιου ενεργειακού πολέμου που όσο γενικεύεται άλλο τόσο αποκτά ακόμη μεγαλύτερη στρατηγική σημασία.

Η Ε.Ε., η Ιαπωνία και η Κίνα είναι ισχυρές οικονομικές δυνάμεις που διεκδικούν ζωτικό χώρο για να συνεχίσουν να επεκτείνονται. Η μεγέθυνσή τους όπως και άλλων ισχυρών παιχτών στα πλαίσια της παγκόσμιας οικονομίας θέτει ευθέως ζητήματα με βάση και την όξυνση και το βάθεμα της κρίσης. Με απλά λόγια, για την ίδια πύλα σε πολλά επίπεδα ανταγωνίζονται πολλοί πλέον διεκδικητές.

Οι ΗΠΑ αξιοποιούν το δολάριο σαν αδιαμφισβήτητο παγκόσμιο νόμισμα στη βάση της ιμπεριαλιστικής τους ισχύος και έχοντας καταργήσει και το Μπρέτον Γουντς (σύστημα ισοτιμιών χρυσού-δολαρίου) κόβουν χρήμα κατά το δοκούν και αντιμετωπίζουν, π.χ., τα ελλείμματα των τρισ. από τη χρηματοδότηση των τραπεζών. Ταυτόχρονα και στη βάση της ίδιας ισχύος αποκτούν εμπορικά πλεονεκτήματα, καταστρώνουν ζώνες ελεύθερου εμπορίου και κανοναρχούν εξελίξεις ακόμη και στην ίδια την Ευρώπη μέσω ΔΝΤ, Παγκόσμιας Τράπεζας, ΟΟΣΑ, ΠΟΕ κ.λπ. Να γιατί η Wall Street συνεχίζει να έχει κέρδη την ώρα που η Ευρωζώνη ακολουθεί, με εκδήλωση και σοβαρών διαρθρωτικών κινδύνων, τα χνάρια της πάλες ποτέ ακμάζουσας και πλέον λαχανιασμένης Ιαπωνίας. Ταυτόχρονα, οι ΗΠΑ, πέρα από την οικονομική αξιο-

ποίηση της ιμπεριαλιστικής τους ισχύος, καταφέρνουν σοβαρές οικονομικές κυρώσεις στο στρατηγικό τους αντίπαλο, τη Ρωσία, στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης που άνοιξαν στην Ουκρανία με την προβοκάτσια στη Μείνταν και το πραξικόπημα ανατροπής του Γιανούκοβιτς.

6 Οι πρόσφατες εξελίξεις στο G20 μέσα στο Νοέμβριο στην Αυστραλία, που ακολούθησε τη σύνοδο του APEC στο Πεκίνο, αποκάλυψαν χαρακτηριστικά πως η οικονομική κρίση έχει συμπυκνωθεί στο γεωπολιτικό επίπεδο. Οι αυστραλοί οικοδεσπότες, παρ' ότι είχαν κυρίαρχο θέμα στην ατζέντα την ενίσχυση της παγκόσμιας οικονομίας κατά 2% τα επόμενα 5 χρόνια, ωστόσο, όπως μήνες πριν δήλωναν μιλώντας για αγκωνίες στον Πούτιν, ηγήθηκαν μιας πρωτόγνωρης ή τουλάχιστον ασυνήθιστης για τα διπλωματικά δεδομένα ψυχροπολεμικής αντι-ρώσικης επίθεσης που αποκάλυψε την οξύτητα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Δίπλα στον αυστραλό πρωθυπουργό στάθηκε ο Καναδός αλλά και ο Κάμερον, ενώ η Μέρκελ είχε επίπονες συζητήσεις μακράς διάρκειας με τον Πούτιν.

Ο Ομπάμα, παρ' ότι κινήθηκε φαινομενικά ήρεμα, κινούνταν με τον αέρα αλλά και τα ζόρια της κυριαρχίας των ΗΠΑ στο δυτικό μπλοκ με βάση την πρωτοβουλία στο Ουκρανικό. Κυριαρχία που δοκιμάζεται ξανά όσο η κλιμάκωση της όξυνσης στην Ουκρανία και γενικότερα έχει όρια που ευτυχώς για την ανθρωπότητα οι ΗΠΑ για την ώρα διστάζουν να υπερβούν. Τα όρια αυτά του πυρηνικού τρόμου δεν διαχωρίζονται με στεγανά από την κλιμάκωση της σύγκρουσης ακόμη και σ' ένα ανεβασμένο συμβατικό επίπεδο. Η δύναμη πυρός που συσσωρεύεται από ΝΑΤΟ-ΡΩΣΙΑ στην περιοχή, το ψυχροπολεμικό κλίμα και η ύπαρξη προθύμων στην περιοχή ενισχύουν τους κινδύνους για το λαό της Ουκρανίας, την περιοχή και όλη την ανθρωπότητα.

Η μεταφορά της έντασης στη Μέση Ανατολή εκφράζει τα σημερινά όρια των ΗΠΑ να το τραβήξουν παράπέρα, ωστόσο και εκεί οι εξελίξεις δεν ξεφεύγουν από τη διαδικασία της κεντρικής αναμέτρησης-σύγκρουσης που είναι σ' εξέλιξη. Στη βάση αυτής της κεντρικής σύγκρουσης συγκροτούνται πλέον οι συμμαχίες. Το επίπεδο της συγκρότησής τους επηρεάζεται αλλά και επηρεάζει τα όρια της σύγκρουσης και αυτό φάνηκε χαρακτηριστικά με τη στάση της Γερμανίας στη συμμαχία της Δύσης στην Ουκρανία. Αγγλία-Καναδάς-Αυστραλία έχουν πλέον καθαρή γραμμή ένθερμης υποστήριξης της επιθετικότητας των ΗΠΑ σ' όλα τα επίπεδα.

Η Γαλλία όσο στριμώχνεται στο πλαίσιο της Ευρωζώνης κυρίως οικονομικά άλλο τόσο επιβεβαιώνει τον

ιμπεριαλιστικό της ρόλο με τις επεμβάσεις στην Αφρική αλλά και με την παρουσία της σε μια σειρά πεδία θερμών συγκρούσεων. Η πολεμική ατμόσφαιρα είναι δεδομένη. Ωστόσο, δεν είναι δεδομένη η συσπείρωση ούτε καν του δυτικού νατοϊκού στρατοπέδου στο επίπεδο που απαιτεί μια γενικευμένη σύγκρουση. Οι εξελίξεις είναι κρίσιμες όσο ποτέ εδώ και δεκαετίες. Ο στόχος τελικά του G20 αποκαλύφθηκε πως δεν ήταν η ανάπτυξη της παγκόσμιας οικονομίας αλλά η βαλτωμένη οικονομία της Δύσης που κηρύττει πλέον εμπορικούς πολέμους και στήνει νέα τείχη.

Αλλά και αντίστροφα, **οι ΗΠΑ προσδοκούν (άγνωστο αν τους βγει) να κάνουν την κρίση ευκαιρία όχι μόνο για οικονομικά κέρδη έναντι των αντιπάλων, αλλά και για γεωπολιτική ενίσχυση στο δρόμο για την παγκόσμια κυριαρχία που ποτέ δεν εγκατέλειψαν.**

Στο ίδιο πλαίσιο στριμώχνουν τη Ρωσία οικονομικά πέρα από τις κυρώσεις με την πτώση της τιμής του πετρελαίου, που φαίνεται να ελέγχουν. Όταν από την πλευρά μας λέμε σύμπλεξη της οικονομικής κρίσης με τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό εννοούμε την προσπάθεια του κάθε ιμπεριαλιστικού κέντρου στο πλαίσιο αντιμετώπισης της κρίσης να κερδίσει πόντους σ' όλα τα επίπεδα σε βάρος των αντιπάλων του. Όλοι εναντίον όλων και σ' όλα τα επίπεδα. Μόνο που λίγες δυνάμεις (βασικά μόνο οι ΗΠΑ) μπορούν να παίξουν σ' όλα τα επίπεδα και παγκόσμια. Και εδώ ένα κρίσιμο επίπεδο που εμείς δεν ξεχνάμε ποτέ είναι το επίπεδο της στρατιωτικής (συμβατικής και στρατηγικής) ισχύος και αυτό αναδεικνύει και το ρόλο της Ρωσίας την ίδια ώρα που βάζει όριο στον παγκόσμιο ρόλο της Ε.Ε., της Κίνας και άλλων φιλόδοξων και εξηγεί και το λαχάνιασμα της Ιαπωνίας.

7 Το δολάριο, αξιοποιώντας τη συστημική κρίση του ευρώ και της Ευρωζώνης και τα σημερινά όρια των BRICS, παραμένει παγκόσμιο νόμισμα, πράγμα που υποδηλώνει στο οικονομικό πεδίο τη γεωπολιτική ηγεμονία των ΗΠΑ στα παγκόσμια πράγματα. Ηγεμονία που όμως απέχει πολύ απ' την παγκόσμια κυριαρχία που, όπως είπαμε, δεν έχουν πάψει ποτέ να στοχεύουν οι ΗΠΑ. Παραμένει αξιοποιώντας την ηγεμονία και όσο παραμένει δίνει ανάσες στην οικονομία των ΗΠΑ παρά το βάλτωμα της παγκόσμιας οικονομίας.

Παραμένει, παρ' ότι και η ομάδα των BRICS επιχειρεί αντίμετρα (όπως δημιουργία δικού της ΔΝΤ), σ' αυτή την κυριαρχία που είναι σε βάρος όλων των άλλων και κερδίζουν απ' αυτή μονάχα οι ΗΠΑ. Στην πρόσφατη συνάντηση στο Πεκίνο του Πούτιν με τον Κινέζο Σι Τζιν Πινγκ συμφωνήθηκε οι σημαντικά αυξημένες συναλλα-

γές Ρωσίας-Κίνας να γίνουν σε γιουνάν, παρακάμπτοντας το δολάριο.

Κάτι τέτοιο δεν γίνεται πρώτη φορά από τους Κινέζους που καταδυναστεύονται κυριολεκτικά από την κυριαρχία του δολαρίου σ' όλο τον τεράστιο όγκο των συναλλαγών τους. Μιλάμε για τη συνάντηση στη σύνοδο του APEC 11-12 Νοέμβρη του 2014 που επιβεβαίωσε τις πολύ σημαντικές συμφωνίες Κίνας-Ρωσίας κυρίως σ' ό,τι αφορά ενεργειακές συναλλαγές με τη σύνδεση με αγωγούς φυσικού αερίου.

Στη συγκεκριμένη σύνοδο, όμως, βαρύτητα είχαν δώσει καιρό τώρα και οι ΗΠΑ, με τον Κέρι να δηλώνει βδομάδες πριν πως η σχέση ΗΠΑ-Κίνας είναι βασική σχέση στα παγκόσμια πράγματα. Κατά τη διάρκεια της συνόδου στο Πεκίνο ο Ομπάμα δήλωσε πως «η άνοδος μιας ειρηνικής Κίνας είναι καλοδεχούμενη», σημαντική ήταν η συμφωνία Κίνας-ΗΠΑ για τους ρύπους, ενώ συμφωνήθηκε η κατάργηση δασμών στην αγορά τεχνολογικών προϊόντων ύψους ενός τρισ. ΗΠΑ, Ε.Ε. και Ιαπωνία επιδιώκουν κάτι τέτοιο από το 1997, αλλά η Κίνα επέμενε να προστατεύει τους δικούς της ημιαγωγούς.

Βεβαίως δεν έπαψαν τα σημεία τριβής που με «αρμονικό» τρόπο έθεσαν οι Κινέζοι. Διεκδικώντας ρόλο σε Ασία-Ειρηνικό, η Κίνα, που συμμετέχει και στο ταμείο των BRICS, άνοιξε με 50 δισ. την ασιατική τράπεζα επενδύσεων και με άλλα 40 δισ. το ταμείο για τους δρόμους του μεταξίου που αφορά την κατασκευή λιμανιών, σιδηροδρόμων, δρόμων και αεροδρομίων σ' ολόκληρη την Ασία.

Η Κίνα για άλλη μια φορά και μέσα στην «ωραία ατμόσφαιρα» με τις ΗΠΑ ξεκαθαρίζει το ρόλο που διεκδικεί τουλάχιστον σε Ασία-Ειρηνικό. Το πιο σημαντικό απ' αυτή την άποψη που έθεσε η Κίνα, αξιοποιώντας και απαντώντας πονηρά στην αβροφροσύνη των ΗΠΑ, ήταν ο οδικός χάρτης για ζώνη ελεύθερου εμπορίου Ασίας-Ειρηνικού (FTAAP) για όλες τις χώρες, αγνοώντας τάχα τη ζώνη ελεύθερου εμπορίου Ασίας-Ειρηνικού (TPP) που στήνουν οι ΗΠΑ εξαιρώντας την Κίνα και τη Ρωσία.

Ο εμπορικός πόλεμος σε πλήρη εξέλιξη με σαφείς γεωπολιτικές συμπλέξεις που δεν κρύβονται με αβροφροσύνες... Όσο για την αβροφροσύνη των ΗΠΑ, σ' αυτή τη φάση απέναντι στην Κίνα, που ξέχασαν κατά τη διάρκεια της συνόδου όχι μόνο το Θιβέτ και τη διαδικτυακή κατασκοπεία αλλά ακόμη και το Χονγκ Κονγκ, είναι εύκολα εξηγήσιμη. Η αμφίσημη αλλά υπαρκτή στήριξη της Κίνας στη Ρωσία στο Ουκρανικό είναι στη φάση αυτή το κύριο και καθοριστικό για την πολιτική των ΗΠΑ όχι μόνο στη σχέση τους με την Κίνα

αλλά στο σύνολο των κάθε λογής σχέσεων τους με κάθε χώρα. Ξέρουν ότι στρατιωτική κλιμάκωση στην Ουκρανία απαντιέται από τη Ρωσία πάραυτα και οδηγεί εκεί που δεν μπορούν να οδηγηθούν για την ώρα τουλάχιστον.

Προσπαθούν λοιπόν να πλήξουν τη Ρωσία με κάθε τρόπο και από κάθε άποψη, γνωρίζοντας πως καθοριστικό είναι το ζήτημα των συμμαχιών. Όλοι επίσης γνωρίζουν πλέον τη βαρύτητα της Κίνας στα παγκόσμια πράγματα. Δεν ξέρουμε αν ήταν σύμπτωση το γεγονός πως τις ίδιες μέρες με τη σύνοδο και 12 μέρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας που έχει τεθεί στο Ιράν για αποπυρηνικοποίηση, ανακοινώνεται η συμφωνία Ρωσίας-Ιράν για κατασκευή δύο άμεσα και στη συνέχεια άλλων έξι πυρηνικών αντιδραστήρων...

Η στάση της Ρωσίας στο ζήτημα του Ιράν είναι σίγουρα κρίσιμη ενώ, όπως διέρρευσε ότι τόνισε και στη Μέρκελ ο Πούτιν, η Ρωσία μπορεί να επιστρέψει και στα Βαλκάνια και σε άλλα ακόμη μέτωπα. Οι ασύμμετρες απαντήσεις δεν είναι απίθανες από τη Ρωσία του Πούτιν, που όπως δήλωσε πρόσφατα ποτέ στην ιστορία της δεν υποτάχτηκε και δεν το έχει σκοπό τώρα.

Λίγες μέρες μετά το G20 της Αυστραλίας και τις συγκεκριμένες δηλώσεις Πούτιν, η Μέρκελ, από την Πολωνία μάλιστα, δηλώνει πως «η ασφάλεια στην Ευρώπη, μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα, δεν μπορεί να εξασφαλιστεί παρά μόνο μαζί με τη Ρωσία».

Μετά τις μυστικές επαφές του Ομπάμα με τους μούλδες του Ιράν για από κοινού αντιμετώπιση του ISIS και τα μεγάλα ζόρια των ΗΠΑ στο έδαφος σ' όλη τη Μέση Ανατολή, η συγκεκριμένη ανακοίνωση Ιράν-Ρωσίας για τους αντιδραστήρες και η γενικότερη εμπλοκή της Ρωσίας σίγουρα περιπλέκει τα πράγματα και σίγουρα αποδεικνύει πως και η Ρωσία εξακολουθεί να έχει τις δικές της γεωπολιτικές δυνατότητες σε πολλά πεδία.

Ωστόσο οι εξελίξεις που τρέχουν και στη Μέση Ανατολή και στην Ουκρανία και σ' όλα τα πεδία παγκόσμια κρύβουν σίγουρα εκπλήξεις, κινδύνους ενδεχόμενων απότομων επιταχύνσεων, αλλά και κάθε λογής ανατροπές των δεδομένων.

Ούτε τα οικονομικά μεγέθη της Κίνας ούτε τα οικονομικά και γεωπολιτικά μεγέθη της Ευρωζώνης και της γερμανικής ισχύος ούτε, πολύ περισσότερο, τα μεγέθη καθενός από τα μέλη του BRICS φτάνουν για να αμφισβητήσουν την κυριαρχία του δολαρίου και γενικότερα τα ατού που απολαμβάνει η πανίσχυρη οικονομία των ΗΠΑ η οποία παραμένει πανίσχυρη στη βάση της ύπαρξης των βάσεων, των αεροπλανοφόρων της και βεβαίως της αδιάστακτης και επικίνδυνης για την ανθρωπότητα επιθετικότητας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Παραμένει πανίσχυρη παρ' ότι είναι η μεγαλύτερη φύσκα με βάση και τα μεγέθη της, με δημόσιο χρέος το οποίο, παρ' ότι κρύβεται, πλησιάζει τα 20 τρισ., χρέος ιδιωτικού τομέα 37 τρισ. και οξυμένα κοινωνικά προβλήματα που ήδη αρχίζουν να εκδηλώνονται εκρηκτικά. Ο ενεργειακός εκβιασμός της Ε.Ε., της Κίνας και της Ιαπωνίας είναι βεβαίως ατού για τη Ρωσία, αλλά και για τις ΗΠΑ. Αντίθετα, η Βενεζουέλα, η Σαουδική Αραβία και το Ιράν, που είναι επίσης στις πρώτες χώρες παραγωγής πετρελαίου-αερίου, δεν μπορούν να εκβιάσουν κανέναν. Όσο για το Ιράκ και τη Λιβύη...

Οι εξελίξεις όλων των προηγούμενων χρόνων αλλά και οι πρόσφατες επιβεβαιώνουν συνεχώς πως ο ενεργειακός πόλεμος για πηγές και δρόμους μεταφοράς υπηρετεί τον γεωστρατηγικό ανταγωνισμό και όχι το αντίθετο. Τα πράγματα σ' όλα τα επίπεδα τα καθορίζει ο ανταγωνισμός και η σύγκρουση στο γεωστρατηγικό επίπεδο. Άλλωστε οι θερμοί πόλεμοι, ακόμα κι όταν γίνονται για το πετρέλαιο, δεν γίνονται από τα μονοπώλια και τις πολυεθνικές του πετρελαίου αλλά από ιμπεριαλιστικά κράτη στο πλαίσιο του γενικότερου ανταγωνισμού τους. Κατ' ανάλογο τρόπο, στη στρατηγική ηγεμονία των ΗΠΑ στη Δύση και της Δύσης παγκόσμια βασίζεται τόσο η κυριαρχία του δολαρίου όσο και η δυνατότητα των ΗΠΑ να χαράζουν ζώνες ελεύθερου εμπορίου, να επιβάλλουν κυρώσεις και γενικότερα εμπορικούς, νομισματικούς και οικονομικούς εκβιασμούς.

Απ' την άλλη, ο ανταγωνισμός στα επιμέρους επίπεδα επιδρά από την πλευρά του στη διαμόρφωση των συσχετισμών στον γενικότερο στρατηγικό ανταγωνισμό. Γι' αυτό, αυτό που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα τη σημερινή συγκυρία είναι ένας πόλεμος όλων εναντίον όλων και σ' όλα τα επίπεδα.

Για τη συνολική και στρατηγική ισχύ της Ρωσίας έχει σημασία και θα αναφερθούμε χωριστά. Εμφανώς και στο πλαίσιο του λεγόμενου ενεργειακού πολέμου είναι βασικός παίχτης όχι μόνο λόγω ποσότητας αποθεμάτων, αλλά και λόγω θέσης και γεωπολιτικής και στρατηγικής ισχύος. Όμως, πέρα από τη Ρωσία με την οποία συνολικότερα οι ΗΠΑ έχουν ανοίξει μέτωπο στον παγκόσμιο ενεργειακό πόλεμο, και όχι μόνο φυσικά, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επιδιώκουν ρόλο ρυθμιστή κινούμενοι με συνέπεια και επιστρατεύοντας όλα τους τα μέσα ώστε να έχουν τον έλεγχο της ενέργειας. Έλεγχο που, όπως είπαμε, έχει και θα αποκτά ακόμη μεγαλύτερη στρατηγική σημασία στον συνολικότερο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

Οι πόλεμοι επομένως γίνονται και για τον έλεγχο της ενέργειας στη βάση της στρατηγικής της σημασίας, μα πάντα και ιδιαίτερα φυσικά στην Ουκρανία, αλλά ακόμη και στη Μέση Ανατολή, αποτελούν θερμή συμπύκνωση

του συνολικότερου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Η αξιοποίηση του δολαρίου, ο έλεγχος των πηγών ενέργειας και των δρόμων μεταφοράς, οι τελευταίες πρωτοβουλίες για ζώνες ελεύθερου εμπορίου και από Ειρηνικό και από Ατλαντικό, που αποκλείουν Κίνα-Ρωσία και εκβιάζουν τους υπόλοιπους των BRICS, η παρέμβαση των ΗΠΑ μέσω ΔΝΤ στις κρίσεις χρέους των κρατών ακόμη και της ίδιας της Ευρωζώνης, όλα αυτά είναι ισχυρά ατού μιας ισχυρής ιμπεριαλιστικής οικονομίας που στηρίζεται σ' έναν ισχυρό στρατό.

Την ίδια στιγμή η αμερικάνικη οικονομία δεν ξεφεύγει από το πλαίσιο της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και επιπλέον έχει και τα δικά της προβλήματα με τα δημοσιονομικά, το χρέος κ.λπ. Οι ρεπουμπλικάνοι κερδίζουν τις ενδιάμεσες εκλογές χωρίς να έχουν πρόγραμμα κυβερνητικό, αξιοποιώντας τη φθορά του Ομπάμα στην αμερικάνικη φτωχολογία και στα μικροαστικά στρώματα.

Η καταστολή στο Φέργκιουσον δείχνει πως για την ώρα η φασιστικοποίηση μπορεί να συγκρατεί τον εσωτερικό εχθρό των εκατομμυρίων που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, όμως τι εσωτερικό μέτωπο θα πετύχει η υπερδύναμη στις νέες της εξορμήσεις όταν κόβει ακόμη και τα συσσίτια και πώς θα συνδυάσει τη διαχείριση του υψηλού της χρέους με τη συντήρηση ενός πολυδάπανου στρατού απλωμένου σ' όλο τον πλανήτη που καλείται ν' αναλάβει ξανά δράση;

Ενδεικτική του μεγέθους και της φύσης των προβλημάτων στη συγκυρία είναι και το ξήλωμα του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ, Τσακ Χέιγκελ.

Πέρασε στα ψιλά και κρύφτηκε συστηματικά αλλά νομίζουμε έχει σημασία η πτώση του πυραύλου της ιδιωτικής εταιρείας που επιχειρήσε να τροφοδοτήσει το διαστημικό σταθμό των ΗΠΑ για να απεξαρτηθούν διαστημικά από τη Ρωσία. Όπως και να έχει, οι κοσμοναύτες στο διαστημικό σταθμό των ΗΠΑ ταϊστήκαν ξανά από τους Ρώσους με συμφωνημένη τη σιωπή και άγνωστο αντάλλαγμα. Αλλά ακόμη και οι υποκλοπές της Νούλαντ με την περίφημη ατάκα για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές δείχνει πως σε μια σειρά τεχνολογίες αιχμής που έχουν να κάνουν με στρατηγικό αλλά και στρατιωτικό, τακτικό ανταγωνισμό, οι ΗΠΑ δεν κατέχουν ούτε το μονοπώλιο ούτε αυτό που με τον έλεγχο της προπαγάνδας στη Δύση εμφανίζουν.

E.E. - ΡΩΣΙΑ - ΚΙΝΑ

8 Αναφερθήκαμε συνοπτικά στο εγγενές πρόβλημα της Ευρωζώνης και το έχουμε κάνει και άλλες φο-

ρές, ακόμη και τότε που άλλοι έβλεπαν ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, ευρωστρατούς, ενιαίο ευρωκράτος, τη δυνατότητα του ευρώ να σταθεί δίπλα στο δολάριο και άλλα της εποχής. Καθόλου δεν μας εκπλήσσουν σήμερα οι εξελίξεις σ' ό,τι αφορά τα σοβαρά και λειτουργικά πλέον αδιέξοδα της Ευρωζώνης, τη μεγέθυνση της απόστασης και της σύγκρουσης Βορρά-Νότου, το ζωτικό πρόβλημα της λειτουργίας του γαλλο-γερμανικού άξονα, τις παρενοχλήσεις και τις σφήνες του Κάμερον και της Αγγλίας, αλλά και τη δυνατότητα των ΗΠΑ να αξιοποιούν αντιθέσεις και καταστάσεις της Ε.Ε. όπως π.χ. στο ζήτημα του χρέους με το ΔΝΤ στην Ελλάδα.

Αλλά και πέρα από την οικονομική κρίση που ταλανίζει την Ευρωζώνη, οι ΗΠΑ, αξιοποιώντας την επιρροή τους σε χώρες της παλιάς αλλά και ιδιαίτερα της νέας Ευρώπης και οξύνοντας γεωπολιτικές συγκρούσεις, αναγκάζουν τους Ευρωπαίους είτε να διασπώνται και ν' αναδεικνύεται η έλλειψη πολιτικής ενοποίησης (π.χ. επέμβαση στη Λιβύη με την άρνηση συμμετοχής της Γερμανίας) είτε να σέρνονται ακόμη και με οδυνηρό κόστος, όπως στην περίπτωση της όξυνσης που επέβαλαν οι ΗΠΑ στη σύγκρουση της Δύσης με τη Ρωσία στην Ουκρανία, που δεν θα κλείσει εύκολα.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν αποτελούν υπολογίσιμη οντότητα στα παγκόσμια πράγματα. Ιδιαίτερα μάλιστα όσο καταφέρνουν να κινούνται από κοινού με το ευρώ που, παρά τη βασική του έλλειψη, δίνει ωστόσο και γεωπολιτική διάσταση στην Ευρωζώνη και σε κάθε μέλος της. Εδώ δεν μιλάμε βέβαια για την Ελλάδα, την Κύπρο ή την Πορτογαλία. Γιατί τα πάντα είναι σχετικά... Η ισχυρή οικονομικά Γερμανία αποκτά συνολικότερη γεωπολιτική ισχύ με το να κυριαρχεί στην Ευρωζώνη. Αυτή η κυριαρχία όμως δεν αμφισβητείται μόνο από τα μέσα με τα στριμώγματα που δημιουργεί σε υπολογίσιμους εταίρους σαν την Ιταλία και ιδιαίτερα από τη Γαλλία, αλλά, όπως αναφέραμε ξανά, πολεμιέται και από τους υπερατλαντικούς «συμμάχους» που θέτουν άλλωστε μέσω του NATO και του πολέμου πολύ χοντρά τα ζητήματα μέσα στον ίδιο τον ευρωπαϊκό χώρο. Να λοιπόν τα όρια της Ευρωζώνης και της ίδιας της Γερμανίας που η ισχύς και η κυριαρχία της έστω στον ευρωπαϊκό χώρο αποδεικνύεται κολοβή όσο υπολείπεται στο στρατιωτικό επίπεδο.

9 Τα ανάλογα όρια με διαφορετικούς όρους ισχύουν και για τον κινέζικο οικονομικό γίγαντα που για την ώρα συνεχίζει ν' αναπτύσσει τις φιλοδοξίες του αξιοποιώντας την αντίθεση ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑΣ σε αντίθεση με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που υφίστανται σήμερα το κόστος της άγριας σύγκρουσης. Όσο αγέρωχα και θεα-

ματικά όμως απλώνεται παγκόσμια σε επενδύσεις και εμπορικές συναλλαγές άλλο τόσο τα μάζεψε άρον άρον από τη Λιβύη σε δυο μέρες και ανάλογα από άλλα σημεία της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής, όταν οι ΗΠΑ αλλά και οι Αγγλογάλλοι χόντραιναν το παιχνίδι.

Αξιόλογο το εμπορικό και επενδυτικό άπλωμά του ακόμη και στη Λατινική Αμερική, όμως απέχει πολύ ακόμη και οικονομικά από το να υποκαταστήσει τις ΗΠΑ αλλά και την Ε.Ε. Πολύ περισσότερο μένει να δούμε πόσο το καθεστώς της Ρούσεφ στη Βραζιλία θα αντέξει να κοροϊδεύει τα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων και ταυτόχρονα να διεκδικεί παγκόσμιο ρόλο, κόντρα στο σφιχταγκάλιασμα των ΗΠΑ, για την αστική τάξη της Βραζιλίας μέσω της συμμετοχής της στους BRICS. Συνολικότερα στη Λατινική Αμερική η αστάθεια δεν εγγυάται σε κανέναν τίποτα, πόσω μάλλον αν και οι λαοί αρχίσουν να ξεφεύγουν από αυταπάτες διαφόρων σωτήρων και από φληναφήματα για σοσιαλισμούς του 21^{ου} αιώνα μαζί με τις αστικές τάξεις και άλλα τέτοια.

Σίγουρα και εκεί βαραίνουν οι αρνητικοί συσχετισμοί για την επαναστατική σοσιαλιστική προοπτική των λαών, όμως οι οξύτερες αντιθέσεις από τους εξεγερμένους νεολαίους του Μεξικού ως τις παραγκουπόλεις της Βραζιλίας δεν κάνουν εύκολα τα πράγματα, ούτε για τις ΗΠΑ ούτε για τους BRICS, ούτε για τους ντόπιους δυνάστες των λαών. Ούτε βέβαια για τους λαούς -και όχι μόνο στη Λατινική Αμερική- όσο καθυστερούν να βρουν το δρόμο τους. Αλλά σ' αυτό θα αναφερθούμε ειδικά.

10 Για να επανέλθουμε στα όρια που έχουν ως παγκόσμιες δυνάμεις η Ε.Ε. (όσο μπορεί να ιδωθεί ενιαία) και η Κίνα (δεν θα αναφερθούμε καν στους υπόλοιπους των BRICS παρ' ότι δεν υποτιμάμε τα μεγέθη της Ινδίας π.χ.), θα αντιπαραβάλλουμε την περίπτωση της Ρωσίας που προφανώς εμφανίζει σημαντικά στρατηγικά ατού συγκρίσιμα μόνο μ' αυτά των ΗΠΑ. Το προφανές είναι το πυρηνικό στρατηγικό ατού και η συνολικότερη στιβαρή στρατιωτική της ισχύς. Και αυτή η τεράστια πολεμική μηχανή της Ρωσίας έχει ένα κόστος συντήρησης και αναπαραγωγής που, απ' ό,τι φαίνεται, η Ρωσία μπορεί για την ώρα να το πληρώνει παρά τον οικονομικό πόλεμο της Δύσης.

Δεσπόζει σ' έναν τεράστιο γεωγραφικό χώρο της Ευρασίας, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται τόσο για την αξιοποίηση των επίσης τεράστιων ενεργειακών της αποθεμάτων αλλά και συνολικότερα. Έχει δηλαδή τη δυνατότητα, την οποία αναπτύσσει συνεχώς με τεράστιους αγωγούς, να τροφοδοτεί αξιοποιώντας και τη στρατηγική σημασία της ενέργειας τόσο στην ενεργοβόρα και φτωχή ενεργειακά Ευρώπη όσο και την Κίνα.

Ταυτόχρονα η θέση της στον τεράστιο γεωγραφικό χώρο, που εκτείνεται, ενισχύει το στρατηγικό ατού να απλώνει διηπειρωτικούς πυραύλους και άλλα στρατηγικά όπλα από το Καλίνιγκραντ βόρεια της Πολωνίας μέχρι τον Βερίγγειο πορθμό στην Αλάσκα και από τη Μαύρη θάλασσα μέχρι τη Βόρεια θάλασσα και τη θάλασσα της Κίνας και της Ιαπωνίας. Λιγότερο γνωστό αλλά περισσότερο σημαντικό είναι το γεγονός πως η στρατηγική ισχύς της Ρωσίας, πέρα από τη γεωγραφία και τον ορυκτό της πλούτο, βασίζεται στον τεχνολογικό της πλούτο, στις τεχνολογίες αιχμής.

Όπλα κάθε λογής, δορυφόροι, διαστημική τεχνολογία, χημικά, τεχνολογία εξόρυξης ορυκτών, πυρηνική τεχνολογία, πυρηνικά εργοστάσια είναι μερικοί από τους τομείς που η Ρωσία αξιοποιεί, τους προχωράει και πουλάει προϊόντα υψηλής προστιθέμενης αξίας συχνά κατέχοντας την παγκόσμια πρωτοπορία. Βέβαια το οικονομικά μεγέθη της Ρωσίας είναι πολύ μικρά αν συγκριθούν με τις ΗΠΑ αλλά και τη Γερμανία ή την Κίνα. Όμως συνδυάζει μια σειρά ατού στρατηγικής σημασίας: δεν έχει σημαντικό χρέος (αντίθετα, έχει αποθέματα) και με τη γραμμή Πούτιν συγκροτεί συνεχώς τις δυνάμεις της με σταθερότητα και αποφασιστικότητα.

Έδειξε τα όρια της ανοχής της στην προσπάθεια περικύκλωσης της Δύσης στη Γεωργία πριν από μερικά χρόνια και τα δείχνει ξανά τώρα με την αποφασιστική της στάση στην κρίση της Ουκρανίας. Καθόλου τυχαίο δεν ήταν ότι το φιλόδοξο σχέδιο της ευρασιατικής ένωσης, που με την Ουκρανία ανακτούσε σχεδόν την παλιά Ε.Σ.Σ.Δ., ανακόπηκε βίαια από τη Δύση. Η επιτυχία ενός τέτοιου σχεδίου θα ανέτρεπε τη ζυγαριά υποχωρήσεων πολλών χρόνων και κάτι τέτοιο ανησύχησε πρώτα πρώτα τη Γερμανία και την Ε.Ε.

Βεβαίως το πράγμα αγρίεψε και πήρε τις διαστάσεις που πήρε με την επέμβαση των ΗΠΑ και η συνέχεια ήρθε με το δολοφονικό πραξικόπημα made in USA με τους φασίστες στη Μείντάν. Οι εξελίξεις είναι γνωστές και το δράμα για τον ουκρανικό λαό αλλά και οι κίνδυνοι για ολάκερη την ανθρωπότητα συνεχίζονται. Για άλλη μια φορά οι ΗΠΑ καθορίζουν τις εξελίξεις για λογαριασμό των συμμάχων και επιβάλλουν τους όρους τους.

Αν η Ουκρανία μπει στο NATO, όπως απειλήθηκε στη σύνοδο της Ουαλίας, η Ρωσία θα υποστεί απώλεια στρατηγικής σημασίας με πιθανές αλυσιδωτές επενέργειες σε μια σειρά ζητήματα επίσης στρατηγικής σημασίας. Σε κάθε περίπτωση, για την ώρα η στρατηγική βαρύτητα της Ρωσίας είναι δεδομένη και γι' αυτό συνεχίζει ν' αποτελεί στρατηγικό αντίπαλο των ΗΠΑ στον πάντα υπαρκτό σχεδιασμό τους για παγκόσμια κυριαρχία.

Αυτή την ισχυρή στρατηγική παρουσία προσφέρει στην υπόσταση των BRICS, στη συμμαχία της Σαγκάης, στις ιδιαίτερες σχέσεις με την Κίνα. Αλλά και με τη Γερμανία και άλλους Ευρωπαίους, αν η σύγκρουση της Ουκρανίας και ο συνολικότερος πόλεμος Δύσης-Ρωσίας δεν κλιμακωθεί παραπέρα σ' αυτή τη φάση, οι σχέσεις μπορεί έως και να επανακάμψουν. Αν πάλι κλιμακωθεί και η συμμαχία της Δύσης μείνει σταθερή, τα πράγματα γίνονται εξόχως επικίνδυνα. Η πίεση της Δύσης στην Κίνα μπορεί να προκαλέσει και προκαλεί πάντα επικίνδυνη αντι-συσπείρωση Κίνας-Ρωσίας.

Γενικότερα, χωρίς τη στρατηγική δυνατότητα της Ρωσίας τα πράγματα για τις ΗΠΑ θα ετίθεντο σε παγκόσμιο επίπεδο με άλλους όρους. Η όποια εξέλιξη με το Ιράν αλλά και συνολικά στη Μέση Ανατολή δέχεται, όπως αναφέραμε, την επίδραση της Ρωσίας. Στις εξελίξεις στον ενεργειακό πόλεμο, στον εμπορικό αλλά και στη γενικότερη σύμπλεξη της κρίσης με τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, η Ρωσία συνεχίζει να έχει κρίσιμο ρόλο. Οι ΗΠΑ γενικότερα δεν μπορούν να λύσουν και να δένουν στα παγκόσμια πράγματα χωρίς κόστη και επικίνδυνα ρίσκα όσο η Ρωσία αφήνεται ανενόχλητη να συγκροτεί και να αναπτύσσει σχέσεις προς Ευρώπη, προς Ασία αμφίπλευρα αλλά και παγκόσμια. Γι' αυτό άλλωστε και δεν αφήνεται ανενόχλητη, γι' αυτό μπήκαν όρια στην Ουκρανία, γι' αυτό και τα πράγματα γίνονται συνεχώς πιο επικίνδυνα για τους λαούς και την ανθρωπότητα ολάκερη.

11 Η ρευστότητα, η επικινδυνότητα, η αστάθεια και οι πιθανές απότομες επιταχύνσεις είναι χαρακτηριστικά των εξελίξεων στη συγκυρία που διανύουμε. Ο υπαρκτός ωστόσο κίνδυνος του πυρηνικού εφιάλτη λειτουργεί αποτρεπτικά για μια γενικευμένη αναμέτρηση. Έτσι, παρά την επικίνδυνη πολεμικού χαρακτήρα συσπείρωση της Δύσης μέσω του NATO και την πολεμική διάταξη απέναντι στη Ρωσία, η ένταξη της Ουκρανίας στο NATO για την ώρα δεν επιχειρείται.

Η ένταση μεταφέρεται και στη Μέση Ανατολή με πρόσχημα (το γέννημα των ιμπεριαλιστών) το ISIS, ενώ η εξέλιξη της σχέσης ΗΠΑ-Ιράν, μ' όλη την αναστάτωση που προκαλεί στο Ισραήλ αλλά και μέσα στις ΗΠΑ και με δοσμένη την παρέμβαση της Ρωσίας, σε κάθε περίπτωση θα επιφέρει σημαντικές μεταβολές στα δεδομένα της περιοχής. Η αστάθεια, το μακελειό και η δυστυχία που προκαλεί στους λαούς της Μέσης Ανατολής η ιμπεριαλιστική επέμβαση και πολλά χρόνια ακόμη θα κρατήσει και τείνει ν' απλωθεί επικίνδυνα σ' ό,τι αφορά και τη χώρα και το λαό μας.

Τουρκία, Ιράν, Ισραήλ, Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία

είναι ισχυρές και κρίσιμες παρουσίες στην περιοχή και το κρίσιμο για τις ΗΠΑ είναι ο χειρισμός συμμάχων και «συμμάχων» και ο χειρισμός των τοπικών αντιθέσεων με δεδομένες και τις σφήνες της Ρωσίας. Είναι και αυτό ένα μέτωπο που δεν κλείνει.

12 Στα Βαλκάνια η Δύση επιδιώκει εμπέδωση των προσαρτήσεων μετά το πολεμικό μακελειό και το ρήγμα που επέβαλε, ενώ από την άλλη η Ρωσία επιμένει στη σχέση με τη Σερβία και επιδιώκει με παλινωδίες ή ελιγμούς κατ' άλλους την υλοποίηση του South stream, του αγωγού προς την Ευρώπη, που θα παρακάμπτει από νότο την Ουκρανία.

Στο μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης ΗΠΑ, Ε.Ε., ΡΩΣΙΑ αναζωπυρώνουν εθνικισμούς και διαμορφώνουν νέα μέτωπα επικίνδυνα για τους λαούς. Η έξαρση σήμερα των εθνικισμών στα Βαλκάνια γεννά ξανά θανάσιμους κινδύνους για την ειρήνη την ίδια ώρα που στη βαλκανική ενδοχώρα βασιλεύουν το έγκλημα, η ερήμωση του παραγωγικού ιστού, η φτώχεια και η ανέχεια και δίπλα σ' αυτά έχουν πυκνώσει οι στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ και η μετατροπή των Βαλκανίων σε προτεκτοράτο των διαφόρων ιμπεριαλιστικών κέντρων.

Η φονική ιμπεριαλιστική επέμβαση των ΗΠΑ-NATO όλη τη δεκαετία του '90 τάχα υπέρ της ειρήνης και της δημοκρατίας ενάντια στον εθνικισμό του Μιλόσεβιτς αποδείχτηκε από τα πράγματα πολύ πιο οδυνηρή και καταστροφική απ' αυτό που καταγγείλαμε από τότε κόντρα στο κλίμα συναίνεσης στους βομβαρδισμούς που κυριάρχησε στην ευρωπαϊκή Αριστερά. Οι ντόπιοι υπηρέτες των φονιάδων των λαών μίλησαν τότε για ρόλο της Ελλάδας και ιδιαίτερα της Θεσσαλονίκης στην ανοικοδόμηση των Βαλκανίων. Σήμερα, ουσιαστικά αντί γι' αυτό, και η ίδια η χώρα μας μπαίνει βήμα το βήμα στη ζώνη καταστροφής που στην πραγματικότητα έχει απλωθεί στα Βαλκάνια την ίδια ώρα που οι εθνικισμοί φουντώνουν ξανά πατώντας πλέον και στη βαθιά φτώχεια και τη διάλυση του παραγωγικού ιστού αυτών των χωρών.

Οι ιμπεριαλιστές έχουν αναδείξει με την παρέμβασή τους τα πιο τυχοδιωκτικά και αντιδραστικά στοιχεία στις πολιτικές ηγεσίες και έχουν στήσει αστικές τάξεις που λειτουργούν με όρους μαφίας, συγγής εκμετάλλευσης των λαών, λεηλασίας πλούτου των χωρών τους και βαθείς ιμπεριαλιστικές εξαρτήσεις. Με δεδομένη την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης αυτών των χωρών και την υποχώρηση του κομμουνιστικού κινήματος, ο αντικομμουνισμός, η μισαλλοδοξία και ο αντιδραστικός εθνικισμός συνυπάρχουν με την οργή των μαζών απέναντι στη φτώχεια που γεννά συνεχώς πολιτική αστάθεια αλλά και κοινωνικές εκρήξεις.

Όσο επικίνδυνη είναι η κατάσταση άλλο τόσο είναι πρόκληση για τους κομμουνιστές σ' όλα τα Βαλκάνια ν' ανοίξουν ξανά μέσα σε δύσκολες αλήθεια συνθήκες την προοπτική της συγκρότησης ξανά της εργατικής τάξης. Η συνεννόηση για συντονισμό της πάλης για Ειρήνη-Δουλειά-Δημοκρατία και για το σπάσιμο των αλυσίδων της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης σ' όλα τα Βαλκάνια και μέχρι τη νοτιοανατολική Μεσόγειο είναι κρίσιμο καθήκον και για τη συγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος της εποχής μας στη χώρα μας και σε κάθε χώρα της περιοχής.

Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή μιλά από μόνη της και ήδη προκαλεί φρίκη και οργή το μακελειό διαρκείας που έχουν επιβάλει οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, που συνεχίζονται και κλιμακώνονται ξανά, κάθε φορά με νέα προσχήματα.

Οι συμμαχίες της αστικής τάξης της χώρας και της Κύπρου με το σιωνιστικό μαντρόσκυλο της περιοχής, το Ισραήλ, και με το αιματοβαμμένο καθεστώς του στρατηγού Αλ Σίσι της Αιγύπτου και οι κόντρες με την Τουρκία αξιοποιούνται από τους ιμπεριαλιστές, εμπλέκουν τη χώρα και το λαό μας γεννώντας σοβαρούς κινδύνους. Ζούμε ήδη λοιπόν και στην περιοχή μας την οσμή του πολέμου αλλά και τις συνέπειες των πολεμικών καταστροφών με τα караβάνια των προσφύγων, τη μετατροπή ξανά της χώρας σε ορμητήριο, τον ανιστόρητο αντιδραστικό εθνικισμό της αστικής τάξης που καλλιεργεί το μίσος απέναντι σε φίλους γειτονικούς λαούς, την ώρα που δέχεται τις αλυσίδες της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και τις συμμαχίες με το δολοφονικό Ισραήλ και τους κάθε λογής φονιάδες των λαών.

Σε ποια βάση τείνει ν' αναπαραχθεί το σύστημα και η πάλη των λαών

13 Την ίδια ώρα στη χώρα μας η φτώχεια, η ανεργία και η φασιστικοποίηση απλώνονται και αποκαλύπτουν την ουσία της λεγόμενης ανάκαμψης αλλά και τη βάση που τείνει να αναπαραχθεί το σύστημα στη χώρα μας και διεθνώς.

Η φτώχεια, η ανεργία, η εξαθλίωση, ο φασισμός και ο πόλεμος είναι καταστάσεις που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο υφίστανται δισεκατομμύρια μαζών σ' όλο τον πλανήτη. Από τις φτωχογειονιές της εξαθλίωσης στην Αθήνα, που λίγο απέχουν πλέον απ' αυτές του Καϊρου ως τις άθλιες παραγκουπόλεις και τις φαβέλες της Βραζιλίας και από το Φέργκιουσον των ΗΠΑ μέχρι την Ινδία και τα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων όλης της Ασίας,

το σύστημα έναν τρόπο αντιμετώπισης έχει πλέον για τους λαούς. Δεν είναι η ανείπωτη τραγωδία της Αφρικής που θερίζει ο Έμπολα λόγω απόλυτης εξαθλίωσης η μόνη ντροπή του απάνθρωπου καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η φτώχεια, η εξαθλίωση, ο φασισμός του συστήματος απέναντι στις λαϊκές μάζες απλώνονται γρήγορα σ' όλο τον πλανήτη.

Αν υποθέσουμε ότι το σύστημα αποφύγει τη γενικευμένη πολεμική σύγκρουση και το μαζικό ανθρωποσφαγείο του γενικευμένου πολέμου, αυτό που είναι ήδη δεδομένο και εξελίσσεται είναι το καθημερινό άπλωμα της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, που καταστρέφει βάνουσα το δικαίωμα στη ζωή δισεκατομμυρίων σ' όλο τον πλανήτη.

Να γιατί πολεμιέται συστηματικά σαν βασικός εχθρός για το σύστημα ο κόσμος της δουλειάς και ιδιαίτερα η εργατική τάξη και η δυνατότά της να συγκροτηθεί ξανά για τον ιστορικό της ρόλο. Το κεφάλαιο αδυνατεί να παραγάγει υπεραξία και κέρδη χωρίς την εργατική τάξη, μα ταυτόχρονα η κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος σήμερα είναι τόσο βαθιά και οξυμένη που το οδηγεί να τρώει από τις σάρκες του, να καταστρέφει αδιάφορα τους ίδιους τους παραγωγούς του πλούτου. Το σύστημα δεν αρκείται, όπως άλλοτε, στην καταστροφή ενός μέρους του πλούτου για να πάρει ξανά μπρος. Το ζήτημα είναι ποιος θα χάσει και ποιος θα κερδίσει. Και αν στο επίπεδο των ιμπεριαλιστών μπαίνει το ζήτημα της κυριαρχίας και η κρίση συμπλέκεται με τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, στο ταξικό επίπεδο οι λαοί δέχονται μια πρωτόγνωρη και ανελέητη επίθεση χωρίς τέλος.

Η επίθεση καταστρέφει συνεχώς τους παραγωγούς, αλλά ταυτόχρονα και καταναλωτές του πλούτου που έχει «υπερπαραχθεί», παρ' ότι με αυτόν τον τρόπο εντείνει το αδιέξοδό του. Ωστόσο, το σύστημα λειτουργεί με όρους ταξικής τύφλωσης. Ο εχθρός λαός είναι αδιαμφισβήτητος εχθρός για το σύστημα και έχει αποδειχθεί πλέον πως κανένας κείσινισμός δεν υπάρχει στη φαρέτρα του συστήματος με βάση τα σημερινά δεδομένα και ταξικούς συσχετισμούς. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, είναι μια υπαρκτή αντίφαση στον καπιταλισμό το γεγονός πως η αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης, του κομμουνιστικού κινήματος και η αποδυνάμωση παγκόσμια της λαϊκής πάλης ενισχύει την κρίση αναπαραγωγής του συστήματος.

Από την άλλη, βεβαίως, η αδυναμία του αντιπάλου, και όσο αυτή παραμένει, διασφαλίζει στο σύστημα πως όσο και να βαθιάει η κρίση ουσιαστική απειλή για την ύπαρξή του δεν υφίσταται. Όπως λέμε, το σύστημα δεν θα ανατραπεί από μόνο του. Ταυτόχρονα η φασιστικοποίηση και ο ασταμάτητος αντικομμουνισμός δείχνουν

πως το σύστημα αντιλαμβάνεται πως δεν έχει απαλλαχτεί και ούτε θα απαλλαχτεί ποτέ φυσικά από τον εφιάλτη του κομμουνισμού. Δηλαδή από τους λαούς, την εργατική τάξη και την ιστορική προοπτική της.

Έχουν μεγάλο ενδιαφέρον τα στοιχεία που έβγαλαν πρόσφατα τα ίδια τα επιτελεία του συστήματος για την τρομακτική συγκέντρωση σε ελάχιστα χέρια του παγκόσμιου πλούτου, διαδικασία που επιταχύνθηκε σημαντικά τα τελευταία πέντε-έξι χρόνια. Το 0,3 % του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει, λένε, το 45% του παγκόσμιου πλούτου... Λένε επίσης και άλλα εξόχως ενδιαφέροντα για την αύξηση της φτώχειας και των φτωχών, που συνοδεύουν φυσικά το «οι πλούσιοι πλουσιότεροι»... Τα ίδια βγήκαν και για τη ρημαγμένη χώρα μας.

14 Και εδώ κάθε άλλο παρά φτώχυναν όλοι, όπως πασχίζουν να πείσουν το λαό. Αυτή η αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα της όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων ταυτόχρονα με την απώλεια και διάψευση κάθε συστημικού οράματος για τον κόσμο της δουλειάς και τη νεολαία είναι που γεννά τους σύγχρονους εφιάλτες του συστήματος. Παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς, η ταξική πάλη έστω και με δυσμενέστατους όρους για την εργατική τάξη και τους λαούς δεν υπάρχει περίπτωση να σταματήσει. Παρά την εξαθλίωση που με όρους βαρβαρότητας επιβάλλει το σύστημα σε μαζική κλίμακα, οι λαϊκές μάζες σ' όλο τον πλανήτη επιμένουν ακατάπαυστα να θέλουν και να επιδιώκουν να ζήσουν.

Να λοιπόν πού πατάει η ιστορική δυνατότητα που συνεχίζει να δίνει ο καπιταλισμός στους νεκροθάφτες του. Να γιατί η επίγνωση της ζοφερής και επικίνδυνης πραγματικότητας της συγκυρίας που διανύουμε αφενός είναι αναγκαία για να ξέρουμε τι μας γίνεται, μα ταυτόχρονα όχι μόνο δεν δικαιολογεί απογοητεύσεις, ταλαντεύσεις και συμβιβασμούς, μα επιβάλλει στους κομμουνιστές να υπηρετήσουν πιο μάχιμα και πιο αποφασιστικά το δρόμο των λαών. Το δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης για Ειρήνη-Δουλειά-Δημοκρατία που θ' ανοίξει ξανά την προοπτική της ιστορικής αναγκαιότητας της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Ο ξεσηκωμός πριν από τέσσερα χρόνια των αραβικών μαζών, που για να πιθασευτούν χρειάστηκαν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις σε Λιβύη-Συρία και ωμές δολοφονίες χιλιάδων διαδηλωτών από το καθεστώς του Αλ Σίσι στην Αίγυπτο, δεν μπόρεσαν σε πρώτη φάση να βρουν το δρόμο τους. Δεν αγνοούμε ακόμη το γεγονός πως το όλο κλίμα της λεγόμενης από τους ιμπεριαλιστές «αραβικής άνοιξης» με βάση τους συσχετισμούς στην περιοχή και παγκόσμια αξιοποιήθηκε από τους ιμπεριαλιστές για την επέμβασή τους στη Λιβύη και στη Συρία.

Όμως η Αίγυπτος των 70 δισεκατομμυρίων με μεγάλο ποσοστό εργατικής τάξης και ιστορία είναι σίγουρο πως σύντομα θα δώσει νέες ελπιδοφόρες σελίδες για την πάλη των λαών της περιοχής. Οι συγκρούσεις αλλά και οι διεργασίες συνεχίζονται στη μεγάλη αυτή χώρα και θα επιδράσουν σ' όλους τους γύρω λαούς. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός πως για βδομάδες και μήνες, παρά τους νεκρούς, η πλατεία του Καΐρου και ο ξεσηκωμός του λαού της Αιγύπτου άντεχε και επέμενε. Αυτή τη διάθεση του λαού της Αιγύπτου, αλλά και της Τυνησίας και όλων των αραβικών μαζών να παλέψουν για τη ζωή τους όχι μόνο δεν την εξουδετέρωσαν οι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι αντιδραστικοί, μα με την πολιτική τους την ανατροφοδοτούν με μεγαλύτερη ένταση και είναι θέμα χρόνου να εκφραστεί.

Ακόμη πιο ηρωική και επίμονη η αντοχή του παλαιστινιακού λαού να παλεύει για τη ζωή και τη λευτεριά του κόντρα στο πιο δολοφονικό και βάρβαρο καθεστώς της εποχής μας. Και ξανά το σιωνιστικό μαντρόσκυλο, παρά την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα που εκδηλώνεται στην περιοχή, τρέμει την οργή των λαών. Οι σφαγές στη Γάζα ξανά και ξανά δεν εδραιώνουν την ασφάλειά του, αλλά το μίσος των λαών. Οι αριστερές οργανώσεις δυναμώνουν ξανά στην Παλαιστίνη και μια νέα Ιντιφάτα δεν θ' αργήσει.

Για λόγους οικονομίας του κειμένου δεν θα σταθούμε αναλυτικά στις λαϊκές αντιστάσεις και στους αγώνες των λαών της κάθε χώρας που αναπτύσσονται διαρκώς σ' όλο τον πλανήτη. Είναι σημεία των καιρών τα εκτεταμένα ξεσπάσματα στις ΗΠΑ πρόσφατα, μορφές πάλης σαν τις ένοπλες συγκρούσεις των απεργών ανθρακωρύχων ένα προηγούμενο διάστημα στη Νότια Αφρική, οι αραβικές εξεγέρσεις, αλλά και η πολιτική χρεοκοπία και συντριβή των κλασικών κομμάτων του συστήματος σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης και όχι μόνο.

Η όξυνση της αντίθεσης κεφάλαιο-εργασία και ιμπεριαλισμός-λαοί θα μας δίνει ολοένα και πιο ενδιαφέροντα και ολοένα και πιο ελπιδοφόρα για την προοπτική των λαών παραδείγματα σ' αυτή την κατεύθυνση. Σ' αυτή τη συνοπτική αναφορά, είναι ανάγκη ν' αναφερθούμε στην ανεβασμένη πολιτικά πάλη των λαών της Ασίας.

Στη μακρινή Κίνα μάς λείπει η εικόνα για τις σοβαρές κινήσεις των μαζών και των κομμουνιστών που αντιμετωπίζουν τη βία και την καταστολή του καθεστώτος - και εδώ δεν εννοούμε το Χονγκ-Κονγκ. Στην Ινδία και το Νεπάλ τα τελευταία χρόνια, παρά τις ήττες, τις παλινωδίες και το κέρδιμα μαχών από την αστική τάξη του Νεπάλ μέσω των ρεβιζιονιστών, το κομμουνιστικό κίνημα κατέγραψε τις πιο σπουδαίες σελίδες στον πιο άσχημο συσχετισμό παγκόσμια για τους λαούς. Και εκεί

επιδρούν οι αρνητικοί συσχετισμοί και τα προβλήματα - και τα στοιχήματα για τους κομμουνιστές είναι μεγάλα. Όμως και στο Νεπάλ και στην τεράστια Ινδία οι κόκκινες σημαίες ανεμίζουν μαζικά.

Στη Μέση Ανατολή η ιμπεριαλιστική επέμβαση που μετράει δεκαετίες και συνεχίζεται σπέρνει τον όλεθρο και την καταστροφή και ταυτόχρονα ενισχύει τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις. Κανένα σχέδιο όμως «εκδημοκρατισμού» ούτε καν καπιταλιστικής ανάπτυξης και πολύ περισσότερο σταθερότητας δεν προχωράει στην περιοχή. Το αντίθετο. Το δολοφονικό ISIS δίνει πρόσχημα στην ιμπεριαλιστική επέμβαση η οποία δεν διστάζει να επιχειρεί να εκβιάσει με στόχο την αξιοποίησή τους ισχυρά κινήματα της περιοχής, όπως αυτά των Κούρδων. Όμως οι ιμπεριαλιστές δεν είναι ούτε παντοδύναμοι ούτε κινούνται βάσει σχεδίου που τα έχει όλα λυμένα. Στον αραβικό κόσμο οξύνονται όλες οι αντιθέσεις και η οργή των λαών με βάση τα ανεπίπτα βάσανά τους ενισχύεται. Αυτό οφείλουμε να βλέπουμε στις λαϊκές αντιστάσεις από το Ντονέσκ ως το Κομπάνι και απ' το Κάιρο ως το Φέργκιουσον και να το αξιολογούμε με όρους ταξικής πάλης και με επίγνωση των συσχετισμών και όχι με όρους σεχαρισμού που επιδιώκει να μείνει έξω και μακριά από την κίνηση των μαζών.

Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει μονάχα στον αραβικό κόσμο. Όπως είναι γνωστό, η Λατινική Αμερική βράζει. Η Μπουρκίνα Φάσο (πρώην Άνω Βόλτα) πιθανότατα να προαναγγέλλει στιγμές από ταινία προσεχώς σ' όλη την αφρικανική ήπειρο. **Στα δισεκατομμύρια της Ασίας, με στρατιές νέων προλετάρων ανάμεσά τους, επίσης περικλείεται εξεγερτική ενέργεια που προκύπτει από την καπιταλιστική επέκταση που γίνεται κυριολεκτικά με όρους πρωταρχικής συσσώρευσης, λεηλασίας και καταστροφής της φύσης και τεράστιων ανθρώπινων πληθυσμών.**

15 Εκατομμύρια ανθρώπων ξεριζώνονται από την ύπαιθρο, όπου καταστρέφονται παραδοσιακοί τρόποι διαβίωσης, και συγκεντρώνονται σε άθλιες παραγκουπόλεις ή στα περίχωρα βιομηχανικών πόλεων. Ποτέ στον πλανήτη δεν υπήρχε τόση δυστυχία, την ώρα μάλιστα που ο πλούτος συσσωρεύεται σε ολοένα λιγότερα χέρια με όρους σύγχρονου καταστροφικού αποθησαυρισμού. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, όπως αναφέραμε, όχι μόνο δεν μπορεί να παραγάγει όραμα, όχι μόνο φουντώνει την οργή των μαζών, μα δεν θ' αργήσουμε να δούμε ξανά και ξανά τις μαχητικές εκφράσεις αυτής της οργής σε μια σειρά σημεία του πλανήτη. Κάτι τέτοιο φοβούνται ήδη, λίγα χρόνια μετά τις εξεγέρσεις για το ψωμί, μια σειρά αναλυτές του ίδιου

του συστήματος. Η Αίγυπτος σιγοβράζει ξανά, ενώ στην ίδια την Ευρώπη η αντιλαϊκή επίθεση αναίρεσης βασικών κατακτήσεων προκαλεί την οργή των λαών. Δεν είναι μόνο ο ευρωπαϊκός νότος που οι λαοί ψάχνουν ξανά το βηματισμό τους για νέους κύκλους αναμέτρησης με το σύστημα.

Η λαϊκή οργή γεννά σπουδαίους αγώνες στους σιδηροδρόμους αλλά και σε άλλους κλάδους στην ίδια τη Γερμανία. Χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία στις Βρυξέλλες και οι Ιταλικές πόλεις πλημμυρίζουν ξανά από διαδηλωτές. Όσο κι αν αυτές οι κινητοποιήσεις κουβαλάνε τις αδυναμίες της διάλυσης του εργατικού κινήματος των προηγούμενων δεκαετιών, η ύπαρξή τους με βάση την πραγματικότητα που διαμορφώνεται στην Ευρώπη έρχεται από το αύριο. Ιδιαίτερα στην Ισπανία, το αυτονομιστικό δημοψήφισμα εμπεριέχει σαφώς εκφράσεις λαϊκής οργής και ταυτόχρονα αποκαλύπτει τη συνολικότερη πολιτική αδυναμία ελέγχου των μαζών από την ισπανική αστική τάξη.

16 Θα ήταν αφύσικο σε παγκόσμια κλίμακα να συντελείται μια τέτοια επίθεση στην εργατική τάξη και στους λαούς και να μην υπάρχουν ήδη και πολύ περισσότερο να μην κυοφορούνται σοβαρές λαϊκές αντιστάσεις, εξεγέρσεις και γενικότερη κοινωνική αναταραχή. Θα λέγαμε ότι σε μια σειρά σημεία του πλανήτη η αδυναμία των από πάνω να ελέγχουν και να κυβερνούν όπως πριν τους από κάτω γίνεται και θα γίνεται ολοένα και πιο έκδηλη.

Ταυτόχρονα, έκδηλη είναι και η αδυναμία της μοναδικής πολιτικής δύναμης που θα μπορούσε να δώσει προοπτική στην πάλη των μαζών. Του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος στη σύνδεσή του με την εργατική τάξη της κάθε χώρας. Στη βάση αυτή, μια σειρά ρεφορμιστικές, αστικές, θεοκρατικές και αντιδραστικές δυνάμεις αλλά και οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές μέσω των προηγούμενων, καταφέρνουν να καναλιζάρουν έως και να αξιοποιούν ακόμη και την πιο ενεργητική διάθεση των μαζών να διεκδικήσουν τη ζωή και το δίκιο τους.

Όμως και στην Αίγυπτο και στην Τουρκία και στην Ελλάδα και Ισπανία, στη Λατινική Αμερική και παντού στον κόσμο, οι συγκρούσεις των μαζών με το σύστημα αφήνουν παρακαταθήκες. Και αυτές οι συγκρούσεις, με δεδομένες τις άμπωτες και τις παλίρροιες, με δεδομένα ιδιαίτερα στη συγκυρία τα ξεσπάσματα αλλά και τα πισωγυρίσματα, με βάση τη δική μας ανάγνωση της πραγματικότητας, δεν θα πάνε να υπάρχουν. Η πολιτική σταθερότητα και ο σχετικά σταθερός έλεγχος των μαζών και η ισχυροποίηση του συστήματος είναι αυτό που έχει πάψει να υπάρχει με βάση τη βαθιά και αθερά-

πυη κρίση του, παρά τη βαρβαρότητα που εξαπολύει για να διατηρήσει την κυριαρχία του.

17 Επειδή δεν είμαστε καθόλου αιθεροβάμονες ξέρουμε καλά, πολύ καλύτερα από μια σειρά ρεαλιστές, πως στο σύστημα δεν αρκεί να φυσήξουμε και αυτό να καταρρεύσει. Δε πιστέψαμε ποτέ, όσο κι αν ξεχειλίζει η λαϊκή οργή, πως ένας λαός αρκεί να πει «ουστ» στους δυνάστες του και αυτοί να πάρουν έστω το αεροπλάνο της γραμμής, αν όχι το ελικόπτερο, όπως έλεγαν κάποιοι, και να αφήσουν τον έλεγχο στις μάζες.

Ξέρουμε καλά πως έστω για να αρχίσουν να γίνονται σοβαρά υπολογίσιμες οι λαϊκές αντιστάσεις πρέπει οι λαϊκές δυνάμεις να κατακτήσουν ένα επίπεδο συγκρότησης που απέχει απ' αυτό που υπάρχει σήμερα στους περισσότερους αν όχι σ' όλους τους λαούς του κόσμου. Η ρευστότητα, η μεταβατικότητα και το ενδεχόμενο επιταχύνσεων αφορά το σύνολο των εξελίξεων και φυσικά και την πορεία των κινημάτων των λαών. Σε κάθε περίπτωση, με βάση την πρωτόγνωρη όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων και με δεδομένα τα συνεχή ξεσπάσματα της λαϊκής οργής, θεωρούμε επίσης δεδομένο πως οι επαναστατικές δυνάμεις μέσα στο καμίνι της ταξικής πάλης θα δυναμώσουν. Όχι χωρίς πιασμάτα και ούτε σε ευθεία πορεία και αυτές, μα σίγουρα οι δυνά-

μεις που τολμούν να υπηρετούν την ταξική πάλη από τη μεριά του κόσμου της δουλειάς θα δυναμώσουν και θα γεννηθούν νέες σε κάθε χώρα.

Αυτό το τελευταίο, παρ' ότι οι κάθε λογής ρεφορμιστές σπέρνουν την ηττοπάθεια στους λαούς για να δικαιολογήσουν την αναχώρησή τους από τη λαϊκή πάλη, οι δυνάμεις του συστήματος το γνωρίζουν πολύ καλά. Γνωρίζουν πως όχι μόνο δεν ξεμπέρδεψαν με τους λαούς, μα αντίθετα προετοιμάζονται γιατί ξέρουν πως δεν θ' αργήσουν να τους βρουν μπροστά τους. Αντίστοιχα, γι' αυτές τις δεδομένες συγκρούσεις που θ' ακολουθήσουν, όπου δεν είναι ήδη σε εξέλιξη, πρέπει να ετοιμάζονται συνεχώς οι λαϊκές δυνάμεις και σ' αυτό το επίπεδο οι κομμουνιστές παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς έχουν σπουδαίο καθήκον.

Όσο πιο βαθιά αναλύσουμε τις αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου και τις πολιτικές εξελίξεις της συγκυρίας που διανύουμε (και η οργάνωσή μας το έχει κάνει σε αξιόλογο βαθμό σε μια σειρά εκδόσεις και τοποθετήσεις) άλλο τόσο θα διαπιστώσουμε πως το σύστημα όχι μόνο δεν είναι παντοδύναμο, μα και πως οι συντριπτικοί συσχετισμοί που έχει κατακτήσει δεν θα είναι δεδομένοι για πολύ όσο η κρίση του βαθαίνει, οι αντιθέσεις οξύνονται και οι ιδιοκτήτες του πλανήτη κάθε άλλο παρά μπορούν πλέον να συνεννοηθούν για το μοίρασμα του κόσμου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Εισαγωγή

18 Οι εξελίξεις των τελευταίων πέντε χρόνων (2010-2014) που αφορούν την παραγωγική-οικονομική υπόσταση, την κοινωνική κατάσταση, διάρθρωση και συγκρότηση της χώρας μας, τη θέση της και το ρόλο της στην περιοχή και τις σχέσεις της με τις χώρες της περιοχής και, συνακόλουθα, το χάρτη του αστικού πολιτικού συστήματος αλλά και συνολικά τις πολιτικές δυνάμεις που δρουν στη χώρα ήταν ραγδαίες και με μεγάλο βάθος επίδρασης σε όλα τα προηγούμενα δεδομένα. Ανέτρεψαν ισορροπίες και σταθερές που είχαν διαμορφωθεί (και φάνταζαν ακλόνητες) τα προηγούμενα χρόνια και τροφοδότησαν ξανά τις αναλύσεις (ή «αναλύσεις») για το «τέλος της μεταπολίτευσης». Ας σημειώσουμε πάντως πως, κατά τη δική μας γνώμη,

η λεγόμενη μεταπολιτευτική περίοδος, δηλαδή από το 1974 μέχρι σήμερα, στα **ειδικά και συγκεκριμένα χαρακτηριστικά της** (διεθνές πλαίσιο, κατάσταση χωρών και λαών της περιοχής, επιδιώξεις και φιλοδοξίες της αστικής τάξης, όροι συγκρότησης και πάλης των λαών και του λαού μας..) δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ενιαία και γραμμικά. Μέσα σε αυτό το 40χρονο υπάρχουν καμπές και ανατροπές από τις οποίες κάθε φορά ξεκινούσε η «νέα συνέχεια» της τροχιάς των εξελίξεων.

Σε κάθε περίπτωση, σήμερα δεν έχει διαμορφωθεί μια –όποια- νέα κατάσταση ισορροπίας σε όλο το φάσμα των ζητημάτων που παραπάνω αναφέραμε. Στο σύνολό τους οι αντιθέσεις και αντιφάσεις που έδρασαν και ανέτρεψαν τα δεδομένα που υπήρχαν παραμένουν οξύτατες. Όχι μόνο γιατί οι αντιθέσεις των πάνω με τους κάτω (ιμπεριαλισμός-λαός, αστική τάξη-εργατική τάξη)

είναι αγεφύρωτες και γίνονται χαώδεις στη σημερινή κατάσταση - και γι' αυτό παραμένουν οξύτατες ακόμα και όταν οι κάτω, όπως στην τωρινή συγκυρία, δεν επιχειρούν τουλάχιστον μια μαζική και αποφασιστική απάντηση. Αλλά ακόμα γιατί και οι αντιθέσεις και αντιφάσεις μεταξύ των πάνω δεν μπορούν να βρουν σταθερά και μόνιμα σημεία συνεννόησης και συμβιβασμού στη βάση των οποίων θα μπορούσαν να διαμορφωθούν και να δείχνουν αποκρυσταλλωμένες απαντήσεις στο ερώτημα «πού την πάνε» αυτή τη χώρα.

19 Βρισκόμαστε λοιπόν σε μια κατάσταση ρευστή και εξελισσόμενη με ανοιχτά ερωτήματα σε όλα τα βασικά ζητήματα που αφορούν το αν και ποια κοινωνικοπολιτική διαμόρφωση-σταθεροποίηση μπορεί να υπάρξει στη χώρα, εξαιτίας του συνόλου των οικονομικοπολιτικών και γεωπολιτικών επιδιώξεων και αντιθέσεων των ιμπεριαλιστών στη χώρα και στην περιοχή. Δεν δεχόμαστε να κάνουμε «αφαιρέσεις» από αυτή τη θέση μας και, παραγνωρίζοντας την ίδια την ουσία του ιμπεριαλισμού και της κρίσης όπως την έχουμε προσδιορίσει, να αναλωθούμε στη βάση μονοδιάστατων «οικονομικών» προσεγγίσεων του ζητήματος, στην αναζήτηση «μοντέλων» προς τα οποία τείνει (ή έστω σπρώχνουν) τη χώρα. Και βέβαια δεν θα κάνουμε εκτιμήσεις βγάζοντας έξω από το λογαριασμό τον παράγοντα λαό, την πάλη που μπορεί να αναπτύξει και τα εμπόδια και τα βραχυκυκλώματα στα σχέδια των κυρίαρχων δυνάμεων που αυτή η πάλη μπορεί να δημιουργήσει μεσοπρόθεσμα αλλά ακόμα και βραχυπρόθεσμα.

Έχουμε, κατά συνέπεια, καταρχάς την ανάγκη να επαναδιατυπώσουμε το πλαίσιο των αντιθέσεων που θεωρούμε πως ορίζουν τις εξελίξεις στη χώρα, ενισχύοντάς το και εμπλουτίζοντάς το με όλα όσα εξελίχθηκαν και καταγράψαμε από το 2010 αναφορικά με το πλαίσιο αυτό αλλά και με τις επιπτώσεις τους σε όλα τα επίπεδα. Το πλαίσιο δηλαδή που αποτέλεσε τη βάση για να κατανοήσουμε, να ερμηνεύσουμε και να παλέψουμε αυτά τα ιδιαίτερα απαιτητικά χρόνια, χωρίς να χρειαστεί να κάνουμε ακροβασίες και οβιδικές μεταμορφώσεις (που περίσσεψαν σε μια σειρά δυνάμεις) σε σχέση με ό,τι μέχρι πριν εκτιμούσαμε. Το πλαίσιο λοιπόν αυτό που εμείς είχαμε διαμορφώσει και κατακτήσει ως οργάνωση όχι μόνο «άντεξε» και δεν χρειάστηκε τεντώματα και «παρά φύση» προσθήκες, αλλά εξηγεί και ερμηνεύει όλα αυτά τα «αιφνίδια» και δραματικά των τελευταίων χρόνων, αν και όπως είναι φυσικό δεν μπορούσε (αυτό καθαυτό το πλαίσιο) να προβλέψει και να προβάλει ιδιαίτερες μορφές και εκφράσεις που σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο

αναδείχθηκαν από την εξάρτηση, την επίθεση και την κρίση.

Αυτό το πλαίσιο συνεχίζει και θα συνεχίσει να αποτελεί τη βάση της προσέγγισής μας για το «σε ποια χώρα ζούμε» και καλούμαστε να οικοδομήσουμε –μέσα στο λαό και μαζί με το λαό- απαντήσεις σε επαναστατική, κομμουνιστική κατεύθυνση. Ταυτόχρονα όμως και με βάση τις εξελίξεις έχουμε μπροστά μας την ανάγκη -ανεξάρτητα του σε ποιο βαθμό μπορούμε σήμερα να την αντιμετωπίσουμε- να πάμε «πιο μέσα» στο πλαίσιο αυτό, σε συγκεκριμένες και ειδικές θέσεις, εκτιμήσεις και προσεγγίσεις. Να διακρίνουμε σε όλο το κοινωνικό φάσμα, από τη μεγαλοαστική τάξη ως την εργατική, ρόλους (πιθανούς και επιδιωκόμενους), όρια και χαρακτηριστικά (εννοείται ανάλογα με την κάθε κοινωνική κατηγορία) που διαμορφώνουν στη βάση των εξελίξεων που ζούμε. Χρειαζόμαστε να μάθουμε το «χώρο» μας, όπως λέμε, όταν επιχειρούμε μια παρέμβαση-συγκρότηση σε έναν εργασιακό χώρο, σε έναν σύλλογο, σε μια γειτονιά κ.λπ. Χρειάζεται λοιπόν «να μάθουμε τη χώρα μας», ξεκινώντας από τη βάση που ήδη έχουμε, αναπτύσσοντας μια συνολική προσέγγιση της πολιτικής-κοινωνικής Ιστορίας της όχι μόνο από την περίοδο της μεταπολίτευσης αλλά από τα «δάνεια ανεξαρτησίας» του Μαυροκορδάτου και «αναζητώντας» και θέτοντας προς απάντηση τα ερωτήματα που η σημερινή κατάσταση και η δυναμική της βάζει.

Η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας

20 Η βασική πηγή όλων των ραγδαίων εξελίξεων των τελευταίων χρόνων στη χώρα μας ήταν η διπλή εξάρτησή της. Δηλαδή το οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό πλέγμα των όρων που έχουν ιστορικά διαμορφωθεί και στη βάση των οποίων αμερικάνοι και ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές καθορίζουν το πλαίσιο κίνησης και επιλογών (ή «επιλογών») της άρχουσας τάξης, τις τύχες της χώρας και του λαού μας. Θα λέγαμε μάλιστα πως για την περίπτωση της Ελλάδας η ίδια η κρίση εξελίχθηκε στη χώρα με βασική οδό ακριβώς αυτή τη σχέση εξάρτησης. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αξιοποίησαν (και αξιοποιούν) την κατάσταση αποσυγκρότησης της παραγωγικής της βάσης, τους όρους παραρτηματοποίησης της οικονομίας της και ελέγχου του πολιτικού της προσώπου και όλα όσα οι ίδιοι έχουν επιβάλει και διαμορφώσει ως τώρα, για να αξιοποιήσουν την κρίση. Δηλαδή, για να απαιτήσουν και να επιβάλουν μια ανώτερης τάξης καταλήστευση των υποδομών και των παραγωγικών πηγών της χώρας, να ανατρέψουν τους όρους με βάση τους οποίους είχε διαμορφωθεί μια

συγκεκριμένη έκταση μεσαίων αστικών στρωμάτων στη χώρα αλλά και μικρομεσαίων κοινωνικών στρωμάτων, και βέβαια να σημάνουν μια πολύ πιο άγρια έφοδο για την εξαθλίωση των λαϊκών μαζών και για την επιβολή όρων δουλείας στην εργατική τάξη.

Στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στη βάση της κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, η εξαρτημένη αστική τάξη της χώρας -όπως και γενικά οι ανάλογες αστικές τάξεις- λειτουργεί ως όργανο του ιμπεριαλισμού τόσο για τη διεξαγωγή της επίθεσής του ενάντια στην εργατική τάξη και το λαό όσο και αναφορικά με την πολιτική, στρατιωτική, πολεμική επίθεσή του στις χώρες και στους λαούς της περιοχής. Σε αυτό και μόνο το πλαίσιο λειτουργώντας η αστική τάξη μπορεί να υπηρετεί και τα δικά της συμφέροντα και την αναπαραγωγή της ως άρχουσα τάξη στη χώρα, που είναι άρρηκτα δεμένη με το πλέγμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

21 Η πολιτικοστρατιωτική επικυριαρχία των ΗΠΑ στην Ελλάδα παραμένει αδιαμφισβήτητη και εδραιωμένη σε ένα ολόκληρο πλέγμα (βάσεις, έλεγχος στρατού, υπηρεσιών, πολιτικού προσωπικού κ.λπ.) που τα πλοκάμια του με άμεσο τρόπο (και ωμό πολλές φορές, όπως π.χ. στην περίπτωση του δικτύου παρακολούθησης με κέντρο την πρεσβεία της κυβέρνησης Καραμανλή, ενώ «εκκρεμεί» από το 2012 ανακριτική έρευνα για σχέδιο δολοφονίας του Κ. Καραμανλή) έχουν καθοριστικούς όρους παρέμβασης μέσα στη χώρα. Ταυτόχρονα οι -υπέρτεροι των ιμπεριαλιστών ανταγωνιστών τους- όροι στρατιωτικοπολιτικής παρουσίας και παρέμβασης των ΗΠΑ στις χώρες της περιοχής (Τουρκία, Βαλκάνια, Ισραήλ, Μ. Ανατολή) αποτελούν μια παράλληλη βάση για να ασκούν εκβιασμούς, να διαμορφώνουν κινδύνους και απειλές στα λεγόμενα εθνικά θέματα της χώρας και στη βάση αυτή να καθορίζουν (ή να αποτρέπουν) επιλογές σε όλα τα πεδία. Κατά συνέπεια, η υστέρησή τους σε σχέση με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στο βαθμό άμεσου καθορισμού και ελέγχου της οικονομίας της χώρας δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να αναιρέσει ή έστω να αμβλύνει το δεδομένο πως η χώρα αποτελεί «αμερικανονατοϊκό χωράφι» στο οποίο οι ΗΠΑ έχουν καθοριστικό ρόλο ελέγχου όλων των εξελίξεων (και των «οικονομικών», όπως στην περίπτωση που επέβαλαν την ακύρωση του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη) και το οποίο χρησιμοποιούν ως πολιτικοστρατιωτική πλατφόρμα εξορμήσεων για τα σχέδιά τους στην περιοχή. Αλλά και, όπως αποκαλύφθηκε στην περίπτωση των «δομημένων ομολόγων», η παρουσία στη χώρα του αμερικάνικου χρηματιστικού κεφαλαίου δεν ήταν καθόλου αμελητέα.

Εξάλλου, από τη μια με βάση τους στρατηγικούς εκβιασμούς που ασκούν στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και στο συνασπισμό τους (ΕΕ) και από την άλλη με βάση τα δεδομένα που έχουν εντός της χώρας, οι ΗΠΑ «βρέθηκαν», μέσω του ΔΝΤ, να αποτελούν επίσημα αναγνωρισμένο «εταίρο» στο μηχανισμό που ελέγχει τις ροές του «χρέους» και τους όρους των «κοινωνικοοικονομικών μετασχηματισμών» που επιβάλλονται στην Ελλάδα, σε μια χώρα δηλαδή της ΕΕ και του ευρώ!

22 Είναι επίσης αδιαμφισβήτητο το βάθεμα της εξάρτησης της χώρας από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στο πλαίσιο της ένταξής της στην Ε.Ε. των 28 κρατών-μελών σήμερα (ένταξη στην ΕΟΚ το 1981) και στην Ευρωζώνη των 18 κρατών σήμερα, από το 2001. Στην πορεία των χρόνων αυτών οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές επιχειρούσαν -με παρούσες και ανατροφοδοτούμενες και τις δικές τους αντιθέσεις- να οικοδομήσουν πιο σφιχτά τη βάση αναφοράς τους (ΕΕ) και να διαμορφώσουν όρους ολοκληρωτικής οικονομικής κυριαρχίας στην Ευρωζώνη, που αποτελεί την ιδιαίτερη βάση αναφοράς του ιδιότυπου και με «γενετικές ανωμαλίες» ευρώ. Από τη μια λοιπόν μένουν προς απάντηση (και συναρτώμενα με το ζήτημα των στρατηγικών συμμαχιών σε παγκόσμιο επίπεδο) τα κρίσιμα ζητήματα και μεγέθη αυτού του συνασπισμού (η σχέση-αντίθεση Γερμανίας-Γαλλίας, το ερώτημα της Μ. Βρετανίας, το ιταλικό ζήτημα...). Ωστόσο, είναι σαφές ότι ο ιμπεριαλιστικός συνασπισμός, με τη φανερή γερμανική πρωτοκαθεδρία εντός του, αξιοποιώντας τις στρατηγικές αδυναμίες των ΗΠΑ και γενικότερα τις συνθήκες πολυπολικότητας στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό (με δυνάμεις δεύτερης και τρίτης τάξης να εκδηλώνουν φιλοδοξίες και να διεκδικούν ρόλους), έχει δημιουργήσει σοβαρά και σημαντικά δεδομένα.

Από τη σκοπιά που εδώ μας ενδιαφέρει, η πορεία αυτών των χρόνων υπήρξε πορεία διάλυσης και κατάρτησης κλάδων και τομέων παραγωγής της χώρας, πορεία υπαγωγής της όποιος παραγωγικής βάσης απέμεινε, συνολικά της οικονομίας της, στα μέτρα και τους όρους που επέβαλλε αυτή η διαδρομή-φυγή προς τα μπρος, που στην προηγούμενη παράγραφο περιγράψαμε, των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Στο σύνολο των επιχειρηματικών και οικονομικών λειτουργιών και δραστηριοτήτων της αστικής τάξης της χώρας (και σε όλη την κλίμακά της και τα στρώματά της), στην ύπαρξη και διαμόρφωση του τραπεζικού τομέα, στα μικρά και «μεγάλα έργα», στη συγκρότηση και λειτουργία των δήμων και των άλλων

οργανισμών της λεγόμενης Τοπικής Αυτοδιοίκησης, στη διάταξη και συγκρότηση των τυπικών και άτυπων εκπαιδευτικών μηχανισμών, συνολικά σε αυτό που αποκαλείται Δημόσια Διοίκηση στη χώρα, στην Υγεία και στους όρους ύπαρξης και λειτουργίας των σχετικών με αυτή οργανισμών, παντού είναι παρούσα και καθοριστικά εμπλεκόμενη η ΕΕ, οι όροι της, οι οδηγίες της, οι «χρηματοδοτήσεις» της, τα προγράμματά της.

23 Η πορεία αυτή κατά την οποία σφίχταγκαλιάστηκε η αστική τάξη από τις απαιτήσεις των ευρωπαϊκών μονοπωλίων και συνολικά η οικονομική-κοινωνική κατάσταση στη χώρα σφραγίστηκε από τις επιδιώξεις που της αναλογούσαν αναφορικά με το ιμπεριαλιστικό εγχείρημα συγκρότησης της ΕΕ και της Ευρωζώνης, υπήρξε ταυτόχρονα και αντικειμενικά και πορεία ενίσχυσης του πολιτικού ρόλου των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στη χώρα. Εξάλλου η ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη το 2001 (πρώτη και μόνη μετά τη γενέθλια πράξη των 11 χωρών του ευρώ το 1999) αποτέλεσε –όπως πια έχει και δημόσια ομολογηθεί– πολιτική επιλογή των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών που στόχευαν στην ενίσχυση της παρουσίας τους στη χώρα και στο άνοιγμα «διόδου» στην πολλαπλά κρίσιμη περιοχή των Βαλκανίων και της Ν.Α. Μεσογείου. Η δυναμική αυτής της πολιτικής πορείας ενίσχυσης του ρόλου των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στη χώρα είχε εκδηλωθεί ήδη από τα χρόνια του Σημίτη και ακόμα πιο πριν με την ομάδα των «4» που εντός του ΠΑΣΟΚ προετοίμαζαν τη διαδοχή του Α. Παπανδρέου. Στη σημερινή πια φάση που ξέσπασε η κρίση και διακυβεύτηκαν και διακυβεύονται τα ζητήματα της συνοχής-συγκρότησης-συνέχειας του ιμπεριαλιστικού εγχειρήματος της ΕΕ και άναψαν οι αμερικανογερμανικές αντιθέσεις με φόντο τη γεωπολιτική κυριαρχία στην περιοχή, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός έριξε και ρίχνει όλο το βάρος που απαιτείται για να «σώσει» την Ελλάδα εντός της ΕΕ και του ευρώ και –εννοείται– με τους όρους που ο ίδιος χτίζει και θέλει αυτόν το συνασπισμό και το νόμισμά του. **Εδώ βρίσκεται και έγκειται και ο χαρακτήρας του ειδικού και ευαίσθητου κρίκου που είχε και έχει το ελληνικό ζήτημα στο πλαίσιο της κρίσης** και το ασύμμετρο (σε σχέση με τα οικονομικά μεγέθη της χώρας) παγκόσμιο «ενδιαφέρον» που προκάλεσε και προκαλεί η αντιμετώπισή του.

24 Το βέβαιο είναι ότι η αστική τάξη της χώρας έχει πλέον εξαρτήσει άρρηκτα την υπόστασή της και με τον ιμπεριαλιστικό συνασπισμό της ΕΕ και με την Ευρωζώνη της. Και είναι υποχρεωμένη να υποστεί και να επιχειρεί να προσαρμόζεται σε όλες τις διαταραχές

που θα εκδηλώνονται εξαιτίας των αντιθέσεων εντός της ΕΕ και των αντιθέσεων μεταξύ των αμερικάνων και των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Διαταραχές και τρικυμίες για τις οποίες όχι μόνο δεν μπορεί να ορίσει στο ελάχιστο την εξέλιξή τους αλλά δεν μπορεί καν να προβλέψει την εκδήλωσή τους. Σε αυτή τη βάση η κοινή διακήρυξη όλου του αστικού πολιτικού κόσμου (αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ) πως η συμμετοχή στην ΕΕ/ΟΝΕ αποτελεί στρατηγική επιλογή για τη χώρα είναι μισή αλήθεια. Όχι γιατί υπάρχουν αστικές δυνάμεις που θέλουν και επιδιώκουν έξοδο από την ΕΕ ή/και την ΟΝΕ. Με βάση, αν μη τι άλλο, την πορεία των εξελίξεων και τις πραγματικές σχέσεις που έχουν διαμορφωθεί, αυτό είναι αδιανόητο για την αστική τάξη. Και θεωρούμε πως η σχετική πολιτική φιλολογία για το «μπλοκ των αντι-ευρώ» (αστικών) δυνάμεων αντανάκλα βέβαια πραγματικές δυσσέρεσκειες και γκρίνιες αστικών στρωμάτων (και όχι μόνο μεσαίων) που θίγονται από τις εξελίξεις στα πλαίσια της κρίσης (π.χ. μεγαλοεισαγωγείς), αλλά απέχει όσο η Γη από τον Ήλιο για να μετασχηματιστεί σε πραγματικό πολιτικό ζήτημα που θα τεθεί ζητώντας την ικανοποίησή του. Τη θέση μας αυτή επιβεβαιώνουν εκτός των άλλων το σύνολο των πολιτικών διαφοροποιήσεων που αυτά τα χρόνια αναπτύχθηκαν δεξιά και «αριστερά» της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, που όλες (από τη Χ.Α. και τις ακροδεξιές ομάδες ως το Ποτάμι, τις διασπάσεις της ΔΗΜΑΡ και όλον το συρφετό των κεντροαριστερών ομαδοποιήσεων) ομνύουν στην ΕΕ και στην ΟΝΕ.

Είναι λοιπόν μισή αλήθεια, γιατί δεν πρόκειται για «στρατηγική επιλογή», αλλά για... «στρατηγικό μπλέξιμο» που φορτώνει με ακόμα περισσότερα αδιέξοδα και αντιφάσεις τη στρατηγική... της εξάρτησης από τη Δύση, που είναι η μοναδική και πραγματική βάση κίνησης της αστικής τάξης της χώρας. Και πρέπει να τονιστεί πως οι εξελίξεις από τις αρχές του 21^{ου} αιώνα και ιδιαίτερα από το 2010 αποτελούν μια τρανταχτή διάψευση-κατάρρευση όλων των αστικών μεταπολιτευτικών θεωριών σχετικά με την ΕΟΚ/ΕΕ/ΟΝΕ. Από τη θεωρία της «εξισορρόπησης της αμερικάνικης κυριαρχίας», της «διασφάλισης της δημοκρατίας στη χώρα» και της «εγγύησης για τη δίκαιη επίλυση των εθνικών μας θεμάτων» ως τη θεωρία «της ισχυρής Ελλάδας» που εκτός των άλλων έκλεινε το μάτι στα μεσαία και μικρά κοινωνικά στρώματα υποσχόμενη αέναη «ευημερία και ανάπτυξη». Όλα αυτά κατέρρευσαν βροντωδώς και πολλαπλά επώδυνα για την εργατική τάξη, τη νεολαία και το λαό της χώρας και μένει αντικειμενικά έκθετη η αστική τάξη και τα κόμματά της που αφενός δεν ξέρουν «από πού τους ήρθαν» όλα τούτα και αφετέρου με τον κυνισμό της υποτέλειας και τη στρατηγική τού «βλέποντας και κάνοντας» που

διαθέτουν ευθυγραμμίζονται ξανά με τις ιμπεριαλιστικές περιστάσεις και καταγγέλλουν το λαό ως υπεύθυνο της κρίσης και των αδιεξόδων τους!

Αποδεικνύεται λοιπόν ξανά πως ο ιμπεριαλισμός και οι συνασπισμοί του («ακόμα» και όταν πρόκειται για τον «δημοκρατικό» ιμπεριαλισμό της Ευρώπης που έχει μήτρα και ιστορία αιώνων στην αιματοβαμμένη αποικιοκρατία) δεν υπάρχουν για να «εγγυώνται και να εξασφαλίζουν» την ελευθερία, τη δημοκρατία, την ανεξαρτησία και την ευημερία των λαών. Αλλά για να υποθηκεύουν τις χώρες τους και το μέλλον τους στα συμφέροντά τους, να τους ληστεύουν, να τους «φυλακίζουν», να τσαλαπατούν τις ελευθερίες τους, το ίδιο το δικαίωμά τους στη ζωή. Αυτό που «μένει» είναι να χρεωθεί πολιτικά (και) αυτή η διάψευση στην ηγετίδα τάξη της χώρας που «συνετά και υπεύθυνα» οδηγεί και καθορίζει τις τύχες του λαού και της χώρας μας.

Στοιχεία της κοινωνικοοικονομικής κατάστασης που διαμορφώνεται στη χώρα

25 Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος (ΤτΕ) για το έτος 2013, που δημοσιεύτηκε το Φεβρουάριο του 2014: «*Η τετραετία 2010-2013 χαρακτηρίζεται από σωρευτική υποχώρηση (σε σταθερές τιμές) του ΑΕΠ κατά 20,4% και του διαθέσιμου εισοδήματος των νοικοκυριών κατά περισσότερο από 30%*». Και για να γίνει και πολιτικά σαφές το μέγεθος αυτό, η έκθεση αναφέρει ότι «*ανάλογη σε μέγεθος συρρίκνωση δεν έχει καταγραφεί μεταπολεμικά σε άλλη οικονομία του ΟΟΣΑ*». Στη διαπίστωση αυτή βρίσκονται συμπυκνωμένα (και αφανή) μια σειρά από συγκεκριμένα και σημαντικά στοιχεία, γιατί βέβαια η οικονομία της χώρας δεν είναι ένα «μεγάλο νοικοκυριό», αλλά υπάρχει και λειτουργεί σε μια ταξική κοινωνία, σε μια κοινωνία καπιταλιστική με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Η μεταπολεμικά πρωτοφανής λοιπόν αυτή καθίζηση του ΑΕΠ της χώρας, που αποτελεί έναν δείκτη της καταλήστευσης, υποβάθμισης, καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων, των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας, **πρώτον** προκρίθηκε, οργανώθηκε και προωθήθηκε από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που είχαν τους όρους να την αποφασίσουν και να την εφαρμόσουν. **Δεύτερο**, σε κοινωνικό-ταξικό επίπεδο περιέχει και περιγράφεται από δύο κεντρικά στοιχεία: **εκκαθάριση-συγκέντρωση-συγκεντροποίηση** για τους από πάνω, **συμπίεση-διάλυση-υποδούλωση** για τους από κάτω.

Πρόκειται λοιπόν για μια κατάσταση -που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη- η οποία με βίαιους όρους **από τη μια** «επαναπροσδιορίζει» το πόσοι και με ποιους όρους θα είναι «από πάνω» ή «σχετικά από πάνω». Για παράδειγμα, η ίδια έκθεση της ΤτΕ αναφέρει: «*Περίπου 75,6 χιλιάδες επιχειρήσεις —δηλαδή 30% των επιχειρήσεων— διέκοψαν τη δραστηριότητά τους*» και ακόμα ότι «*ο αριθμός των μικρών επιχειρήσεων μειώθηκε σε όλους τους κλάδους, με εξαίρεση τη μεταποίηση, περισσότερο από ό,τι ο αριθμός των μεγάλων*». Δίνει έτσι μια χαρακτηριστική εικόνα της **εκκαθάρισης**, η οποία δεν αναφέρεται μόνο στη συντριβή των μικροαστικών στρωμάτων, αλλά και στη μαζική καθίζηση -«κατάργηση» μεσαίων αστικών στρωμάτων. Αυτή η εξέλιξη αποτελεί την «κοινωνική βάση» στην οποία πάτησε η αποσάθρωση του ΠΑΣΟΚ αλλά και συνολικά του αστικού πολιτικού συστήματος και προκαλεί σοβαρά και σημαντικά ερωτήματα για το ποια μπορεί να είναι η κοινωνική, οικονομική και (άρα και η πολιτική) «νέα ένταξη» αυτών των κοινωνικών στρωμάτων. Η ιμπεριαλιστική επίθεση δεν έχει -και δεν μπορεί να έχει- τουλάχιστον μέχρι τώρα και για το ορατό μέλλον απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά, απαντήσεις που να αποκαθιστούν σε κάποιο βαθμό τη «συνοχή» και τις «ισορροπίες» που σε κοινωνικό επίπεδο είχε και γενικά χρειάζεται το σύστημα. Ταυτόχρονα και καθώς όλη αυτή η διαδικασία μεταφοράς πλούτου προς τα πάνω και καταστροφής κοινωνικών στρωμάτων γίνεται με τους όρους των ιμπεριαλιστών και σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης, υπάρχουν σοβαρά ερωτήματα και ζητήματα για την ίδια τη μεγαλοαστική τάξη, για τους οικονομικούς προσανατολισμούς, δραστηριότητες και ρόλους που μπορεί να βρει (να της βρουν) στο ανταριασμένο τοπίο της περιοχής αλλά και διεθνώς.

Από την άλλη, η εξέλιξη που ζήσαμε και ζούμε όλα αυτά τα χρόνια επιβάλλει νέους όρους επιβίωσης-εξαθλίωσης για τα φτωχά λαϊκά στρώματα και νέους όρους υποταγής-υποδούλωσης των εργαζομένων και της εργατικής τάξης στην εργοδοσία και το κεφάλαιο. Εδώ (στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης) βρίσκεται η βασική πηγή άντλησης-αύξησης του κέρδους και σε αυτήν προστρέχουν ομόθυμα ξένα και ντόπια αφεντικά. Όπως εξάλλου σπεύδουν να πάρουν πίσω και το μέρος της κλεμμένης υπεραξίας που είχαν (σε προηγούμενες περιόδους και συσχετισμούς) αναγκαστεί να επιστρέψουν στους εργάτες και το λαό μέσω του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους», με τις λεγόμενες «κοινωνικές παροχές» σε παιδεία, περίθαλψη-υγεία, ασφάλιση, κοινωνικά επιδόματα κ.λπ. Επιβάλλουν, δηλαδή, δίπλα στον εργασιακό και τον κοινωνικό μεσαίωνα. Ταυτόχρο-

να, όλα αυτά τα μέτρα και οι πολιτικές καταλήστευσης και εξαθλίωσης των λαϊκών μαζών, δημιουργίας όρων για να εμφανιστεί ο κοινωνικός κανιβαλισμός, αλλά κυρίως τα μέτρα που αφορούν τις νέες ελαστικές εργασιακές σχέσεις δεν έχουν μόνο οικονομική διάσταση. Είναι μέτρα πολιτικά, που στοχεύουν πριν από όλα στην αναίρεση δυνατοτήτων της εργατικής τάξης να συγκροτηθεί και να παλέψει σαν τάξη, μέτρα που συνολικά «μακραίνουν» τον πολιτικό χρόνο συγκρότησης του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

26 Κεντρικό ζήτημα της κατάστασης που διαμορφώνεται για την εργατική τάξη και το λαό αποτελεί το ζήτημα της ανεργίας, των όρων που διαμορφώνονται στη δουλειά ή, όπως το σύστημα το προσδιορίζει, «το κόστος εργασίας». Μελέτη της ΕΛΣΤΑΤ διαπίστωσε για το 2012 πως ο πληθυσμός που ζει σε νοικοκυριά χωρίς κανέναν εργαζόμενο ή με έναν εργαζόμενο το πολύ για 3 μήνες το χρόνο είχε φτάσει στον αριθμό των 1.010.900 ανθρώπων έναντι 837.300 το 2011 και 544.800 το 2010. Όμως τα απόλυτα μεγέθη του επιπέδου της ανεργίας που αντιμετωπίζει ο λαός, ο ιλιγγιώδης ρυθμός εξάπλωσής του και η σκοπιά από την οποία το σύστημα τα προωθεί και τα προσεγγίζει όλα αυτά αξίζει να τα δούμε μέσα από μερικά ακόμα στοιχεία της έκθεσης του διοικητή της ΤτΕ:

«Μεταξύ του γ' τριμήνου του 2009 και του γ' τριμήνου του 2013 χάθηκαν 904,2 χιλιάδες θέσεις εργασίας (-19,9%). Ως αποτέλεσμα, το ποσοστό απασχόλησης του πληθυσμού ηλικίας 20-64 ετών μειώθηκε στο 53,3% το εννεάμηνο του 2013, από 64,4% το εννεάμηνο του 2010».

«Από τα άτομα τα οποία είναι άνεργα το 2013, περίπου το 1/5 είναι άνεργα από το 2009. Η πολύ μεγάλη αυτή διάρκεια της ανεργίας απαντάται συχνότερα ανάμεσα σε άτομα μεγαλύτερης ηλικίας και ανάμεσα σε άτομα χωρίς εργασιακή εμπειρία».

«Η χρήση του θεσμού της μερικής απασχόλησης επεκτάθηκε σημαντικά, ιδίως στον ιδιωτικό τομέα. Το ποσοστό των μισθωτών στον ιδιωτικό τομέα που είναι μερικώς απασχολούμενοι αυξήθηκε κατά 5,2 εκατοστιαίες μονάδες, από 7,7% το εννεάμηνο του 2010 σε 12,9% το αντίστοιχο διάστημα του 2013, αντανakλώντας την αυξημένη προσφυγή σε συμβάσεις μερικής απασχόλησης σε πολλούς κλάδους, αλλά και την αναδιάρθρωση της απασχόλησης προς κλάδους στους οποίους η μερική απασχόληση είναι συνήθως πιο διαδεδομένη (λιανικό εμπόριο)».

«Το υψηλό ποσοστό των μακροχρόνια ανέργων γεννά ανησυχίες ότι, όταν θα ξεκινήσει η ανάπτυξη, θα

υπάρχει έλλειψη ατόμων με τις ειδικότητες που απαιτούνται και θα προκληθούν ανοδικές πιέσεις στους μισθούς. Ωστόσο, η ανησυχία αυτή είναι υπερβολική, καθώς η προσφορά εργασίας είναι μεγάλη, όπως φαίνεται τόσο από τον αριθμό των ανέργων όσο και από τον υψηλό αριθμό των μερικώς απασχολούμενων, ακόμη και ειδικευμένων, που θα ήθελαν να εργάζονται περισσότερες ώρες».

«Το ποσοστό των απασχολούμενων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου μειώθηκε, εξέλιξη στην οποία πιθανώς συνέβαλαν και οι αλλαγές στις προϋποθέσεις για αποζημίωση σε περίπτωση καταγγελίας συμβάσεων, καθώς σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης ορισμένου χρόνου πριν από την παρέλευση έτους η αποζημίωση που πρέπει να καταβάλει ο εργοδότης είναι υψηλότερη από ό,τι αν η σύμβαση ήταν αορίστου χρόνου».

Το επιστέγασμα αυτής της προσέγγισης του κεφαλαίου και συνολικά του συστήματος, που επιχαίρει για τις στρατιές ανέργων και «μισοαπασχολούμενων» που έχει το ίδιο δημιουργήσει, γιατί με αυτές έχει πάρει την κατάλληλη θέση «όταν θα ξεκινήσει η ανάπτυξη», δεν είναι άλλο από την επιτυχία του στη **«μείωση του κόστους της εργασίας ανά μονάδα προϊόντος»** την οποία η έκθεση της ΤτΕ υπολογίζει σε 18,2% συνολικά για την οικονομία και στο 23,9% για τον επιχειρηματικό τομέα. Αυτή την επιτυχία κραδαίνει ο διοικητής της ΤτΕ συνολικά για λογαριασμό του συστήματος όταν διαπιστώνει πως πρόκειται για μια εξέλιξη που **«συντέλεσε στην ανάκτηση της απώλειας της διεθνούς ανταγωνιστικότητας κόστους κατά την προηγηθείσα εννεαετία».**

Ταυτόχρονα η έκθεση δεν αρκείται να καταγράψει αυτή την επιτυχία και να επιχαίρει γιατί «η μείωση του αριθμού των απασχολούμενων μισθωτών κατά 20,8% οδήγησε σε «μείωση της συνολικής δαπάνης για αποδοχές και εργοδοτικές εισφορές κατά 34,9%». Αυτή είναι, θα λέγαμε, η πρώτη αντίδραση του συστήματος που σε συνθήκες κρίσης πριν από όλα καταστρέφει την παραγωγική δύναμη-εργάτης, αλλά, όπως ήδη σημειώσαμε, δεν σταματά εκεί. Έτσι (και) η έκθεση της ΤτΕ δεν παραλείπει βέβαια να καταγράψει πως η μείωση του κόστους εργασίας βασίστηκε και στις «θεσμικές αλλαγές», μεταξύ των οποίων περίοπτη θέση έχουν οι συλλογικές επιχειρησιακές συμβάσεις (υπογράφηκαν περίπου 1.445 από τον Οκτώβριο του 2011 έως τον Φεβρουάριο του 2013) οι οποίες προβλέπουν μείωση των μισθών κατά 10% έως 40%! Συνολικά οι μειώσεις μισθών μέσω των επιχειρησιακών συμβάσεων από τα τέλη του 2011 έως τα τέλη του 2013 αφορούσαν τουλάχιστον το 29% των εργαζόμενων στον επιχειρημα-

τικό τομέα. Παράλληλα στο ίδιο αποτέλεσμα (μείωση μισθών) οδηγήθηκαν οι κλαδικές και ομοιοεπαγγελματικές συμβάσεις για το 27,5% των μισθωτών στις επιχειρήσεις και σε αυτό επίσης το αποτέλεσμα οδήγησαν το 8,4% των μισθωτών στις επιχειρήσεις με τη μετατροπή συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση.

Πρέπει να είναι σαφές ότι τη δυναμική αυτών των επιτυχιών, την κατεύθυνση αυτή, το σύστημα, όλες οι πλευρές του και οι δυνάμεις του στοχεύουν να την υπηρέτησουν και να την ενισχύσουν, ανεξάρτητα από κάθε άλλη εξέλιξη και αντίφαση που προκύπτει και θα προκύψει στα πλαίσια της κρίσης και της ιμπεριαλιστικής επιδρομής στη χώρα.

27 Από όλα τα ντοκουμέντα που συνοψίζουν τις εξελίξεις της περιόδου στη χώρα (Μνημόνια, μεσοπρόθεσμα, εκθέσεις της ΤΤΕ κ.λπ.), από την ίδια τη ζώσα κοινωνική-πολιτική κατάσταση, αλλά και από μια σειρά εξελίξεις που αφορούν απόπειρες και σχέδια ανακατατάξεων εντός του κύκλου των ντόπιων κυρίαρχων προκύπτει και επιβεβαιώνεται μια καθόλου καινοφανής αλήθεια: **Η μεγαλοαστική τάξη της χώρας «έχει παραδοθεί άνευ όρων» στα συμφέροντα και τις επιλογές των ιμπεριαλιστών πατρώνων της.** Όχι γιατί δεν έχει φιλοδοξίες και επιδιώξεις για ρόλους και «δουλειές» στη χώρα και στην περιοχή (από τη Μ.Ανατολή ως τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη). Αυτές οι φιλοδοξίες και τα σχέδια της περισσεύουν και είναι αδιστακτη και ιστορικά μεγαλοϊδεατική όταν υπάρχουν (ή θεωρεί ότι υπάρχουν) ευκαιρίες διείσδυσης και εξάπλωσης. «Παραδόθηκε άνευ όρων» γιατί δεν είχε και δεν έχει όρους απέναντι στους ιμπεριαλιστές στη βάση των οποίων να διεκδικήσει ή να υπερασπίσει έστω σε έναν κάποιο βαθμό και για λογαριασμό της επιλογές και κατευθύνσεις στο οικονομικό πεδίο. Αυτή η πραγματική σχέση ισχύει όχι μόνο για ιστορικούς λόγους και εξαιτίας του κομπραδόρικού και παρασιτικού χαρακτήρα που έχει διαμορφώσει, αλλά και στη βάση των συγκεκριμένων όρων που διαμορφώθηκαν στην τελευταία 25ετία. Στη διάρκεια της οποίας **αφενός** η οικονομική μεγέθυνση και η «ανάπτυξη» που παρουσίασε η «ισχυρή Ελλάδα» όχι μόνο δεν αντανάκλούσε στοιχεία παραγωγικής ανασυγκρότησης, ενίσχυσης των όρων ελέγχου της εσωτερικής αγοράς από το ντόπιο κεφάλαιο κ.ο.κ., αλλά ακριβώς το αντίθετο: η «ανάπτυξη» εξελισσόταν ευθέως ανάλογα με την πορεία αποβιομηχάνισης, καταστροφής παραδοσιακών κλάδων, διάλυσης του πρωτογενούς τομέα και με σχέση πλήρους υποθήκευσης και υπαγωγής της οικονομικής μεγέθυνσης στο οικοδό-

μημα των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών (ΕΕ/Ευρωζώνη) στα ξένα μονοπώλια, στο ιμπεριαλιστικό χρηματιστικό κεφάλαιο, στις «αγορές», όπως λέγεται στην αστική ειδησεογραφία. Ας θυμηθούμε επίσης ότι διά στόματος του τότε πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή δηλωνόταν επίσημα η εκτίμηση πως «η κρίση δεν θα πλήξει τη χώρα» εξαιτίας αυτών των –κατά τον ίδιο– «πλεονεκτημάτων» που είχε. Δηλαδή λόγω της έλλειψης μεγάλων παραγωγικών μονάδων και λόγω της συμμετοχής της στην ΕΕ και στο ευρώ!

Όλα αυτά τα χρόνια η μεγαλοαστική τάξη ψήλωνε το παρασιτικό μπόι της, κατάφερνε να στήνει ευρείας έκτασης μεσοστρώματα δίπλα της, έφτασε και να καλέσει το λαό να «πλουτίσει» στο Χρηματιστήριο, αλλά χαμήλωνε μέχρι ισοπέδωσης ό,τι διέθετε σε επίπεδο πραγματικής παραγωγικής βάσης και υπόστασης. Όταν λοιπόν οι «αγορές» άλλαξαν ρότα και απαιτήσαν «εδώ και τώρα» την υπερένταση των ροών επιστροφής που όριζαν τα χρεόγραφα και οι υποθήκες (μέσω των οποίων είχαν ήδη λεηλατήσει τη χώρα), ξεκίνησε ένας νέος, ακόμα πιο άγριος γύρος λεηλασίας πραγματικών αξιών και αποκαλύφθηκε η γύμνια, παραγωγική, οικονομική, χρηματοοικονομική, της μεγαλοαστικής τάξης.

Αφετέρου και σαν δεύτερη όψη του ίδιου νομίσματος, εξελίχθηκε παράλληλα και ολοκληρώθηκε πριν από την εκδήλωση με οικονομικούς-κοινωνικούς όρους της κρίσης στη χώρα η «περιπέτεια»-φαντασίωση της εξόρμησης του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια. Η «φαντασίωση» συνίστατο στο ότι η ανιστόρητη άρχουσα τάξη της χώρας θεωρούσε ότι οι ιμπεριαλιστές «της ανοίγουν» τα Βαλκάνια ώστε αυτή, «εκπρόσωπος» των NATO-ΕΕ, να αναπτύξει τις δουλειές της, μέχρι και «βαλκανικό Ελντοράντο» είχαν χαρακτηρίσει αυτή την «ευκαιρία». Όταν ολοκληρώθηκε και το κομμάτισμα της Γιουγκοσλαβίας, στο οποίο η ελληνική πλευρά συνέδραμε όσο της αντιστοιχούσε με βάση τις «νατοϊκές της υποχρεώσεις» διαπίστωσαν αυτό που ήταν φανερό από πριν. Οι Αμερικανονατοϊκοί δεν βομβάρδιζαν και κατέστρεφαν γιατί στόχευαν στη συνέχεια να φέρουν την «καπιταλιστική ανάπτυξη» στη ματωμένη χερσόνησο, αλλά για να τη χρησιμοποιήσουν σαν βάση εξόρμησης των πολεμικών τους σχεδίων. Και επιπλέον και ενόσω συνεχιζόταν η επέκταση της ΕΕ στις χώρες των Βαλκανίων, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές για τη ληστεία αυτών των χωρών και για τις όποιες οικονομικές δραστηριότητες δεν χρειάζονταν πια την «εισβολή» του ελληνικού κεφαλαίου, που με βάση τον συντριπτικό σε βάρος του συσχετισμό και τα προβλήματα της κρίσης που άρχισε να εκδηλώνε-

ται παραιτήθηκε από την εξόρμησή του και επέστρεψε στη βάση του.

28 Στη νέα κατάσταση που διαμορφώνει η κρίση και η ιμπεριαλιστική επιδρομή στη χώρα και στη βάση αυτών των πραγματικών δεδομένων που έχει η μεγαλοαστική τάξη υπάρχουν ανοιχτά ζητήματα για το πώς και ποιες διεξόδους θα βρει στο οικονομικό πεδίο και όσο αυτό μπορεί να «αυτονομηθεί» (που δεν μπορεί) από τα γεωπολιτικά ζητήματα με τα οποία αλληλεπιδρά και από τα οποία καθορίζεται. Ας επισημάνουμε μερικές αντιφάσεις που στοιχειοθετούν τις δυσκολίες εύρεσης διεξόδων, αντιφάσεις που προκύπτουν από το γενικότερο πλαίσιο της εξάρτησής της:

- Η αναμφισβήτητη ταξική της επιτυχία σχετικά με την παραπέρα απαξίωση της εργατικής δύναμης («συμπίεση του εργατικού κόστους») και η οποία πραγματοποιήθηκε με τις πλάτες των πατρώνων της είναι αναγκαία αλλά όχι αρκετή για να «ανοίξουν οι δουλειές της». Οι ίδιοι, λόγου χάρη, ομολογούν πως «η αύξηση της τιμής της ενέργειας (χωρίς ΕΦΚ και ΦΠΑ) ήταν το 2010-2012 υπερδιπλάσια της μείωσης του μισθολογικού κόστους» (έκθεση της ΤτΕ). Αντίστοιχα συμβαίνει γενικά με τις τιμές των πρώτων υλών.
- Η συντριβή της εσωτερικής αγοράς οδήγησε εκτός των άλλων στην κατάρρευση του τομέα των οικοδομών και, στη βάση των γενικότερων όρων, γενικά του κατασκευαστικού τομέα. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το ποσοστό μείωσης του όγκου νέων οικοδομών και προσθηκών σε σχέση με το προηγούμενο έτος ήταν για τα χρόνια από το 2009 έως και το 2012: -26,5%, -23,3%, -37,7%, -30,6%. Κατέρρευσε δηλαδή αυτό που θεωρούνταν «ατμομηχανή» της οικονομίας της χώρας και κατέρρευσε χωρίς δυνατότητα επιστροφής, όπως αναγνωρίζουν οι ίδιοι οι αστοί ιδύνοντες που κάνουν λόγο για ανάγκη «αναδιάρθρωσης της αγοράς».
- Παρόμοια είναι βέβαια η κατάσταση και σε άλλους κλάδους. Αντιγράφουμε από την έκθεση της ΤτΕ που αναφέρεται στο διάστημα από το 2009 και μετά: «Παραδοσιακοί κλάδοι (κλωστοϋφαντουργία, είδη ένδυσης, βιομηχανία κατεργασίας δέρματος) έχουν μειώσει την παραγωγή τους στο μισό ή λιγότερο. Άλλοι παραδοσιακοί αλλά δυναμικοί κλάδοι έχουν μειώσει την παραγωγή τους κατά περίπου 10% (τρόφιμα, καπνός)».
- Δεδομένα που παράχθηκαν στα χρόνια αυτά που αναφέρονται ως «θετικά» και αποτελούν συνιστώσες του “success story” αποτελούν στην πραγ-

ματικότητα πλήγμα στις εμπορικές-οικονομικές δυνατότητες των εγχώριων μεταπρατών και στοιχεία αποδυνάμωσης συνολικά της αστικής τάξης. Ένα παράδειγμα είναι η βελτίωση του εμπορικού ισοζυγίου, που βασίστηκε βέβαια στην κατακόρυφη μείωση των εισαγωγών και η οποία ήταν αποτέλεσμα της συμπίεσης-καταβύθισης μεγάλων κοινωνικών στρωμάτων και της γενικευμένης φτώχειας που επιβλήθηκε στο λαό. Ένα δεύτερο παράδειγμα αφορά τις «επιτυχίες» που εμφανίζονται στο ισοζύγιο τρεχουσών μεταβιβάσεων και ιδιαίτερα στις χρηματοοικονομικές συναλλαγές. Εδώ δεν ξέρει κανείς ποιο είναι το χειρότερο! Οι αναφερόμενες «εκροές» («καθαρή εκροή εμφάνισε η κατηγορία των επενδύσεων χαρτοφυλακίου, ύψους 6,6 δισ. ευρώ» αναφέρει για το 2013 η έκθεση της ΤτΕ), δηλαδή το πλιάτσικο στο οποίο επιδίδονται με κάθε ευκαιρία οι ξένοι «επενδυτές», που ξεσαλώνουν κατά βούληση στο Χρηματιστήριο Αθηνών; Ή μήπως οι αναφερόμενες ως «εισροές» για το ίδιο έτος, οι οποίες αφορούν τον καθαρό δανεισμό από το ΔΝΤ και τον ΕFSF (0,7 δισ. ευρώ) αλλά και τις «άμεσες επενδύσεις από μη κατοίκους στην Ελλάδα» (2,4 δισ. ευρώ); Ποιες είναι αυτές οι «άμεσες επενδύσεις»; Μα οι εισπράξεις του ΤΑΙΠΕΔ από πωλήσεις μετοχών του ΟΠΑΠ, η αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της Εμπορικής Τράπεζας από τη μητρική της γαλλική (Credit Agricole) και η αγορά μετοχών της Εθνικής Πανγαίας (του ομίλου της Εθνικής) από Real Estate με έδρα την Ολλανδία! Δηλαδή «εισροές» και «επενδύσεις» που καταργούν τζίρους και κέρδη της αστικής τάξης (ΟΠΑΠ) και βάζουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι ελέγχου και κυριαρχίας των ξένων «αγορών» στις «ελληνικές» τράπεζες!

29 Ποιοι είναι λοιπόν οι τομείς και οι κατευθύνσεις στις οποίες ψάχνει να δει το μέλλον της η μεγαλοαστική τάξη στο σημερινό ομιχλώδες τοπίο και με δεδομένο ότι είναι χειροπόδαρα δεμένη στους ιμπεριαλιστές πάτρωνές της;

- Η τουριστική «βιομηχανία», για την οποία υπάρχουν πολλαπλές εκκλήσεις προς την ΕΕ και ακόμα περισσότερα αιτήματα προς το ελληνικό κράτος για να «συγχρηματοδοτήσουν» σχετικές επενδύσεις.
- Η ανάπτυξη των ΑΠΕ (αιολικά πάρκα) για τις οποίες γίνονται επικλήσεις στο όνομα της... κλιματικής αλλαγής, των προβλημάτων με την αιθαλομίχλη και άλλα οικολογικά και ευαίσθητα. Στην πραγματικότητα το μάτι είναι στραμμένο κυρίως στις σχετικές γερμανικές πρωτοβουλίες και σε αναφορά με τη φιλετοποίηση-ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ.

- Συνολικά στο υπό εξέλιξη πακέτο των ιδιωτικοποιήσεων—«αξιοποιήσεων» που έχει προκριθεί αλλά συναντά πολλαπλά εμπόδια η υλοποίησή του. Από το Ελληνικό ως την αξιοποίηση των απορριμμάτων των δήμων όπου, εκτός από τις κόντρες των ντόπιων παραγόντων, οι εξελίξεις κυρίως επικαθορίζονται από τις αντιθέσεις και τους σκεπτικισμούς των απ' έξω «επενδυτών» που είναι απαραίτητοι για να υλοποιηθούν. Αυτοί όμως από τη μια επιδιώκουν τη μεγιστοποίηση της ληστείας και ταυτόχρονα συνυπολογίζουν ευρύτερους γεωπολιτικούς παράγοντες.
- Ιδιαίτερο βάρος και πολλές ελπίδες επενδύονται στα πλαίσια και των προηγούμενων που αναφέραμε, στους αγωγούς. Καταρχάς στον TAP, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο από το Αζερμπαϊτζάν μέσω Κασπίας σε Β. Ελλάδα, Αλβανία, Ιταλία και στην παράλληλη προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των ΔΕΣΦΑ και ΔΕΠΑ.
- Οι αχνές ελπίδες που δημιούργησε η αύξηση των εξαγωγών στη συγκυρία των τελευταίων χρόνων (το διάστημα 2009-2012) και στις οποίες περίπου το 1/3 κατέλαβαν τα καύσιμα (πετρελαιοειδή) και τα πλοία (μεταφορές). Η τάση αυτή έχει ήδη αντιστραφεί. Σε κάθε περίπτωση, και για αυτές επισημαίνεται τόσο ότι τα απόλυτα μεγέθη είναι πολύ μικρά, ακόμα και συγκρινόμενα με τα αντίστοιχα χωρών όπως η Ιρλανδία και η Πορτογαλία, όσο ότι και ο συγκυριακός και ο έωλος χαρακτήρας τους (πάνω από το 70% των εξαγωγών αφορά προϊόντα μέσης-χαμηλής τεχνολογίας).

Αυτό που αναδύεται ως κεντρικό δόγμα πλεύσης για τη μεγαλοαστική τάξη της χώρας στις σημερινές συνθήκες και όπως διατυπώνεται με οικονομικούς όρους από την αρμόδια γραφίδα του διοικητή της ΤτΕ είναι: «Η ΚΡΙΣΗ ΕΥΝΟΕΙ ΤΗ ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΣΙΜΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ», σε αντιπαραβολή με τα «μη (διεθνώς) εμπορεύσιμα προϊόντα και υπηρεσίες». Στα δεύτερα, και για να γίνει κατανοητή η διάκριση αλλά κυρίως τα ανερμάτιστα και ασπόνδυλα χαρακτηριστικά της αστικής τάξης, περιλαμβάνεται και ο τομέας της οικοδομής-κατασκευών ενάντια στον οποίο και με κάθε άνεση στρέφει ευθέως τα πυρά της η σχετική έκθεση! Είναι επίσης χαρακτηριστικό του βάρους και της υπόστασης που (δεν) έχει -και αισθάνεται ότι δεν έχει- (και) στο οικονομικό πεδίο η μεγαλοαστική τάξη της χώρας ότι ολόκληρη η σχετική έκθεση διατρέχεται και καθορίζεται από τις απαγορεύσεις του Δημοσιονομικού Συμφώνου Σταθερότητας που τέθηκε σε ισχύ στην ΕΕ από 1/1/13, από το ανάλογο

πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο για τα χρόνια 2014-2020, από τις δεσμεύσεις στους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς επιτήρησης (ΕΤΧΣ, ΕΜΣ) και από τις ...προσδοκίες των προγραμμάτων του ΕΣΠΑ που ουσιαστικά διατυμπανίζεται ότι αποτελούν τους αρμούς ύπαρξης και κίνησης της οικονομίας της χώρας.

Όμως, ακόμα πιο χαρακτηριστικό της «σοβαρότητας» της αστικής τάξης (αλλά και της σοβαρότητας της κατάστασης για το λαό) είναι το ακόλουθο κομμάτι που βρίσκεται στο κεφάλαιο με τον βαρύγδουπο τίτλο «ΜΑΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ». Αναφέρει λοιπόν η έκθεση, κοιτάζοντας προφανώς το μέλλον και τις προοπτικές της χώρας: «*Θετικές εξελίξεις αποτελούν επίσης οι ανακοινώσεις μεγάλων ξένων πολυεθνικών εταιριών που εκδηλώνουν ενδιαφέρον για να εγκαταστήσουν στη χώρα μας μέρος της παραγωγικής τους διαδικασίας ή κέντρα διανομής, καθώς και η συνέχιση του προγράμματος των ιδιωτικοποιήσεων....*» Έτσι ακριβώς! Μια ολόκληρη άρχουσα τάξη που «ορίζει και κανονίζει» την παραγωγή και την οικονομία μιας χώρας εκτιμά —μέσα στις σημερινές συνθήκες που η παραγωγή και η οικονομία αυτής της χώρας έχει ξετιναχτεί— πως αποτελούν «θετική εξέλιξη» οι «**ανακοινώσεις**» με τις οποίες «**εκδηλώνουν ενδιαφέρον**» (δηλαδή το σκέφτονται) ιμπεριαλιστικά μονοπώλια να στήσουν τμήματά τους στη χώρα! Ενώ επίσης «θετική εξέλιξη» αποτελεί η «συνέχιση του προγράμματος των ιδιωτικοποιήσεων», δηλαδή η εκποίηση λιμανιών, μαρίνων, αεροδρομίων, γραμμών και οργανισμών τρένων (ΤΡΑΙΝΟΣΕ), από τα οποία ή ίδια έχει παραιτηθεί να τα ελέγξει-αξιοποιήσει αυτοτελώς και τα βγάζει στο σφυρί για να αυξηθούν «οι εκδηλώσεις ενδιαφέροντος» και να προσελκυστούν «επενδυτές»!

Αυτή όμως ακριβώς είναι και, όπως ήδη έχουμε αναφέρει, η πραγματική σχέση της μεγαλοαστικής τάξης με τους πάτρωνές της. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε πως το φόντο στο οποίο γίνονται εκτιμήσεις για την «προοπτική» της χώρας από την ΤτΕ είναι ιδιαίτερα βαρύ και στιγματισμένο από καταρρεύσεις (Πετζετάκις) και φυγές στο εξωτερικό (όμιλος Δαυίδ) μεγάλων ονομάτων αυτής της τάξης που μόλις λίγα χρόνια πριν φάνταζαν και θεωρούνταν από πολλούς —και εκτός των τειχών— «αυτοκράτορες».

Το οικονομικό δόγμα λοιπόν που επιτάσσει στροφή «στα διεθνώς εμπορεύσιμα προϊόντα και υπηρεσίες» δεν είναι τίποτε άλλο παρά η οικονομική μετάφραση αυτής της πραγματικής σχέσης και με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που αυτή απέκτησε και αποκτά στα πλαίσια της σημερινής κατάστασης. Πιο συγκεκριμένα θα λέγαμε ότι το δόγμα αυτό είναι η διαπίστωση της

ανάγκης και η ανάδειξη της κατεύθυνσης για λογαριασμό της κεφαλαιοκρατικής αστικής τάξης για

- Πλήρη παραίτηση από αυτοτελείς ρόλους και επιλογές στην εγχώρια αγορά. Συγκέντρωση, συγκεντροποίηση και ανάληψη «επενδυτικών ρίσκων» μόνο στα πλαίσια σχημάτων στα οποία θα συμμετέχουν με βαρύνοντα προφανώς ρόλο οι μεγάλες ξένες πολυεθνικές εταιρείες.
- Σε αυτή την κατεύθυνση και για την υλοποίησή της χρειάζεται να δοθεί «γη και ύδωρ» στη χώρα στους ξένους επενδυτές –δηλαδή το πρόγραμμα των λεγόμενων αποκρατικοποιήσεων αλλά και της εκμετάλλευσης πλουτοπαραγωγικών πηγών και πηγών ενέργειας- για να προσελκυστούν οι ξένοι «επενδυτές».
- Σε αυτή και μόνο τη βάση μπορεί να σταθεί και να σταθεροποιηθεί και η εξαγωγική δραστηριότητα των εγχώριων πλουτοκρατών, δηλαδή ως αναπόσπαστο τμήμα ενός ευρύτερου σχήματος.

Το τι μπορεί να σημαίνει η ευόδωση αυτών των σχεδίων για το λαό και σε όλα τα επίπεδα (από το δικαίωμα πρόσβασης σε δημόσια αγαθά μέχρι τη διατροφή του και από τις ελευθερίες του ως την καθημερινή ζωή που θα ζει «ξένος» στη χώρα του) δεν είναι δύσκολο να το αντιληφθούμε. Η Ελλάδα μια ΕΟΖ (Ειδική Οικονομική Ζώνη), η Ελλάδα επισήμως ολόκληρη ένα παράρτημα των πολυεθνικών και των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων. Εξάλλου, ήδη βιώνουμε την ανάπτυξη της βάσης αυτής της κατεύθυνσης, την ενίσχυση της «ανταγωνιστικότητας», δηλαδή τη συντριβή των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού.

Η γεωπολιτική εμπλοκή της χώρας στην ιμπεριαλιστική επίθεση στην περιοχή

30 Όλες οι τελευταίες διεθνείς και περιφερειακές εξελίξεις (και σαφέστερα και θερμότερα από όλες η ουκρανική κρίση) έχουν «επαναφέρει» και υπογραμμίσει την εξελισσόμενη αντιπαράθεση μεταξύ Δύσης-«Ανατολής» και ιδιαίτερα την αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας με τη στρατηγική βαρύτητα που αυτή έχει στο ζήτημα των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, στο ζήτημα των στρατηγικών συμμαχιών και στις σημερινές συνθήκες στην εκκαθάριση του πεδίου για τη διαμόρφωση όρων εξόδου του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος από την κρίση του. Με φόντο αυτή την αντίθεση εξελίσσεται και το μακελειό λαών στη

Μ.Ανατολή και στη Β. Αφρική. Η «στενή» λοιπόν γειτονιά της χώρας μας, (Βαλκάνια, Ν.Α. Μεσόγειος) και βέβαια η ίδια η χώρα αποτελεί θερμό και κρίσιμο πεδίο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και συγκρούσεων σε όλα τα επίπεδα, του στρατιωτικού-πολεμικού συμπεριλαμβανομένου. Η διαπίστωση αυτή δεν είναι βέβαια «γεωγραφική», αλλά αφορά πριν από όλα τα ιστορικά, εθνικά, πολιτικά, κοινωνικά, στρατιωτικά δεδομένα της περιοχής. Στην κυριαρχία που έχουν επιβάλει οι αμερικάνοι και ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές στην περιοχή, που εκφράζεται με συγκεκριμένη πολιτική, οικονομική, στρατιωτική παρουσία. Στον αντιδραστικό, τυχοδιωκτικό, εθνικιστικό χαρακτήρα των υποτελών και εξαρτημένων στον ιμπεριαλισμό αρχουσών τάξεων και των καθεστώτων της περιοχής. Στις μεταξύ τους (πραγματικές ή κατασκευασμένες) αντιθέσεις που κανοναρχούν οι ιμπεριαλιστές για να τις αξιοποιούν σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Στα ζητήματα λαών και εθνών χωρίς πατρίδα (Παλαιστίνη, Κούρδοι) που επίσης χρησιμοποιούνται από τον ιμπεριαλισμό και τις αντιδραστικές δυνάμεις της περιοχής.

Το ότι οι λαοί αλέθονται στις μυλόπετρες των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών γίνεται ολοένα πιο απτή πραγματικότητα στην περιοχή αυτή. Το ζήσαμε τη δεκαετία 1990-2000 με την αμερικανονατοϊκή επιδρομή και το κομματίσματος των Βαλκανίων. Το ξέσπασμα της κρίσης -που τροφοδοτήθηκε από τις πολιτικοστρατιωτικές αδυναμίες κυρίως των ΗΠΑ να δώσουν «οριστικές» απαντήσεις σε θερμά πεδία (Ιράκ 2003, Ουκρανία 2004), που με τη σειρά τους συνέτειναν στην ενίσχυση συμμάχων τους και αντιπάλων και στην ανάδυση άλλων δυνάμεων και περιέπλεξαν περισσότερο το παγκόσμιο ταμπλό του ανταγωνισμού- τροφοδότησε στη συνέχεια έναν νέο κύκλο αίματος και οικονομικοπολιτικών επεμβάσεων των ιμπεριαλιστών. Σε αυτόν περιλαμβάνεται η δυτική «επέμβαση» στην Κύπρο την άνοιξη του 2013, η επέμβαση στη Λιβύη, στη Συρία, η προσπάθεια στροφής του προσανατολισμού του Ιράν για λογαριασμό των αμερικάνικων συμφερόντων. Βασικό κοινό στοιχείο σε όλες αυτές τις επεμβάσεις (με κεντρική, όπως ήδη αναφέραμε, την Ουκρανία) είναι η αμερικάνικη και με στρατηγικό βάρος κατεύθυνση: **η κατεύθυνση εκδίωξης της Ρωσίας από κάθε (οικονομική, πολιτική, στρατιωτική) πρόσβαση της στην περιοχή, η απώθησή της από τα ευρωπαϊκά σύνορα πίσω και μέσα στην Ασία.** Κατεύθυνση που δεν έχει υιοθετηθεί ως τέτοια (και με όσα αυτή στρατηγικά σημαίνει) από τους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλιστές, αλλά στην οποία είτε συμπίπτουν κατά περίπτωση στη βάση των ιδιαίτερων συμφερόντων τους είτε εκβιάζονται να συμπαράταχθούν.

31 Η χώρα μας είναι συνολικά και από κάθε άποψη (πολιτικά και στρατιωτικά) μπλεγμένη στο κουβάρι αυτών των αντιθέσεων, επεμβάσεων και εκβιασμών των ιμπεριαλιστών και χρησιμοποιείται από τις αμερικανονατοϊκές δυνάμεις αλλά και από τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές (όπως στην περίπτωση της Γαλλίας στην πρόσφατη επέμβασή της στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία) ως όργανο και τμήμα των δυνάμεών τους για την υπηρετήση των επιδιώξεών τους. Η χρήση της αυτή δεν είναι μια «εξωτερική» διάσταση στη λειτουργία της χώρας, αλλά «αγκαλιάζει» και καθορίζει το σύνολο των πολιτικών-οικονομικών-κοινωνικών πτυχών της, τις εντάσεις, υφέσεις και κρίσεις στα λεγόμενα «εθνικά θέματα» της χώρας, την ίδια την υπόστασή της. Οι πτυχές αυτής της χρήσης είναι πολλαπλές και επιδρούν συνολικά στην κατάσταση και την πορεία της χώρας, στις συνθήκες που διαμορφώνονται στην περιοχή.

- Οι πολλές και πολλαπλές χρήσεις βάσεις (που αυξάνουν και επεκτείνονται ενώ είναι άγνωστα βέβαια στο λαό και ο συνολικός αριθμός τους και όλες οι πλευρές της λειτουργίας τους), που νύχτα-μέρα λειτουργούν στο έδαφος της χώρας για να αποτελούν τα μάτια και τα αυτιά των Αμερικανονατοϊκών για ολόκληρη την περιοχή και, όπως επίσημα έχει ομολογηθεί, σε μια σειρά περιπτώσεις (Λιτόχωρο και η ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλονίκης το 1999, βάση Σούδας το 2003...), αποτελούν κρίσιμα κομμάτια των δυνάμεων των ιμπεριαλιστικών πολεμικών επιδρομών.

- Τα ατελείωτα και γιγαντιαία εξοπλιστικά προγράμματα, που αποτελούν ταυτόχρονα όρο και θεμέλιο της οικονομικής της καταστροφής, της ειδικής και συγκεκριμένης εξάρτησης κομματιών του πολιτικού προσωπικού και συνολικά των κομμάτων του συστήματος από τους αμερικανούς και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές και βέβαια τη βασική δίοδο για να είναι νατοϊκός ο «εθνικός» στρατός και η ηγεσία του.

- Οι πολιτικοδιπλωματικές «αποστολές» και υπηρεσίες που για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών αναλαμβάνει και εκτελεί σε μόνιμη βάση το κυβερνητικό-πολιτικό προσωπικό του συστήματος. Που ξεκινάνε από τη μεταφορά «μηνυμάτων» και κατευθύνσεων και φτάνουν ως την αναγνώριση κυβερνήσεων (π.χ. Ουκρανία) που επιβλήθηκαν με ιμπεριαλιστικά πραξικοπήματα και τη διαμόρφωση «στρατηγικών αξόνων» (π.χ. με Ισραήλ, Αίγυπτο) πάντα σύμφωνα με τις υπαγορεύσεις των αφεντικών και όπως αυτές απορρέουν από τις «συμμαχικές υποχρεώσεις» της χώρας και τα πλαίσια που αυτές οι υποχρεώσεις διαμορφώνουν για τους ντόπιους υποτελείς. Συνολικά

η λεγόμενη «εξωτερική πολιτική» της χώρας δεν είναι παρά οι «επιλογές» της αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού εντός των πλαισίων που διαμορφώνουν οι κατευθύνσεις και οι απαιτήσεις των Αμερικανονατοϊκών στην περιοχή. «Επιλογές» που μπορεί και με άμεσο τρόπο να στρέφονται ενάντια στα ιδιαίτερα συμφέροντα της αστικής τάξης (όπως στο ζήτημα της στάσης της στην Ουκρανία, με άμεσο κόστος στις εξαγωγές και στην τουριστική κίνηση από Ρωσία), αλλά βέβαια γίνονται γιατί υπερτερεί το «συμμαχικό», δηλαδή το ιμπεριαλιστικό συμφέρον.

Όλα αυτά δεν είναι βέβαια καινούρια, δεν συνιστούν μια νέα κατάσταση. Ωστόσο, στα πλαίσια αυτής της δεδομένης κατάστασης ο νέος, πιο άγριος κύκλος ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην περιοχή που έχει ήδη ανοίξει αφήνει διαρκώς μικρότερα περιθώρια έστω και προσωρινών συμβιβασμών των ιμπεριαλιστών, καθώς η αντιπαράθεσή τους αγγίζει στρατηγικά ζητήματα. Σε αυτή τη βάση στενεύουν και τα πλαίσια των υποτιθέμενων επιλογών της αστικής τάξης της χώρας, μεγαλώνουν τα αδιέξοδα και οι αντιφάσεις της πολιτικής της εξάρτησης και έρχονται πιο κοντά μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα και το λαό μας.

32 Μια ιδιαίτερη αλλά κρίσιμη πλευρά εξαιτίας της οποίας δημιουργήθηκαν και μπορούν να αναπτυχθούν στο άμεσο μέλλον ακόμα ισχυρότερες περιδινήσεις και κρίσεις στη χώρα μας σχετίζεται με τη σταθερή επιδίωξη των ΗΠΑ να περιορίσουν και οπωσδήποτε να αποτρέψουν την παραπέρα «ενεργειακή εξάρτηση» των Ευρωπαίων από τη Ρωσία. Για τις ΗΠΑ ο στόχος αυτός συνδέεται άμεσα με τις στρατηγικές τους επιδιώξεις. Από τη μια την αποδυναμωση- απομόνωση της Ρωσίας αλλά και ταυτόχρονα για να κρατήσουν εντός της δυτικής συμμαχίας τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές και βέβαια με όρους δικής τους (των ΗΠΑ) πρωτοκαθεδρίας και ηγεμονίας. Στοχεύουν δηλαδή να αποκαταστήσουν το ρήγμα του 2003 (που διαμορφώθηκε εντός της δυτικής συμμαχίας στα πλαίσια της επέμβασης τότε στο Ιράκ), να ανακόψουν τη στρατηγικά επικίνδυνη για τις ίδιες δυναμική που διαμορφώνουν οι ευρω-ρώσικες συμφωνίες (όπως ο «Βόρειος αγωγός» φυσικού αερίου που συνδέει Ρωσία-Γερμανία) και να επιβάλουν τη δική τους ενεργειακή και τελικά στρατηγική εξάρτηση στις ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Στην επιδίωξη αυτή των ΗΠΑ εμπλέκεται άμεσα η χώρα μας, καταρχήν ως «χώρος» που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τη διέλευση αγωγών πετρελαίου ή φυσικού αερίου με κατεύθυνση την Ευρώπη και προέλευση που θα βρίσκεται στα ανατολικά ή στα νοτιοανατολικά

της χώρας. Σε αυτή τη βάση οι ΗΠΑ απέτρεψαν ήδη την κατασκευή του ρώσικου αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη και προκρίθηκε ο αζέρικης προέλευσης TAP (με μεθοδεύσεις που προκάλεσαν ισχυρές «παρενέργειες», όπως ήδη αναφέραμε, στην κυβέρνηση Καραμανλή) και επίσης απέτρεψαν την εξέλιξη των επιδιώξεων της Γκαζπρόμ σχετικά με την εξαγορά των ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ - και για την εξαγορά της τελευταίας έχει ήδη υπογραφεί συμφωνία για το 66% των μετοχών της (Δεκέμβρης του 2013) από την επίσης αζέρικη SOCAR. Ας σημειωθεί ότι λίγους μήνες πριν (Οκτώβρης του 2013) είχε «εκλεγεί» πανηγυρικά στο Αζερμπαϊτζάν ο εκλεκτός των ΗΠΑ και συνολικά της Δύσης, Αλίεφ.

Ταυτόχρονα όμως η αποφασιστική επιδίωξη των ΗΠΑ για τον έλεγχο των πηγών και των ροών ενέργειας αποτελεί μέσο και μοχλό με τον οποίο οι ίδιες επεμβαίνουν, ελέγχουν, κατευθύνουν και καθορίζουν τις επιλογές και τη στάση της χώρας σε όλο το φάσμα των ζητημάτων στην πυρακτωμένη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου και της Μ. Ανατολής. Δίπλα δηλαδή σε όλα τα «εργαλεία» που διέθεταν για να πριμοδοτούν και να επιβάλουν κρίσεις, υφέσεις και συμφωνίες μεταξύ των εξαρτημένων από αυτές χωρών και για να τις διατάξουν σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα και επιδιώξεις (όπως στο ζήτημα των Ελληνοτουρκικών σχέσεων με τα Ίμια το 1996, τη συμφωνία της Μαδρίτης το 1997 και τη διατεταγμένη ελληνοτουρκική «φιλία» που ακολούθησε) έχουν προσθέσει με αναβαθμισμένο τρόπο και αυτό το «εργαλείο». Τους αγωγούς που διασχίζουν σύνορα και απαιτούν συμφωνίες και «άξονες» ενώ ταυτόχρονα –και στη βάση των φιλοδοξιών που καλλιεργούν στις ανιστόρητες και εξαρτημένες άρχουσες τάξεις- προκαλούν αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις. Κοινός τόπος όλων αυτών των μεθοδεύσεων –και πάντα στη βάση της καθοριστικής στρατιωτικής- πολεμικής υπεροπλίας και παρουσίας των ΗΠΑ στην περιοχή- είναι η αναβάθμιση της επικυριαρχίας της επί των υποτελών της.

Ακόμα περισσότερο, το ζήτημα των αγωγών συνδέεται με το ζήτημα των πηγών ενέργειας (πετρέλαιο, φυσικό αέριο) που «ενδεχομένως» υπάρχουν στο Αιγαίο, στο Ιόνιο, νότια της Κρήτης και σε όλη την έκταση της Ν.Α. Μεσογείου. Συνδέεται δηλαδή με τα δικαιώματα που έχει σε αυτά τα κοιτάσματα και κυρίως τα όρια της θαλάσσιας περιοχής που μπορεί να εκμεταλλευτεί κάθε χώρα αυτής της περιοχής. **Πρόκειται ουσιαστικά για ένα ζήτημα που σχετίζεται άμεσα με τα ίδια τα κυριαρχικά δικαιώματα των χωρών αυτών.** Αυτό ακριβώς το ζήτημα είναι το ζήτημα των ΑΟΖ (Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη) που ανέκυψε «αιφνιδιαστικά»

αλλά με μεγάλη ένταση τα τελευταία χρόνια αν και η σχετική συνθήκη του ΟΗΕ που αναφέρεται στις ΑΟΖ ισχύει από το 1982! Από γενική άποψη χρειάζεται καταρχήν να επισημάνουμε ότι στο ζήτημα αυτό, τις «ασάφειες» του και τις διεκδικήσεις που παράγει, εμπλέκονται μια σειρά χώρες της περιοχής: Λιβύη, Αίγυπτος, Ισραήλ, Λίβανος, Συρία, Κύπρος και βέβαια Τουρκία και Ελλάδα βρίσκονται αλληλοεφαπτόμενες και αλληλοεισχωρούσες η μία στην ΑΟΖ της άλλης στην περιοχή νότια της Κρήτης και της Κύπρου. Ανάλογα συμβαίνει στο Αιγαίο βέβαια μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, ενώ στο Ιόνιο εμπλέκεται και η Αλβανία. Με δεδομένο το τι εξελίσσεται σε καθεμία από αυτές τις χώρες και το κουβάρι των αντιθέσεων που τις διατρέχει στα πλαίσια της αμερικάνικης εκστρατείας στη Μ. Ανατολή και την ευρύτερη περιοχή μέχρι τον Περσικό κόλπο, το Αφγανιστάν και το Πακιστάν, είναι παραπάνω από φανερό ότι το ζήτημα των ΑΟΖ χρησιμοποιείται κυρίως από τις ΗΠΑ σαν ένας ακόμα κρίσιμος μοχλός ανάδειξης και στήριξης των συμφερόντων τους στην περιοχή, με τις χώρες και τους λαούς τους να απειλούνται από τα χειρότερα και με βάση αυτό το ζήτημα.

33 Το ζήτημα των ελληνοτουρκικών διαφορών και αντιθέσεων (Αιγαίο, Θράκη, Κύπρος και συνολικά το ζήτημα του ρόλου και του βάρους που η κάθε άρχουσα τάξη διεκδικεί για λογαριασμό της στην περιοχή από τα Βαλκάνια ως τη Μ. Ανατολή) αποτελεί αναμφίβολα το δεσπόζον και κύριο ζήτημα από αυτά που αναφέρονται ως «εθνικά θέματα». Έχει ιστορικές εκκρεμότητες και αναφορές, αλλά κυρίως τροφοδοτείται από την αμερικανονατοϊκή επικυριαρχία στις δύο χώρες και την περιοχή και από τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο αστικών τάξεων. Σε αυτή τη βάση δεν πρόκειται και δεν μπορούν να λυθούν οι υπαρκτές διαφορές, να βρεθούν όροι ειρηνικής συμβίωσης των λαών των δύο χωρών στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και των εξαρτημένων από αυτήν αστικών τάξεων των δύο χωρών.

Στα πλαίσια της κρίσης η αστική τάξη της χώρας «είδε» (ή της υπόδειξαν) ως μια οικονομική διέξοδο το ζήτημα της άντλησης-εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων ενέργειας που υπάρχουν στις θαλάσσιες περιοχές της χώρας. Αυτή καθαυτή η «ιδέα», ακόμα και από «καθαρά οικονομική» άποψη, είναι απολύτως έωλη αφού η έρευνα, η εγκατάσταση εξεδρών και η άντληση των όποιων κοιτασμάτων θεωρηθούν εκμεταλλεύσιμα προϋποθέτει την ιμπεριαλιστική τεχνολογία και εξοπλισμό (όπως ήδη συμβαίνει με τη αμερικάνικη Nobile Energy που έστησε την εξέδρα της στην Κύπρο) και άρα την

αρπαγή του μεριδίου του λέοντα από τα ιμπεριαλιστικά αρπακτικά. Πολύ περισσότερο που δεν υπάρχει «καθαρά οικονομική» άποψη και το ζήτημα εμπλέκεται, όπως ήδη είδαμε, με τα γεωπολιτικά σχέδια και τις βλέψεις των ιμπεριαλιστών.

Ωστόσο η αστική τάξη της χώρας –όντας ανιστόρητη και κοντόθωρη- έβλεπε κυρίως μέσα από το σχεδιασμό για ανακηρύξεις των «ελληνικών ΑΟΖ» την επίλυση των αντιθέσεων της με την Τουρκία και –εννοείται- υπέρ των ελληνικών συμφερόντων και όπως η αστική τάξη προσδιορίζει τα συμφέροντα αυτά. Ο «σχεδιασμός» προέβλεπε ούτε λίγο ούτε πολύ πως με τις πλάτες της ΕΕ θα εκτοπιζόταν η Τουρκία από τις διεκδικήσεις της στο Αιγαίο αλλά και από την περιοχή νότια της Κύπρου, γιατί οι Ευρωπαίοι θα συναινούσαν και θα στήριζαν την Κύπρο και την Ελλάδα στην ανακήρυξη των ΑΟΖ, ως κράτη-μέλη της «Ένωσης», έστω και με μεγάλα «ανταλλάγματα» από τις αντλήσεις. Ο ίδιος ο Σαμαράς μέχρι και πρόσφατα (αρχές Μαρτίου του 2013) έθετε στα ευρωπαϊκά φόρα το ζήτημα της ελληνικής ΑΟΖ αιτούμενος να γίνει «ευρωπαϊκό ζήτημα», στα πλαίσια γενικά της ανάγκης διαμόρφωσης «κοινής εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ» και ειδικά για το στόχο επίλυσης του ζητήματος της «ενεργειακής ασφάλειας της Ευρώπης». Το πόσο πραγματικά πιστεύει η αστική τάξη της χώρας και το πολιτικό προσωπικό της ότι οι ιμπεριαλιστές και οι συνασπισμοί τους (εν προκειμένω η ΕΕ) θα επιλύσουν ζητήματα της εγχώριας αστικής τάξης «αγνοώντας» όρους και ανταγωνισμούς με τις ΗΠΑ και «υπερβαίνοντας» την ίδια τους τη φύση και τις δικές τους αντιθέσεις ή αν υποχρεώνονται στα πλαίσια της εξάρτησής τους και των χαρακτηριστικών που με βάση αυτή έχουν διαμορφώσει να καταφεύγουν σε τέτοιες φαντασιώσεις, είναι ένα ερώτημα σχετικής σημασίας.

Το βέβαιο και το σημαντικό είναι όσα πραγματικά ακολούθησαν: Η κρίση στην Κύπρο στα τέλη του Μάρτη του 2013 - όπου οι ΗΠΑ «υπενθύμισαν» πως παρότι πρόκειται για μέλος της ΕΕ είναι καθοριστική η παρουσία τους στο νησί. Το σύνολο των γεγονότων στις χώρες της περιοχής, π.χ. η «εκλογή» του αμερικανοστήριχτου Αλ Σίσι στην Αίγυπτο, οι εξελίξεις στη Συρία και η επέλαση του ISIS, οι στη βάση αυτών των εξελίξεων ευοδωμένες έστω σε ένα βαθμό αμερικάνικες πιέσεις στην Τουρκία κ.λπ. Στο πλαίσιο όλων αυτών, πού βρίσκεται σήμερα λοιπόν το «ελληνικό σχέδιο» περί της ανακήρυξης των «ελληνικών-ευρωπαϊκών» ΑΟΖ, που βέβαια ποτέ δεν υιοθετήθηκε από τους Ευρωπαίους; Το σχέδιο «ανακλήθηκε» και η πολιτική της κυβέρνησης και συνολικά του πολιτικού συστήματος της χώρας «επέστρεψε» στα πραγματικά δεδομένα και με χειρό-

τερους όρους: Ο άξονας που από χρόνια είχε συνάψει η ελληνική πλευρά με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ –εγκεκριμένος και επιθυμητός βέβαια από τον αμερικάνικο παράγοντα- για να αξιοποιήσει τάχα τις αντιθέσεις Τουρκίας-Ισραήλ διευρύνεται και με άλλο αμερικανοστήριχτο καθεστώς της περιοχής, αυτό του στρατοκράτη Αλ Σίσι! **Δηλαδή η ελληνική πολιτική, που στόχευε ως πούμε να αποφύγει τον αμερικάνικο παράγοντα και να βρει διέξοδο μέσω των Ευρωπαίων, επέστρεψε ακόμα πιο βαθιά στο πλέγμα των ανταγωνισμών και των σχέσεων που επικαθορίζουν οι ΗΠΑ στην περιοχή και μέσα από αυτό καμώνεται τώρα πως θα βρει διέξοδο.** Στην πραγματικότητα, βέβαια, εντασόμενη όλο και βαθύτερα στην ιμπεριαλιστική επικυριαρχία και με «συμμάχους» και αντιπάλους τα άλλα εξαρτημένα και αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής, η ελληνική πλευρά γίνεται ακόμα πιο ευεπίφορη σε τυχοδιωκτισμούς, συνεργεί στην ενίσχυση των σοβαρών κινδύνων που απειλούν το λαό μας, τους λαούς και τις χώρες της περιοχής.

34 Διαφεύδεται λοιπόν και καταρρέει ξανά και ξανά η «υπόθεση» πως προσφεύγοντας στη μια ή στην άλλη ιμπεριαλιστική πλευρά μπορεί η χώρα –ακόμα και από αστική άποψη- να βρει διεξόδους στα οικονομικά και άλλα ζητήματά της. Αντίθετα, αυτή η «υπόθεση», που είναι η μοναδική πολιτική της αστικής τάξης, υποθηκεύει ολοένα περισσότερο τα δικαιώματα και την ανεξαρτησία της χώρας, κάνει βαρύτερα τα αδιέξοδά της. Ο απολογισμός της τελευταίας δεκαεπταετίας είναι οδυνηρός και οι θεωρούμενες ως «επιτυχίες» της ελληνικής πλευράς –επειδή συνέπλευσε με τις ιμπεριαλιστικές επιταγές- στην πραγματικότητα είναι ήττες.

- Η ολοκλήρωση του κομματιάσματος των Βαλκανίων –στην οποία με ενθουσιασμό συνέργησαν οι ντόπιοι υποτελείς- είχε ως πραγματικό αποτέλεσμα όχι βέβαια την ενίσχυση του οικονομικού ρόλου της χώρας στην περιοχή, αλλά αντίθετα σήμανε την καταστροφή σχέσεων και ισορροπιών που υπήρχαν ως τις αρχές της δεκαετίας του 1990. Τα Βαλκάνια έγιναν αυτό που στόχευαν οι αμερικανονατοϊκοί ιμπεριαλιστές: μια μεγάλη στρατιωτική, πολεμική, πολιτική, οικονομική βάση των δικών τους συμφερόντων, οι λαοί τους ζουν σε συνθήκες κοινωνικού-εργασιακού μεσαίωνα και κυριαρχούν αντιδραστικές, μισαλλόδοξες, υποτελείς στον ιμπεριαλισμό κλίκες και κυβερνήσεις έτοιμες και πρόθυμες για νέους γύρους μακελειών. Μέσα στις αντιθέσεις και τους εθνικισμούς που καλλιέργησε και πριμοδότησε η ιμπεριαλιστική επέμβαση βρίσκεται και το θέμα της

ονομασίας της πΓΔΜ που οι ιμπεριαλιστές κρατούν ανοιχτό προς πάσα χρήση.

- Η «εθνική επιτυχία» της ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ/ΟΝΕ αποδεικνύεται από κάθε άποψη τραγωδία για το λαό του νησιού και εφιαλτήριο νέων αντιθέσεων συνολικά για τους λαούς της περιοχής. Τα «σχέδια Ανάν» για την πλήρη μετατροπή του νησιού σε προτεκτοράτο έρχονται και επανέρχονται, το νησί παραμένει το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» των ιμπεριαλιστών και η αγγλική βάση στο νησί βομβαρδίζει ακατάπαυστα τις χώρες της Μ. Ανατολής, η κυπριακή υπόθεση συνεχίζει να αποτελεί βασικό στοιχείο της αντιδραστικής αντιπαράθεσης Ελλάδας-Τουρκίας, η κοινωνική, οικονομική καταστροφή του κλιμακώνεται. Όλα αυτά και οι τελευταίες εξελίξεις υπογραμμίζουν δραματικά πως η υπόθεση της Κύπρου δεν μπορεί να βρει διέξοδο παρά μόνο στην κατεύθυνση της πάλης για Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη, χωρίς βάσεις και αφέντες, με τις δύο κοινότητες αδελφωμένες και κυρίαρχες στον τόπο τους.

Πρέπει λοιπόν να γίνει πλατιά αντιληπτό πως η υπόθεση της ανακήρυξης των ΑΟΖ και της εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων ενέργειας που υπάρχουν στις θάλασσες της χώρας και της περιοχής δεν είναι μια υπόθεση που αφορά τα συμφέροντα του λαού μας και των λαών, αλλά στρέφεται εναντίά τους! **Όχι μόνο δεν πρόκειται ο λαός μας να αποκομίσει οφέλη (αν και όταν υπάρξει άντληση και εκμετάλλευση), αλλά αντίθετα μπορεί να πληρώσει και με το αίμα του την εξέλιξη αυτών των σχεδιασμών.** Οι τελευταίες εξελίξεις (είσοδος του «Μπαρμπαρός» και πολεμικών πλοίων της Τουρκίας, της Ελλάδας, των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ στην περιοχή νότια της Κύπρου) είναι ενδεικτικές των κινδύνων. Η Άγκυρα «προκαλεί» -πιεσμένη ιδιαίτερα από το μεγάλο ζήτημα των Κούρδων που αντιμετωπίζει- αλλά ουσιαστικά ζητάει ανταλλάγματα από τον αμερικάνικο παράγοντα για όσα αυτός έχει απαιτήσει από την ίδια στη ματωμένη κούρσα του στη Μ. Ανατολή και ως τον Καύκασο. Η κίνηση αυτή της Άγκυρας αντικειμενικά ισχυροποιεί τον αμερικάνικο ρόλο στην Κύπρο-μέλος της ΕΕ έναντι των Ευρωπαίων, αλλά ταυτόχρονα προκαλεί αντιθέσεις των άλλων δυνάμεων και υποτελών των ΗΠΑ στην περιοχή (Ισραήλ, Αίγυπτος, Ελλάδα). Πώς θα αξιοποιήσουν οι ΗΠΑ αυτή τη δυνατότητα μαζί με τις αντιφάσεις της μένει να το δούμε. Έτσι κι αλλιώς δεν τους λείπει η κυνικότητα και είναι αδιάστακτοι όταν κρίνουν πως η παραπέρα «θέρμανση» είναι αναγκαία για τα συμφέροντά τους. Ταυτόχρονα, όμως, και στην αστική τάξη και στο πολιτικό προσωπικό της Ελλάδας περισσεύει ο «καταπιεσμένος» εθνικισμός, ο

τυχοδιωκτισμός και η «λογική» της φυγής από τα συσσωρευμένα αδιέξοδα με «εθνοκοινοπολιτικές» εξάρσεις. Ακόμα λοιπόν και αν η συγκεκριμένη κατάσταση αποκλιμακωθεί, παραμένουν οι όροι και τα αίτια –και μάλιστα αναβαθμιζόμενα- για να προκύψουν στο μέλλον θερμά-πολεμικά επεισόδια.

Σε κάθε περίπτωση είναι προφανείς για μας ορισμένες βασικές εκτιμήσεις. Ούτε το Λεβιάθαν, ούτε τα κοιτάσματα στα κυπριακά οικόπεδα, αλλά ούτε και τα κοιτάσματα στις ελληνικές θάλασσες **πρόκειται να «αξιοποιηθούν» χωρίς την καθοριστική παρουσία των Αμερικάνων.** Μάλιστα θα φτάσουν (αν και εφόσον) στην καθεαυτή αξιοποίησή τους αφού προηγηθεί η γεωπολιτική με την οποία θα ενισχύσουν την κυριαρχία τους στις χώρες και στην περιοχή και θα αποκτήσουν παραπάνω όρους ελέγχου, όχι μόνο αναφορικά με τη ροή προς την Ευρώπη. Οι τελευταίοι (και ποιοι άραγε από αυτούς, αφού δεν μπορούν να κινηθούν ενιαία) δεν έχουν τους όρους -πολιτικοστρατιωτικούς κύρια- για να προκρίνουν το στόχο να «πάρουν αυτοί» τις πηγές ενέργειας. Μπορούν να «συνεκμεταλλευτούν» στο βαθμό που θα «συνεννοούνται» και θα «συναινούν» στις ευρύτερες αμερικάνικες επιλογές στην περιοχή. Αλλά, ωστόσο, τι θα «έπρεπε» να «ελπίζουν» οι λαοί, ο λαός μας; Μια, ας πούμε, «δυναμική» και αποφασιστική κίνηση κάποιων ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. που θα απαιτούσε από τις ΗΠΑ να έχουν αυτοί (δηλαδή οι Ευρωπαίοι) και όχι οι ΗΠΑ την κυριαρχία των πηγών ενέργειας; Με τι όρους θα έπρεπε να εκδηλωθεί μια τέτοια υποτιθέμενη ευρωπαϊκή επιλογή για να είναι πράγματι «αποφασιστική»; Και τι θα σήμαινε για την κατάσταση στην περιοχή (τουλάχιστον) μια τέτοια κίνηση, τι θα σήμαινε για το λαό μας και τους λαούς; «Ειρήνη και ευημερία» ή πόλεμο και καταστροφή;

Επιστρέψαμε έτσι στα βασικά αδιέξοδα της πολιτικής της διπλής εξάρτησης που για τη χώρα μας αποτελεί τη ραχοκοκαλιά της πορείας της από τη μεταπολίτευση και στη βάση αυτού που έχουμε αποκαλέσει «συμβόλαιο του '74». Το «συμβόλαιο» μεταξύ ΗΠΑ-Ευρωπαίων παραμένει λοιπόν ως τώρα σε ισχύ, αν και πολλά βέβαια έχουν τροποποιηθεί αυτές τις δεκαετίες στις μεταξύ τους ισορροπίες και σχέσεις, τόσο, που δεν είναι πια λίγες οι φορές που εκδηλώνονται από τη μια ή την άλλη πλευρά «αμφισβητήσεις». **Παρ' όλα αυτά και επειδή η διάρρηξη του «συμβολαίου» θα είχε κατακλυσμαίες συνέπειες για τη χώρα, ακόμα και για την υπόστασή της, και επειδή η χώρα αποτελεί σημαντική γεωπολιτική πλατφόρμα συνολικά για τη Δύση, επικρατεί ως τώρα ο «σεβασμός» της βάσης του συμβολαίου.** Δεν είναι όμως καθόλου έξω από την

ιμπεριαλιστική λογική και ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες ούτε οι προκρούστειες πρακτικές απέναντι σε χώρες και λαούς ούτε ακόμα και η «ανάλωση» χωρών και λαών για να υπηρετηθούν τα συμφέροντά τους.

Για την πολιτική κατάσταση και τους όρους που διαμορφώνονται

35 Το πολιτικό σύστημα της χώρας και οι πυλώνες (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) στους οποίους στηρίχτηκε αποσαθρωθήκαν εξαιτίας της κρίσης και της βίαιης, σαρωτικής επίθεσης που το ίδιο εξαπέλυσε για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου ενάντια στο λαό. Ουσιαστικά, πίσω από αυτή την κατάρρευση –και ανεξάρτητα αν αυτό δεν μπορεί να αναγνωστεί με τα σημερινά δεδομένα του κινήματος από τα ευρύτερα λαϊκά-εργατικά στρώματα- βρίσκεται η ήττα και τα αδιέξοδα της γραμμής της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας. Η γραμμή που «εξασφάλιζε» την «ισχυρή Ελλάδα» (που διοργανώνει μέχρι και Ολυμπιάδα), η οποία «είναι» στο «σκληρό πυρήνα» της ΟΝΕ, η γραμμή που έφερνε «εθνικές επιτυχίες» και «ανάπτυξη», η γραμμή που ενέτασσε τη χώρα στο μπλοκ των νικητών και ισχυρών του πλανήτη κατέρρευσε (όχι βέβαια στην πραγματικότητα «σε μια νύχτα», όπως επίσης πιστεύεται από ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και όχι μόνο από αυτά...) με πάταγο και με βαριές συνέπειες σε όλα τα επίπεδα για το λαό και τη νεολαία, αλλά και για τα μικρά και μεσαία κοινωνικά στρώματα. Ειδικά για το ΠΑΣΟΚ που συγκροτήθηκε στη βάση του αντιδραστικού συμβιβασμού μεταξύ μικρομεσαίων κοινωνικών στρωμάτων και της μεγαλοαστικής τάξης (συμβιβασμός που είχε τη βάση του και την αναφορά του στις προσδοκίες από την... πολυδιάστατη εξάρτηση), η κατάρρευση είναι ολοκληρωτική. **Ο κύκλος του έκλεισε.** Δεν μπορεί μεταμφιεζόμενο σε Ελιά, Δημοκρατική Παράταξη κ.λπ. να αναπαραχθεί ως πολιτικός οργανισμός μέσα στην κοινωνία -ανεξάρτητα αν τα πολλά και διάφορα στελέχη του και της ευρύτερης «κεντροαριστεράς» θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται ακόμα και ως βαρύνοντες κυβερνητικοί παράγοντες από το σύστημα στις κυβερνητικές λύσεις που θα επιβάλλει.

Όμως παράλληλα κατακερματίστηκε και υποχώρησε σημαντικά η «κεντροδεξιά» παράταξη που ο βασικός και κεντρικός πολιτικός της φορέας, η ΝΔ (μετά την ήττα της το 1981), είχε συγκροτηθεί ως κόμμα στα χρόνια του Μητσοτάκη σε ανάλογα με τα ΠΑΣΟΚικά πρότυπα. Παράλληλα, είχε κατορθώσει να απορροφή-

σει στους κόλπους της (όπως σε ένα βαθμό και το ΠΑΣΟΚ) ή να περιθωριοποιήσει τις ακροδεξιές πολιτικές συνιστώσες και παράγοντες που δυστροπούσαν αλλά «υπέμεναν» κάτω από το βάρος των «εθνικών επιτυχιών» που έφερνε η γραμμή της εξάρτησης. Η κατάρρευση αυτής της γραμμής από τη μια απεγκλώβισε από τη ΝΔ μεγάλα λαϊκά τμήματα και από την άλλη ώθησε στη συγκρότηση ενός ολόκληρου συρφετού ακροδεξιών-εθνικιστικών-φασιστικών δυνάμεων, από τους ΑΝΕΛΛ ως τη Χ.Α., αν και η τελευταία συγκροτήθηκε όχι μόνο στη βάση «υποκειμενικών» αλλά και ιδιαίτερων όρων. Και στο χώρο αυτό λοιπόν της «κεντροδεξιάς» τα προβλήματα είναι πολύ σοβαρά και δεν είναι καθόλου εύκολη η ανασυγκρότησή της. Οι δυνάμεις του ακροδεξιού-εθνικιστικού φάσματος (εκτός της φασιστικής Χ.Α.) συνάντησαν βέβαια αδιέξοδα στην εξέλιξή τους γιατί δεν πήραν κανένα σήμα και καμιά έγκριση απ' έξω για να αναλάβουν «ειδικές αποστολές» και ρόλους που αντιστοιχούν στα πραγματικά χαρακτηριστικά τους. Όμως, από την άλλη, η λεγόμενη και προτεινόμενη διεύρυνση προς τον κεντρώο χώρο καθόλου δεν αντιστοιχεί στα χαρακτηριστικά και το περιεχόμενο της πολιτικής που καλείται να υπηρετήσει –τώρα και στο μέλλον- το κόμμα αυτό του συστήματος. Με αυτά τα δεδομένα, αυτό που πραγματικά επιδιώκεται από το κέντρο περί τον Σαμαρά είναι η ακόμα πιο δεξιά μετατόπιση και αντιδραστική ανασυγκρότηση της ΝΔ, με κρίσιμο επίδοκο του επόμενου διαστήματος τη διαπραγμάτευση –μέσω δίκης- για την «αναμόρφωση» και την οργανική ένταξη στις πολιτικές δυνάμεις του συστήματος, της Χ.Α.

Σε αυτές τις συνθήκες η εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ –που αν μη τι άλλο με βάση τα εκλογικά ποσοστά και τα γκάλοπ προβάλλει ως η βασική υποψήφια νέα κυβερνητική δύναμη- αποτελεί μέτρο της κατάρρευσης του αστικού πολιτικού συστήματος, των αντιφάσεων και των αδυναμιών που το διατρέχουν. Η εκλογική αυτή εκτίναξη του στις εκλογές του 2012 και στη συνέχεια όπου και όσο καταγράφηκε αυτή είναι προφανώς η συμπύκνωση και η έκφραση του αιφνιδιασμού και της οργής πλατιών μαζών έναντι των οποίων ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε να διαθέτει δυνατότητα -ως υποψήφια κυβερνητική δύναμη- «διορθώσεων» και «ανακουφίσεων» από όλα όσα οι μάζες αντιμετωπίζουν. Το κλίμα και οι συνθήκες ήττας-υποχώρησης που επικράτησε από το 2012 και μετά και στο οποίο συνέβαλε αποφασιστικά η πολιτική και η πρακτική του ΣΥΡΙΖΑ έχει εκτός των άλλων επιδράσει και στην ανακοπή της εκλογικής δυναμικής του. Ωστόσο, τα κέντρα του συστήματος, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί το πολιτικό σκηνικό, είναι υποχρεωμένα να πάρουν τον ΣΥΡΙΖΑ «στα σοβαρά», να βάλουν

στους λογαριασμούς τους το ενδεχόμενο κυβερνητικής χρήσης του ΣΥΡΙΖΑ, παρ' όλο που πρόκειται για ένα κόμμα που δεν προέρχεται βέβαια από τα τζάκια της αστικής τάξης, δεν αποτελεί «παραδοσιακό» -ανά τις δεκαετίες- «συνομιλητή» των πρεσβειών και του ξένου παράγοντα, αλλά τους προέκυψε από το «πουθενά» ή, πιο σωστά, από τις ανησυχίες και τα αιτήματα που διατύπωναν προς το σύστημα μικρομεσαία αστικά στρώματα και τμήματα της διανοήσης που συγκροτούσαν υπολείμματα μιας Αριστεράς που είχε προ πολλού συνθηκολογήσει και υποταχτεί στα πλαίσια του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Βέβαια η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχει επίγνωση του προβλήματος, των «πιστοποιητικών προέλευσης» που δεν διαθέτει. Γι' αυτό όχι μόνο διαρκώς περιορίζει τις υποσχέσεις «παροχών» που θα προσφέρει στο λαό. Αλλά κυρίως αναβαθμίζει την ένταξη του πολιτικού της πλαισίου στα βάθρα του συστήματος, στην ιμπεριαλιστική Δύση και το ντόπιο κεφάλαιο. Η πρόσφατη κίνησή της να προτείνει συμβούλιο αρχηγών για να αποφασιστεί από κοινού ο νέος πρόεδρος της δημοκρατίας που θα προταθεί είναι ένα ακόμα σημαντικό βήμα με το οποίο δείχνει πως είναι έτοιμη να συνάψει συγκεκριμένες πολιτικές σχέσεις και να αναλάβει δεσμεύσεις εντός των πλαισίων που σήμερα κρίνονται αναγκαία για το σύστημα.

36 Αυτό που σημαίνουν όλα τα προηγούμενα είναι ότι για το ορατό μέλλον τέλειωσαν οι «κανονικότητες» με τις οποίες για χρόνια βάδιζε το σύστημα σε επίπεδο κυβερνητικών λύσεων και συνολικά πολιτικής διαχείρισης! Τα κέντρα του συστήματος κάθε άλλο παρά παραιτούνται βέβαια από την ανάγκη τους να ανασυντάξουν το πολιτικό σύστημα, να συγκροτήσουν λύσεις για τις τρέχουσες ανάγκες τους αλλά και μεσοπρόθεσμες ή και ας πούμε «συνολικές». Δεν έχουν παραιτηθεί από την προσπάθεια να ανασυνταχθεί-συγκροτηθεί ένας κεντροαριστερός πυλώνας στη θέση του ΠΑΣΟΚ που κατέρρευσε και έχουν ήδη κάποιες «επιτυχίες» (π.χ. Ποτάμι) που μένει να κριθεί αν και πόσο μπορεί να κρατήσουν και να διευρυνθούν.

Ωστόσο, **δεν μπορούν «εδώ και τώρα» να κατασκευάσουν ένα νέο πολιτικό σκηνικό** που με σταθερούς όρους και τη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία θα εγκλωβίζει (εξασφαλίζοντας την ομαλή και απρόσκοπτη για το σύστημα εναλλαγή και διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας) και θα ανταποκρίνεται με επάρκεια στις ανάγκες της επίθεσης και της εξάρτησης.

Η κατάσταση αυτή δεν είναι ιστορικά πρωτόγνωρη. Υπάρχουν αρκετές δεκαετίες στη διάρκεια του 20^{ου} αιώνα (και πριν και μετά τον πόλεμο) κατά τις οποίες

το σύστημα βάδιζε με κονιορτοποιημένο το πολιτικό σκηνικό του, αλλά βέβαια με μεγάλες διαφορές στους όρους που γεννούσαν αυτή την κατάσταση.

Σήμερα λοιπόν και αφού δεν υπάρχουν οι όροι συγκρότησης σταθερών και μακρόβιων πολιτικών απαντήσεων για το σύστημα –και δεν είναι ο λαϊκός παράγοντας αυτός που άμεσα θέτει ή μπορεί να θέσει το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας, παρ' όλο που η πάλη του το διάστημα 2010-2012 είναι αυτή που κυρίως δημιούργησε την κατάσταση κατάρρευσης και αποσυντονισμού στο πολιτικό σύστημα- ποιες είναι οι απαντήσεις που μπορούν να προκριθούν και να επιδιωχθούν;

- **Πρώτο, η διαρκώς μεγαλύτερη αντιδραστική θωράκιση του συστήματος**, η κλιμάκωση της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής, η κατάπνιξη των πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών και κατακτήσεων του εργατικού-λαϊκού-νεο-λαϊστικού κινήματος. Πρόκειται για όλο το γνωστό πλέγμα νόμων και πρακτικών που ήδη υπήρξαν τα προηγούμενα χρόνια (μέχρι και νατοϊκή-στρατιωτική άσκηση «αντιμετώπισης πλήθους» έγινε στο Κιλκίς), για αυτά που έχουν (προ)αναγγελθεί (απαγόρευση απεργιών, χτύπημα σωματείων και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων που έχουν μείνει στο Δημόσιο κυρίως αλλά και στον ιδιωτικό τομέα), για πρακτικές που δημιουργούν μια δυναμική που «αναζητάει» τη θεσμική ολοκλήρωσή της (όπως ο αποκλεισμός του ΕΚΠΑ από τα ΜΑΤ και η απαγόρευση εισόδου-εξόδου ακόμα και στους εργαζόμενους σε αυτό)... Όλα αυτά δεν είναι «ατάκτως ερριμμένα», δεν είναι σκόρπια και άτακτα, αλλά αποτελούν δομικά στοιχεία της πολιτικής των «δύο άκρων», της πολιτικής που θέτει εκτός «συνταγματικού τόξου» τις δυνάμεις και την πάλη ενάντια σε ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΗΠΑ, της πολιτικής του αντικομμουνισμού, με τις οποίες το σύστημα διαμορφώνει ένα νέο ασφυχτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα επιτρέπεται να κινείται ο λαός, η ταξική και πολιτική πάλη, το οποίο μάλιστα θέλει να θεσμοθετήσει και σε συνδικαλιστικό αλλά και σε συνταγματικό (αναθεώρηση) επίπεδο.

- **Δεύτερο, θα συνεχιστεί η αποκάλυψη που ήδη ζήσαμε της αστικής δημοκρατίας** σε συνθήκες ιμπεριαλιστικής επιτήρησης ως ένα καθεστώ «εκτάκτου ανάγκης» στο οποίο η Βουλή διαρκώς εκβιάζεται να βρει τους «151» που απαιτούνται για τα κάθε φορά νέα μέτρα, παράγονται σωρηδόν -με παράκαμψη της Βουλής- «έκτακτες αποφάσεις» (Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, Προεδρικά Διατάγματα κ.λπ.) τις οποίες τυπώνει τα Σαββατοκύριακα το Εθνικό Τυπογραφείο, τα (ανώτερα) Δικαστήρια

επικυρώνουν ως συνταγματικές και για λόγους «δημοσίου συμφέροντος» τις πολιτικές των απολύσεων και της λεηλασίας των μισθών κ.ο.κ. Αλλά, ακόμα περισσότερο και σε αυτό καθεαυτό το κυβερνητικό-πολιτικό επίπεδο, **δεν είναι έξω από τις προοπτικές της κατάστασης η ουσιαστικά πραξικοπηματική ανάδειξη κυβερνήσεων και πρωθυπουργών** –τύπου Παπαδήμου- ελέω των ιμπεριαλιστικών απαιτήσεων **όταν τα πράγματα μπλοκάρουν**. Εξάλλου, για μια τέτοια εκδοχή το σύστημα είχε προετοιμαστεί και με τη συγκεκριμένη σύνθεση που επιλέχθηκε για την υπηρεσιακή κυβέρνηση μεταξύ των εκλογών Μαΐου-Ιουνίου του 2012.

37 Οι τελευταίες εξελίξεις βεβαιώνουν πως **τα ιμπεριαλιστικά κέντρα θα επιμείνουν ακόμα πιο άγρια στην κατεύθυνση να προσαρμοστεί το πολιτικό σύστημα και οι δυνάμεις της κυβερνητικής διαχείρισης στις δικές τους (των ιμπεριαλιστών) ανάγκες και επιδιώξεις και όχι το αντίστροφο!** Αυτή η κατεύθυνση προκύπτει από τις διεθνείς εξελίξεις, την ανάκαμψη της ύφεσης και την ένταση των ανταγωνισμών στα θερμά μέτωπα, εξελίξεις που επιβάλλουν την ένταση των ληστρικών πολιτικών και των ιμπεριαλιστικών παρεμβάσεων που απαιτούν στοίχιση στις γεωπολιτικές-πολεμικές κινήσεις και επιδιώξεις τους. Η κατεύθυνση αυτή έχει επίσης συγκεκριμένες ήδη εκφράσεις στη χώρα στις προεργασίες για τη λεγόμενη «επόμενη μέρα».

Όσον αφορά το «χρέος» ούτε οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ούτε οι ΗΠΑ προτίθενται να κάνουν κινήσεις ελάφρυνσής του, ουσιαστικής μείωσής του, που αποτελεί το πραγματικό αίτημα-ζήτημα της αστικής τάξης της χώρας ώστε να μπορέσει στοιχειωδώς να υπάρξει ρευστότητα και κίνηση στην «αγορά» και να πάρουν οξυγόνο κάποια ασφυκτιώντα τμήματά της. Οι ιμπεριαλιστές όμως έχουν πολλούς λόγους να κρατήσουν σφιχτή και αυτή τη θηλιά ελέγχου και εκβιασμού των εξελίξεων, λόγους που αφορούν και τον μεταξύ τους ανταγωνισμό με αντικείμενο την κυριαρχία τους στη χώρα και στην περιοχή. Ειδικότερα οι γερμανοί ιμπεριαλιστές με την πολιτική της «δημοσιονομικής αρετής» που έχουν επιβάλει στο οικοδόμημα της ΕΕ έχουν επιτύχει αποστάσεις από τη Γαλλία τις οποίες θέλουν να διατηρήσουν και να διευρύνουν. Ταυτόχρονα, μια πολιτική κουρέματος χρεών θα πυροδοτούσε πολύ μεγάλες αντιφάσεις συνολικά στο οικοδόμημα της ΕΕ καθώς, λόγου χάρη, θα ερχόταν στο προσκήνιο το «ιταλικό ζήτημα» που το εκεί χρέος βρίσκεται στο 133% του ΑΕΠ και βέβαια αφορά ασύγκριτα μεγαλύτερα απόλυτα μεγέθη από αυτά της

Ελλάδας. Από την άλλη, οι Αμερικάνοι μέσω ΔΝΤ όχι μόνο δεν προτίθενται να «φύγουν» και να παραιτηθούν και από αυτή την παρουσία τους στη χώρα, αλλά, αντίθετα, θα τη χρησιμοποιήσουν ακόμα πιο αποφασιστικά για να συνεχίσουν να οξύνουν τις γερμανικές αντιφάσεις στο οικοδόμημα της ΕΕ για να τις αξιοποιούν –αν μη τι άλλο- στα θερμά στρατηγικά πεδία (Ουκρανία) στα οποία οι Γερμανοί προσέρχονται στη βάση και αυτών των αντιφάσεων πιο ευάλωτοι.

Η θηλιά λοιπόν θα μείνει σφιχτή και είναι ενδεικτική των εκβιασμών που ασκούνται για την προσαρμογή της παρούσας κυβέρνησης και συνολικά των υποψήφιων διαχειριστών η τελευταία εμπλοκή που δημιούργησε η ΕΕ στην εξαγορά του ΔΕΣΦΑ από τους Αζέρους. Η εμπλοκή αυτή έχει ως φόντο της την αμερικανογερμανική αντιπαράθεση, αλλά έχει και άμεσες συνέπειες στην ελληνική πλευρά που χάνει τα 400 εκατομμύρια της προκαταβολής που θα έπαιρνε μέσα στο 2014 και έτσι μεγαλώνει το «δημοσιονομικό της κενό», οι αποστάσεις της από «τους στόχους του προγράμματος» και άρα αυξάνονται οι απαιτήσεις για μέτρα εδώ και τώρα και γίνονται ακόμα βαρύτεροι οι όροι της «επόμενης μέρας».

Βασικός όμως μοχλός των εξελίξεων και στο κυβερνητικό-πολιτικό επίπεδο είναι αυτός που αφορά τα ζητήματα των σχέσεων Ελλάδας-Τουρκίας και συνολικά τη γεωπολιτική εμπλοκή της χώρας στην ανατολική Μεσόγειο. Οι αλληπάλληλες τριμερείς επαφές του τελευταίου διαστήματος (Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος, Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ) γίνονται στο φόντο της ευρύτερης ιμπεριαλιστικής αμερικάνικης επέμβασης στην περιοχή, με δεδομένα τα αδιέξοδα της ελληνικής πλευράς, με οξυμένους τους κινδύνους τυχόδιωκτισμών από τις αστικές τάξεις και ενώ ο αμερικάνικος παράγοντας αναζητά και διαμορφώνει τα επόμενα βήματα «της εποχής των ατελείωτων πολέμων», όπως πρόσφατα προσδιόρισε την εποχή μας ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ. Οι συμφωνίες λοιπόν που προκύπτουν από αυτές τις τριμερείς ή ακόμα και η εκδήλωση μόνο της «συμπαράταξης» αυτών των εξαρτημένων από τις ΗΠΑ αστικών τάξεων με την Τουρκία «απέναντι» (αλλά και απέναντι) και με το σύνολο των χωρών στα παράλια της ανατολικής Μεσογείου να βρίσκονται σε ανάλογη κατάσταση και σε πολεμική εμπλοκή δικαιολογεί και παράγει τις πιο σοβαρές ανησυχίες για το τι βρίσκεται μπροστά μας. **Το «λιγότερο», όλα αυτά διαμορφώνουν μέχρι και καθοριστικούς όρους για την πορεία των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα και αυξάνουν τις πιθανότητες «βίαιων» παρεμβάσεων στις εξελίξεις αυτές.**

38 Στη βάση όλων των παραπάνω, είναι περισσότερο από επικίνδυνη για το λαό και ενόψει αυτών που πραγματικά θα αντιμετωπίσει γενικά η εκλογική αναμονή και οι σχετικές πελώριες αυταπάτες και ειδικά ο υποτιθέμενος «αριστερός προβληματισμός» για τις «περιορισμένες δυνατότητες» που θα έχει μια ενδεχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. **Δεν στέκει καν ως ερώτημα το αν οι ιμπεριαλιστές θα «δώσουν» σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ τα περιθώρια που δεν δίνουν στα παραδοσιακά δικά τους κόμματα στη χώρα για να ασκήσουν μια στοιχειωδώς υποφερτή πολιτική ή αν θα απαλλάξουν οι ιμπεριαλιστές την «κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ» από τις γεωπολιτικές και απειλούμενες πολεμικές εμπλοκές της χώρας!**

Ζούμε σε μια χώρα που το πολιτικό της προσωπικό είναι εκτός των άλλων βουτηγμένο σε σκάνδαλα και λίστες των οποίων τα πρωτότυπα βρίσκονται στα συρτάρια των ιμπεριαλιστικών κέντρων για να αποτελούν και αυτά μαζί με όλα τα άλλα εργαλεία άσκησης εκβιασμών και επιβολής λύσεων εγκεκριμένων από τον ξένο παράγοντα. Με ανάλογη λογική κινούνται ήδη τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και έναντι του ΣΥΡΙΖΑ. **Πρώτα θα εμπλακεί ολοκληρωτικά και ανοιχτά η ηγεσία του σε δεσμεύσεις και συμφωνίες (με βήματα σαν αυτό που προαναφέραμε σχετικά με την εκλογή του προέδρου της δημοκρατίας) και μετά θα χρησιμοποιηθεί (αν χρησιμοποιηθεί) στο κυβερνητικό επίπεδο.** Είναι φανερό ότι το σύνολο των εκβιασμών, των επιταχύνσεων και επιβραδύνσεων των εξελίξεων που ζούμε και θα ζήσουμε το επόμενο διάστημα εμπιέχει και αυτό το στόχο. Χωρίς λοιπόν να μπορούμε να προδιαγράψουμε τη μορφή των εξελίξεων (για το αν θα γίνουν ή όχι εκλογές με αφορμή την προεδρική εκλογή, για το ειδικότερο πλαίσιο που σε αυτές θα διαμορφώσουν τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και το οποίο θα είναι καθοριστικό για το αποτέλεσμά τους, για τα κεντροαριστερά, ακροδεξιά και άλλα συμπληρώματα που θα διαμορφώσουν στο επόμενο διάστημα κ.ο.κ.), είναι σαφείς οι κατευθυντήριες γραμμές των βασικών κέντρων.

- Ανανέωση των μορφών επιτήρησης με ανανέωση-επέκταση στο χρόνο των εργαλείων επιβολής της και των δεσμών της χώρας (χρέος, νέες δανειακές συνθήκες) και με απαρέγκλιτο στόχο τη συνέχιση της επίθεσης στο λαό και την εργατική τάξη. Μάλιστα, για το ζήτημα αυτό της επίθεσης επιδιώκουν να κερδίσουν άμεσα έδαφος με νέα μέτρα και σε αυτή τη βάση να μεταθέσουν χρονικά τις εξελίξεις των εκλογών. Επιδίωξη που συνάδει με το κέρδιμα χρόνου για την προετοιμασία των πολιτικών όρων, αλλά έχει όριο τις αντοχές της παρούσας κυβέρνησής τους.

- Διαμόρφωση όλου του πολιτικού προσωπικού, παλιών και «νέων» μορφωμάτων, στη βάση αυτών των απαιτήσεων, αντιδραστικοποίηση συνολικά του πολιτικού σκηνικού και συστήματος. Η –με όρους κατεπείγοντος- διαδικασία αναθεώρησης του συντάγματος που ανοίγει ο Σαμαράς αυτή την ανάγκη σπεύδει να υπηρετήσει και να τροχοδρομήσει.

- Στο βαθμό που εμπεδώνεται η αντιδραστικοποίηση και η «ευελιξία» του πολιτικού προσωπικού, θα προκρίνονται βραχύβιες λύσεις όταν τα πράγματα μπλοκάρουν, σε συνδυασμό με έκτακτες και εκτός των θεσμικών πλαισίων επιλογές, αντί της αναζήτησης σταθερών και μακρόβιων, γιατί ο πολιτικός χρόνος δεν αφήνει χάσματα και «νεκρές περιόδους», ιδιαίτερα στο βαθμό που ανακλύουν θερμές εμπλοκές και εστίες για τη χώρα.

Αυτό είναι σε γενικές γραμμές το πλαίσιο που υπαγορεύουν για το πολιτικό σκηνικό και τις κυβερνητικές λύσεις στη χώρα η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, τα επίπεδα στα οποία ήδη βρίσκεται και συνεχίζει η επίθεση στο λαό. Το με ποιες συγκεκριμένες μορφές θα εκφραστεί αυτό το πλαίσιο στο επόμενο διάστημα είναι συνάρτηση αρκετών παραγόντων και αντιφάσεων-αντιθέσεων που βρίσκονται σε εξέλιξη και μένει να διαμορφωθεί.

39 Απάντηση στο πλαίσιο αυτό, συνολικά στην επίθεση και τους κινδύνους που διαμορφώνονται για το λαό δεν μπορεί να δοθεί για λογαριασμό των λαϊκών συμφερόντων στο κοινοβουλευτικό επίπεδο ή (ακόμα περισσότερο) στο πεδίο διαμόρφωσης κυβερνητικών λύσεων. Η απάντηση του λαού πρέπει και μπορεί να θεμελιωθεί στη μαζική πάλη, στη συγκρότηση μαζικών αγώνων ενάντια στην επίθεση και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Έξω από αυτή την κατεύθυνση (πολύ περισσότερο ενάντια σε αυτήν) κάθε «σχέδιο», όπως και αν επιγράφεται και όποιο τελικό στόχο και να επικαλείται, ανακυκλώνει με χειρότερους όρους τις συνθήκες υποχώρησης και ήττας που σήμερα επικρατούν για το λαό και τη νεολαία.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση -της «απόσυρσης» από την ταξική πάλη και τις σημερινές απαιτήσεις της- χρησιμοποιείται η κατασκευή της «λαϊκής συμμαχίας-λαϊκής εξουσίας» **από την ηγεσία του ΚΚΕ**, η οποία βρίσκεται σε μια νέα φάση όξυνσης των αντιφάσεων και αδιεξόδων της. Αδιέξοδα που πηγάζουν από το ρεφορμιστικό της χαρακτήρα και το «κενό αέρος» στο οποίο βρίσκεται μετά τις καταρρεύσεις του '89-91 εξαιτίας των οποίων έχασε τη βάση της πρότασης (αλλαγής προστάτη) με την οποία οριοθετούνταν απέναντι στην αστική τάξη. Αλλά και γιατί με τις καταρρεύσεις αυτές

έχασε την αναφορά ένταξης της στο σοσιαλิมπεριαλιστικό-ρεβιζιονιστικό μπλοκ που της έδινε ταυτότητα και ρόλο στο κίνημα. Χωρίς αυτά τα «ατού» και τις πλάτες, επιχειρεί σήμερα με ιδεολογικές κατασκευές («ιμπεριαλιστική Ελλάδα») και με αλληπάλληλες «διορθώσεις» της Ιστορίας (από το χαρακτήρα του Β'ΠΠ ως το ΕΑΜ και τον «προδότη» Γκορμπασόφ) να διαχειριστεί τα σημερινά αδιέξοδά της. Επιχειρεί δηλαδή να αναπαράγει τον εαυτό της και τον κομματικό της μηχανισμό και δυναμικό, μένοντας έξω από κάθε εμπλοκή της ταξικής και πολιτικής πάλης. **Από τη μια** δεν θέλει και δεν μπορεί σήμερα να αποτελέσει δύναμη που θα συνδράμει ενεργητικά στη διαμόρφωση κυβερνητικών-πολιτικών λύσεων για το σύστημα. **Από την άλλη** δεν θέλει να αναλάβει ευθύνες μαζικής πάλης μέσα στο λαό απέναντι στην επίθεση, επιλογή που θα την οδηγούσε στη διάρρηξη των σχέσεων ανοχής ή και συμπάθειας που έχει διαμορφώσει με το σύστημα. Μάλιστα, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που για να «υποστηρίξει» αυτή την επιλογή της στάθηκε ανοιχτά ενάντια σε λαϊκές-νεολαιίστικες εκρήξεις και αγώνες και διακήρυξε πως «οι αγώνες δεν έχουν αποτέλεσμα». Τέτοια στάση κράτησε, για παράδειγμα, στις «πλατείες» και συνολικά στο λαϊκό ξεσηκωμό την άνοιξη-καλοκαίρι του 2011, απέναντι στη διπλή προσπάθεια απεργιακού ξεσηκωμού των καθηγητών το Μάη και το Σεπτέμβριο του 2013, απέναντι στο φοιτητικό σκίρτημα ενάντια στις διαγραφές. Επιπλέον, έχει υποχωρήσει και από το δικό της επίπεδο ακτιβισμών και εικονικών αγώνων («καταλήψεις» υπουργείων, «απεργίες του ΠΑΜΕ» κ.λπ.), προσαρμοζόμενη στα πιο στενά όρια που έχει βάλει στις σημερινές συνθήκες το σύστημα. Όλα αυτά την οδηγούν ξανά και ξανά –και σε «αντίθεση» με τις εμφανιζόμενες ως «αριστεριστικές» κεντρικές διακηρύξεις της- σε δεξιές επιλογές σε κάθε επίπεδο. Από τις σχέσεις με το ΚΚ Κίνας, το ΑΚΕΛ και άλλους ανάλογους στα πλαίσια των διεθνών (διμερών ή πολυμερών) «κομμουνιστικών» συναντήσεων ως τις τυπικές ή άτυπες συμπράξεις της με τις καθεστωτικές συνδικαλιστικές παρατάξεις σε ομοσπονδίες και χώρους εργαζομένων και νεολαίας. Και από το διαγωνισμό με τον ΣΥΡΙΖΑ στην κατάθεση προτάσεων νόμου στη Βουλή για την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων και την ανατροπή των Μνημονίων ως την αποδοχή του νόμου Διαμαντοπούλου και της διαγραφής των φοιτητών στο φοιτητικό κίνημα.

Με όλα αυτά παράγονται βέβαια εντός του ΚΚΕ και δεξιές και αριστερές αμφισβητήσεις απέναντι σε μια γραμμή που δεν θέλει να αναγνωρίσει την ταξική, κοινωνική, πολιτική πραγματικότητα της χώρας και τις απαιτήσεις που αυτή βάζει. Ο μόνος άμεσος πραγματικός στό-

χος που υπηρετεί αυτή η γραμμή είναι αυτός της εκλογικής διάσωσης-επιβίωσης του κόμματος στις επόμενες εκλογές, που αποτελούν και το μέγα ζήτημα της ηγεσίας του ΚΚΕ. Δηλαδή η διατήρηση ενός κάποιου εκλογικού συσχετισμού που θα βεβαιώνει ότι «το ΚΚΕ άντεξε» και «είναι εδώ». Όμως, τι είναι και τι θα είναι ιδεολογικοπολιτικά αυτό που «θα αντέξει»; Τι σχέση με το λαό και την υπόθεση της πάλης του, πολύ περισσότερο με την υπόθεση της επαναστατικής, κομμουνιστικής κατεύθυνσης έχει αυτή η ηγεσία και το κράμα των θέσεων-αναλύσεων της; Και, ακόμα περισσότερο, σε ποια υπόθεση σκοπεύει να το χρησιμοποιήσει «αυτό που θα αντέξει» και μετά τις εκλογές η ηγεσία του κόμματος αυτού; Για μας είναι βέβαιο ότι αυτή η ρεφορμιστική γραμμή και πολιτική με όλες τις προσμίξεις και προσθήκες των τελευταίων χρόνων οδηγείται σε ακόμα μεγαλύτερα αδιέξοδα και σε κάθε περίπτωση είναι ασύμβατη και εχθρική με την υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού.

Έξω από την κατεύθυνση της ανάπτυξης μαζικών αγώνων ενάντια στην επίθεση και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση βρίσκεται και η **πολιτική γραμμή και λογική της ANΤΑΡΣΥΑ**, που τελεί εκ νέου σε εσωτερική αναταραχή. Βάση της αναταραχής αποτελεί η αδυναμία κοινής ερμηνείας για το ποιο πολιτικό «διά ταύτα» παράγει το λεγόμενο «μεταβατικό πρόγραμμά» της, που ταυτόχρονα όλες οι συνιστώσες της διακηρύσσουν πως αποτελεί το θεμέλιο λίθο της ύπαρξης της ANΤΑΡΣΥΑ! Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που ακόμα και το σπάσιμο δεσμών της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης (την οποία δεν αναγνωρίζει...) το εμφανίζει ως τακτικό στόχο που... μοιραία αναζητά μια κυβέρνηση να τον υλοποιήσει. Σε αυτή τη βάση το «μεταβατικό πρόγραμμα» αποτέλεσε αντικειμενικά μέχρι τώρα για όλες τις δυνάμεις που την απαρτίζουν τον οδηγό μιας παραπληρωματικής σε σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ πλευράς. Και το μόνο (ή έστω το κύριο) πρόβλημα που δυσκολεύει και εμποδίζει την παραπέρα ανάπτυξη αυτού του σχεδίου, όπως φαίνεται από τον δημόσιο διάλογο-αντιπαράθεση που οι δυνάμεις αυτές διεξάγουν, είναι οι όχι ικανοποιητικές (κατά τους ίδιους) εκλογικές επιδόσεις της ANΤΑΡΣΥΑ.

Οι λογικές της εδώ και τώρα εκτίναξης με όχημα τις «εκλογικές ανατροπές» μπορεί να αποτελούν μια εύκολη βάση συσπείρωσης, ακόμα και ενθουσιασμού, σε πρώτο χρόνο, ιδιαίτερα σε συνθήκες όπως σήμερα που επικρατεί ο αντικομμουνισμός και έχει δεχτεί βαριά και σοβαρά πλήγματα το κίνημα και η ίδια η συγκρότηση της εργατικής τάξης είναι ζητούμενο. Όμως, είναι για μας τουλάχιστον παραπάνω από φανερό ότι αυτές οι λογικές και κατευθύνσεις όχι μόνο δεν συμβάλλουν έστω σε ένα βαθμό στα πραγματικά ζητούμενα του κι-

νήματος και της πάλης. Αλλά, επιπλέον και αντίθετα, φθείρουν και απογοητεύουν ένα ολόκληρο δυναμικό αγωνιστών που έχει διάθεση να παλέψει και να συμβάλει στην υπόθεση της συγκρότησης του κινήματος.

40 Οι πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες κυοφορούν δυνατότητες αγωνιστικών εκρήξεων των μαζών. Ο λαός και η νεολαία δεν χωρούν στο ολοένα πιο βαρύ και σφιχτό πλαίσιο βαρβαρότητας και φασιστικοποίησης που επιβάλλει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Ο λαός και η νεολαία δεν μπορούν και δεν θέλουν να στοιχηθούν πίσω από τα κόμματα του συστήματος, πίσω από τη γραμμή της εξάρτησης και της εξαθλίωσης, ακόμα και αν αυτή διαμορφώνει νέους φορείς για να την υπηρετήσουν. Αλλά ο λαός και η νεολαία ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες δεν πείθονται και πολύ περισσότερο δεν εμπνέονται από το ρεφορμισμό και το νεορεφορμισμό, από τα σχέδια συμμόρφωσης της οργής του και των δικαιωμάτων του εντός των πλαισίων του συστήματος. Ούτε βέβαια μπορεί η λαϊκή-νεολαιίστικη οργή να βρει διέξοδο μέσα από τις λογικές και πρακτικές της αυτονομίας-αναρχίας. Που κατά κύριο λόγο ενσωματώνεται στις δομές «κοινωνικής σωτηρίας» που στήνει ο ΣΥΡΙΖΑ, αποδεχόμενη –με βάση τη γενικότερη θεώρησή της- την εμπέδωση της κοινωνίας της εκμετάλλευσης, της ανεργίας και της εξαθλίωσης. Ή, στις μειοψηφικές εκδοχές της, επιχειρεί έναν εικονικό και αυτοαναφορικό κλεφτοπόλεμο που σαν τέτοιος εύκολα και γρήγορα ηττάται, αξιοποιείται από το σύστημα και ενσωματώνεται.

Ο λαός και η νεολαία έχουν ανάγκη να χαράξουν το δικό τους νικηφόρο δρόμο. Έχουν ανάγκη να ανοίξουν το δρόμο της αναμέτρησης με τους δυνάστες τους, ντόπιους και ξένους. Με τη μαζική τους αντίσταση στην επίθεση του συστήματος και για την ανατροπή της. Με τη μαζική τους πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στα ιμπεριαλιστικά στηρίγματα του συστήματος και για το σπάσιμο όλων των δεσμών της εξάρτησης. Με την ανάδειξη του αντι-ιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού μετώπου πάλης των λαών της περιοχής, κόντρα στον εθνικισμό και το σοβινισμό, ως επείγουσα αναγκαιότητα, ως τη μόνη ρεαλιστική απάντηση απέναντι στην ιμπεριαλιστική επιδρομή και τους κινδύνους που μας κυκλώνουν. Με τον μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα εργατών, εργαζομένων, νεολαίας ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης που προωθεί το σύστημα και ενάντια σε κάθε ιδιαίτερο μάρφωμα που στήνεται για να την υπηρετήσει.

Με τη γραμμή του Αριστερού Μετώπου Αντίστασης Διεκδίκησης και Αναμέτρησης χρειάζεται

λοιπόν να παλέψουμε αποφασιστικά για να γεννηθούν οι εκρήξεις που κυοφορούνται και να οικοδομήσουν το Μέτωπο Αντίστασης του λαού και της νεολαίας για δουλειά-ειρήνη-δημοκρατία. Με τη γραμμή του Αριστερού Μετώπου Αντίστασης Διεκδίκησης και Αναμέτρησης χρειάζεται να παλέψουμε μέσα στο Μέτωπο Αντίστασης για να γίνουν ρήγματα στην επίθεση, για να συγκροτηθεί στα επίπεδα που απαιτούνται η εργατική τάξη και ο λαός. Για να ανοίξει ο δρόμος της μόνης προοπτικής που έχει η εργατική τάξη και ο λαός. Ο δρόμος της επανάστασης για την ανεξαρτησία της χώρας και για το σοσιαλισμό.

Νοέμβρης 2014